گلشن رنگیلا

شریف سنز تاجرانِ کتب کارخانہ بازار، فیصل آباد

Scanned with CamScanner

(حصّہ سوم)

گلشنِ رنگیلا

مصنف

مصورِ کلام روشن دماغ

محمد بخش المعروف مولوی رنگیلا واعظ

دھرمیوالے حال سے کمالیہ شہر ضلع فیصل آباد

قیمت : 50 روپے

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم ۵

کھول زبانی راز دلاندے کر کے اللہ اللہ
ذکر اللہ دا کر دے رہندے سورج چند ستارے
جو کردا انکار ذکر توں اوہ ظالم منہ کالا
رات دنے لکھ بولیاں بولیں خود مطلب دیاں بھریاں
ذکراں فکراں والیاں وچوں توں سردار بنایا
فَمَنْ کَانَ فِی هٰذِهٖ اَعْمٰی اندھا ہو گیا آپے
جوش جوانی روح مستانی چڑھیا چند نورانی
جگدا میلا الفت یاراں بخشے فیض خزانے
ترنا پھرنا کھانا پینا ہر وچ لذتاں بھریاں
رازاں والا نازاں والا تینوں خوب بنایا
حمد نہ کیتا نام نہ لیتا ذکر دلوں منہ سیتا
کم نہ مکے جان نہ چھٹے نہ جاگے نہ ستے
اُڈ گئے لکھ جوانی والے باقی خاک نہ پلے
ذکر نہ کیتا فکر نہ کیتا اگے جاون والا
کاریگر بناون والا تینوں آپ بگاڑے
گلیاں اوہو دنیا اوہو اوہ چند سورج چڑھدا
اوہ بازار دکاناں اوہو بھرے گاہک ہزاراں
اوہو پلنگ سرہانے لگے اوہ لذتاں نہ رہیاں
پیے جنجال عذاب غماں دے لذتاں ہویاں فانی
نہ اوہ رمزاں نہ اوہ غمزے بھل گئے اوہ ہاسے
نہ اوہ نین حسن دیاں کانگاں جس وچ جگت اڈایا

جیہڑے ذکروں قلب بشر وچ ہووے نور تجلی
بوٹیاں رکھ تے پربت پانی ذاکر شاکر سارے
ذکروں دو جہاں دے اندر چڑھدا چند اوجالا
جیہناں زباناں حمد نہ بولیاں اوہ زباناں سڑیاں
جتنی شان بنائی تیری تینوں کجھ پتہ نہ پایا
سدھے راہ نوں چھڈ کے یارا پائے ہور سیاپے
ساریاں لذتاں اس وچ آیاں کھلے راز نہانی
یار آشنا پیارا جانن اپنے ہور بیگانے
تندرستی آرام آرائش دنیاں نعمتاں ڈھیریاں
ہے افسوس بنایا جس نے اس دا قدر نہ پایا
اک دن مل مل ہتھ کھسیں کی کیتا کی کیتا
اس دن حال معلوم ہوسی جدوں قبریں اٹھے
آیا بڈھاپا موت والا گئی چل زمین دے تھلے
مجرم بن کے چلیا ایتھوں یاراں کھاون والا
اوہ جد آپ بگاڑن لگے پھر اس کون سوارے
ہے افسوس تیرے دل کوئی نظر نہ ہرگز کردا
تیرے پلے رہیا نہ سودا بات نہ پچھی یاراں
نہ اوہ ہانی بیت پرانی نہ تنجن نہ سیاں
نظراں پھیر چکوراں لیاں چھپ گیاں چند نورانی
گھراں والے ہن آکھن لگے ہو بابا اک پاسے
آخر جدوں نتیجہ دیکھیں دل رہسی پچھتایا

Scanned with CamScanner

زدر گئے سب شور گئے ہن چپ آگئی کمزوری
ویکھنوں رہ گئے نین پیارے تردا پکڑ ڈنگوری

جھڑ گئے دند کمنداں جھکیاں گئی ہونٹاں دی لالی
ساریاں خوشیاں کھوہ دیوچ پیاں اگ غماں نے بالی

فکر پیا ہن اگلے پاسے نہ کوئی عمل کمایا
سارے جھگڑے مکن لگے موت فرشتہ آیا

مولفہ

ہائے طفلی نہ رہی تھی وہ کھلانے والی
ہائے جوانی نہ رہی تھی وہ ہنڈانے والی

اب پیری کو غنیمت سمجھ لے یار
باقی فصل نہیں کوئی آنے والی

مولفہ

ساقیا ترسا نہیں دو لوند پانی کے لیے
دل ترستا ہے شراب ارغوانی کے لیے

پھر کہاں یہ یار ہوں گے اور کہاں یہ دم جم
آگئی پیری تو روئیں گے جوانی کے لیے

اجے بھی ویلا توبہ کر کے آجا حق دروازے
آدروازے تیرے بدلے وچ قرآن دروازے

رحمت بخشش تیرے بدلے رو رو عرض سنادیں
بخشش منگیں مول نہ سنگیں سر سجدے وچ پادیں

ذاکر شاکر ہو کر جادیں فکر نہ ذرہ رکھیں
ایہہ دنیاں زندگانی مڑ کے ہتھ نہ آوے تکھیں

واہ خالق مخلوق دا مالک وارث ہر ہر شے دا
ہر اک چیز تے رنگ چڑھاوے خاک چوں کریندا

اس مالی دے باغ توالا انت حساب نہ پایا
ایدھر لاوے اودھر کٹے انت حساب نہ آیا

دن تھوڑے ایہہ رنگ بہاراں کھلدیاں ہے گلزاراں
بہتی مدت رہن وچھوڑے چھیدیاں رسدیاں خاراں

چاندی سونا طرح طرحیاں کاناں خاکوں پیدا
کیوں نہ تیرے نام دے اوپر نہ دل ہووے شیدا

رنگ برنگیاں پیدا کیتیاں خاک دے اندر چیزاں
عقل وہم وی جانہ کوئی کی کوئی کرے تمیزاں

ہیرے تے الماس جواہر پتھر لعل بدخشاں
رات اندھیری چانن لاون حسن انہاندیاں چمکاں

انہاں نال ودھ گیاں حسن نہ ریدیاں چمکاں
سوہنیاں نوں میں جیدم دیکھاں جمدوں چشم نہ جھمکاں

لعل جواہر موتیاں والا مان گیا گھٹ سارا
جیدم سوہنے یوسفؑ والا مصر پیا چمکارا

جواہر موتی جوہر یاندے گھر عام کسے گھر نائیں
خاک دے موتی ہر گھر اندر دیکھ لیسیں آزمائیں

بے قدراں نے قدر نہ کیتا خاص مصور والا
وچ بے قدری مر چلے ایتھوں کرا لیں منہ کالا

سب کجھ سوہنی خاک دیوچوں سوہنا کر دکھلایا
ہے افسوس جو اس سوہنے داتوں کجھ قدر نہ پایا

وچ قرآن خدا فرمایا کملی دا لے تائیں
پڑھ قرآن سنا رسولا غافلاں بندیاں تائیں

وَمَا قَدَرُ اللّٰہ حَقَّ قَدْرِہٖ

جیونکر لوگ مکے دے رہ گئے دور سچے دربار دوں
حب نبی دی مول نہ کیتی رد ہوئے سرکار دوں

مر گئے بتاں پوج کے ظالم چھڈ دربار محمدؐ دی
سننے والے توں بھی آجا وچ سرکار محمدؐ دی
قدر کریں زندگانی والا اوڑک ہونا فانی
نہ ایہہ تیری نہ ایہہ میری ساری سمجھ بیگانی

غضب ربا تے دیو مچ آئے کر انکار محمدؐ دی
کرکوئی سودا ہے آج لگا ایہہ بازار محمدؐ دی
ایہہ زندگانی زور جوانی رہنی نہیں نشانی
جد بیگانی ہودن لگے ہووے بہت حیرانی

نہ کچھ پلے خالی چلے جنہاں دا جگ متوالا
میں صدقے کوئی کتنا سوہنا کہہ گیا کہنے والا

ذرا خیال فرمائیں

لسوڑں کے ماس کے توں پیراں والے جوڑے بندے بکری کی کھال مشک پانیوں پلائے ہیں
شیراں کی کھال پہ تو بیٹی جن آسن کرے مرگاں کی سنگیں جوگی مکھ سے بجائے ہیں
ہاتھی کے دانتوں کا تو تریا پہنے چوڑا لائیکے وہ ناز سہاگن کہلائے ھیں
اورتو ہاڈ ماس سب کم آت جات تیری دیہی مانس دس کیہڑے کم آئے ہیں

رنگیلا

اگ پانی مٹی تے ہوا چار چیزاں کولوں لکھ لکھ فیض سارا پانوندا جہان ہے
دارو تے دوائی پھل پھلواڑیاں توں بڑے بڑے سکھ پالیندا انسان ہے
لعل تے جواہر ہیرے موتی چاندی سونے کولوں سوہنے سنگار بڑی سوہنیاں دی شان ہے
تیرے کولوں سارا جگ تنگ تے ناراض ہویا توں کی بنایا ایہہ رنگیلا بھی حیران ہے

تیرے کم واسطے ہے سوہنے ہتھ پیر دتے اکھاں کن پیر دتے سوہنی کیا زبان ہے
زمین تیرے پیر بدلے چند سورج چاننے لوں سرا تے گنبد نیلا نیلا آسمان ہے

کھان پین لذتاں دیدار بازی دوستاندی اک دوجے نال ملاقات مان تان ہے
شہر تے بازار گھر بار دلدار تیرے دیکھ ایہ رنگیلا کیا کیا سامان ہے

لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِیْٓ اَحْسَنِ تَقْوِیْمٍ ط

سوہنیاں ندی جد صفت کراں میں ہیں دل میرا اڑدا — کیوں جو صفت بناون والا آپ الٰہی کردا
زوراں والے خاک دے وچوں قاہر شیر بنائے — باگھ بگھیلے ہاتھی چیتے مور بڑے چوپائے
سبھناں اوپر افسر کیتا ایہ انسان یگانہ — شیراں نوں بھر پنجرے پاوے واہ واہ حمد ربانا
باغیں مور پپیہے رنگ رنگ کرن آوازاں — ہنس ہما تے ققنس تیرے راز ایہہ ہے ہمرازاں
رنگ برنگیاں لمرخ تے چڑیاں حمد ہزاراں بولن — دل غافل نوں پتہ نہ لگدا راز حقیقت کھولن
سب کجھ تیرے دیکھن خاطر دل پرچاون بدلے — ہے افسوس توں شان اپنی دی قدر نہ پاون ملدے
جو کجھ ہے سب تیرے بدلے زمین فلک دے اندر — سورج چند ستارے سارے دریا بحر سمندر
جندی طرفوں کل عنائتاں اسدا قدر نہ پایا — جس ایہ یاد کیتی سب تیری تینوں یاد نہ آیا
آجا لگے توں میں دو دیں کریئے یاد ربانی — دنیا دے دریا وچ ڈبیاں مدت بہت وہانی
نہ کجھ سہتھ نہ پلے باقی باجھ گناہ برائیاں — ہو گئے بوڑھے آ گئے دھولے ورتیاں منہ سیاہیاں
گٹھڑی بھاری عیباں والی نامہ عملاں کالا — کریئے فکر پیارے یارو تاں اگے جاون والا
نام لویں سب کام کریں توں کام نام بن جاوے — کام کیتا تے نام نہ لیتا پھر ہوون پچھتاوے
حمد ہزار ہزار کروڑاں ہر ہر وار زبانوں — یا اللہ توں مردی واری جز ادیئیں ایمانوں
نور ایمان عطا فرمائیں تیرا فضل کریمیاں — وحدہٗ لاشریک توں مالک تیری شان عظیماں

تیری شان حکومت والا انت حساب نہ آیا
واہ سردار محمد سرور امت وچ بنایا

غزل

نشان وے بے نشان اندر نشان اللہ ہی اللہ ہے — یہ ہر دم کہہ رہی میری زبان اللہ ہی اللہ ہے

مکاں و لامکاں اندر زمیں و در زماں اندر
بنظر غور جب دیکھو نظر ہو کیمیا جائے
جسم جان و جگر اندر نظر اندر خبر اندر

مکاں والے ہیں یے مالک مکاں اللہ ہی اللہ ہے
نہ حاجت پوچھنے کی ہو کہاں اللہ ہی اللہ ہے
خدا جانے خدا کا سب ساماں اللہ ہی اللہ ہے

حسینوں کے حسن اندر رنگیلے کے سخن اندر
جزاک اللہ جزاک اللہ بیاں اللہ ہی اللہ ہے

ذکر سراجا منیرا البشیرا نذیرا خاتم الانبیا حبیب خدا صلّی علی احمد مجتبیٰ محمد مصطفیٰ صلّو علیہ و آلہٖ و جمالہٖ و کمالہٖ

حالت جاہلیت ملک عرب

آساقی گل تھوڑی باقی طلب کریں اوہ پوری
جے شراب دا جام نہیں دینا ایہ سمجھیا ندا پانی
پیاس بجھدی گل نہ سمجھدی کی لکھاں کی بولاں
چھڈ دے بے پرواہی اتنی میر یا بے پرواہا
میں مرجاواں تیرے قدمیں توں پڑھ لویں جنازہ
ایس نہ جان دا صرفہ کریئے جام دا صرفہ تینوں
حوصلہ کر بھر جام کرم دا کھول ذرا دروازہ
تیرے اس دربار دے اندر پاواں قرب حضوری
ایہ پہ پہلے ملک عرب دا کجھ نقشہ دکھلاواں

تاں دربار محمدؐ والے پاون قرب حضوری
پے جائے ٹھنڈ کلیجے میرے پھڑکدی جان نمانی
جے اک جام کرم دا دیویں راز دلیدے کھولاں
متاں میرے مرجاون والا رہے تینوں پچھتاوا
کفن تے پیالا نے دا چھڑکیں ہو جائے دل تازہ
لے سہرتوں تے جام پلادے قسم خدا دی مینوں
شکر مناواں میر بتا ئیں توں جد کریں آوازہ
کجھ نقشہ دکھلاواں تینوں شہر مدینہ نوری
باجھ محمدؐ کیہا حالا ایہہ میں دیدار کراواں

اجے محمدؐ سرورِ عالم نہ دنیا وچ آیا
عربی ظالماں ملک عرب دا کیسا حال بنایا

تینوں تھوڑی گل سناواں ملک عرب دا حالا
بعد از عیسیٰؑ نبی ربانے نبی نہ آیا کوئی
بیڑا غرق جہالت کیتا پتھراں پوجن والے
کی کی دساں کی ہیں لکھاں ملک اندھے دا حالا
پردے وکدے شہر بازاریں مل خرید جے جاویں
عورتاں دی کوئی بات نہ پچھے قدر نہ اندر گھر دے
لین دین تے بیٹھن اٹھن ساری ظلم نشانی
منہ پیلے تے آنسو رسن کوئی نہ پچھدا حالا
بے انصافی تے بے رحمی بے عدلی نے پیٹے

جد اس ملک عرب وچ نہیں سی آیا کملی والا
خلقت بے خبری دے اندر سے جد اندھی ہوئی
پتھر دل او نہاندے ہوگئے الٹے انہاندے چالے
عورتاں دا رہیا قدر نہ کوئی ایہہ ملکاں دا چالا
جو دل چاہے اوہناں اُپر ظلم عذاب پہنچاون سے
ظلم کما دن زوراں والے بول کی سکن بردے
عاجز زنڈیاں ہور غریباں تنگ ہوئی زندگانی
پچھے کون غریباں حالا نہیں سی پچھن والا
ذکر الٰہی فکر قیامت مہربانی ھتیں نٹھے

عقل دانائی خاک رلائی کبر کفر دے دلدے
دو تناں دی گل کی کرنی اندھے ہو گئے سبھے

ملک عرب دی اِک گل سنو

میں تینوں اک گل سناواں دل ہووے حیرانی
فصل دی راکھی شہ بکے دی باہر اک زنانی

اودھر کیدا جا پیا فصلے اس نے مار دوڑایا
اوہ عورت سی بے ہتھیاری مردنے وار چلایا
آ گئے وارث عورت والے ہوگئی شروع لڑائی
تلواراں تے نیزے چلے جٹ گئے دونوں پاسے
خون چلے پرنالے اوتھے کیہڑا روک ہٹاوے

اودھر والے اس عورت اُپر ظلم دا ہتھ اٹھایا
دونویں چھاتیاں کٹیاں سدیاں دیہ پناہ خدایا
لکھاں سر دھڑ رل گئے اوتھے رہ گئی حد نکائی
ذات اللہ دے منکر جیہڑے ہون جہنم واسے
کنف کنف کہے زمین نمانی کملی والا آوے

توبہ توبہ اپر کردا طبق زمین دا ڈولے — مارو مارو پکڑو پکڑو کل آوازہ آوے
برس پنجاہاں تک اوہ اس طرح ہوندی رہی لڑائی — ستر ہزاراں قتل تمامی گنتی اندر آئی
ملک عرب دا خون رنگیا ملکیں کوکاں پیاں — باجھ محمد منصف سوہنے خیراں کس تے لیاں
کتنے قتل قبیلے ہو گئے سر دھڑ رلے ہزاراں — نہ دکھلاوے رب کسے نوں جو عرب دیاں کاراں
لڑکی پیدا جدم ہووے پھیر تلوار چلاون — رحم نہ کردے ذرا نہ ڈردے جانوں مار گواون
جیوندیاں دبن وچ زمین دے غیرت نام رکھایا — ایساں ظلماں طبق زمین دا عرش بریں ہلایا
لڑکیاں شہر مکے دیاں لکھاں دیگیاں جان پیاری — انہاں کون بچاوے قتلوں ہے نہیں نبی غفاری
لکھاں زندیاں زمیں دبایاں مر گیاں گھٹ آکے — باجھ محمد سرور عالم رکھدا کون بچاکے

ظلم جاہلیت اسنوں دا فر حکائت سناواں
تاں اس مکے اندر آیا پاک رسول سجاداں

دوسری گل زندی در گور ایک لڑکی ملک عرب

اک عورت نوں شہر مکے وچ وقت تولد آیا
اس ویلے گھر خاوند نہیں سی دائی نوں سمجھایا

لڑکی پیدا ہوئی اسنوں صورت دی لاثانی — دائی کہندی گھر تیرے وچ چڑھیا چند نورانی
ہے افسوس جو خاوند تیرا اسنوں مار گواوے — گل گھٹے یاں جیوندیاں دبے یا تلوار چلاوے
ایہو جیہی سوہنی صورت دیکھیاں جان ازائیں — اس لڑکی دی مائی کہندی رو کر دائی تائیں
جک لڑکی نہ زرا پائیں خبر نہ کوئی پاوے — ہیں وچھوڑاں جھلاں اسدا ایہ جیوندی رہ جاوے
اسدی ماسی پنڈ فلانے توں اوتھے اپڑائیں — ایہہ خرچ جو کولی رکھ کے اسنوں دودھ پلائیں
ایتھے اوتھے پتہ نہ لگے راز ایہ کھل نہ جاوے — مت کوئی مالک تائیں دسے میتوں مار گواوے
دائی ایہہ کم سارا کیتا مالک خبر نہ پائی — ست برساں دی لڑکی ہوئی ماسی گھر آئی
کہن لگی لے ویلا گذریا ساتھ دھی پیاری — ہن مارن دا فکر نہ کوئی ہیں صدقے سو واری

ماں لڑکی دی گرم پانی کر اسنوں خوب نہلایا
نویں پوشاک پہنا کر اس تے عطر تے تیل مگایا

گل وچ عربی ہیکل پائی بیٹھی سر نوں کر دی
پچھن لگا کون ایہ لڑکی تیتھوں سر کراوے
نقشہ تیرا صورت تیری نور اکھیں دا میرا
کہن لگی اوہ ماسی دا گھر جیہڑی تیری سالی
سر کرکے ماں نال محبت لڑکی نوں فرماوے
بابل دے سنگ نال محبت لڑکی گلاں کر دی
جھوٹھیاں گلاں باتاں کردا ظالم دل پر چاوے
مٹھ پیر بدھے لڑکی دے زمین جیہ ٹوٹیا پٹیندا
لڑکی روندی منتاں کر دی بابل رحم کماویں
میں تیرے گھر مول نہ جاواں لے لواں دلیس نکالا
ایہ گل مول نہ سندا ظالم مٹی پائی جاندا
رون کراماً کاتب دونویں دیکھ ظلم دا حالا
جد ہن اوپر مٹی پائی روندی دے دو ہائیاں

تدنوں باہروں مالک آ گیا نظر کیتی بے دردی
تھوڑا ہس کہے بھلا تیری سمجھ اندر نہ آوے
کہندا ایہ گھر رہی نہ میرے پالن والا کیہڑا
تیتھوں ڈر دی اوتھے گھلی ایہ ہے اسنے پالی
جا دھیئے توں کول بابل دے تیں سنگ پیار کماوے
اکثر دھی پیاری اسدی اوہ کیوں رہندی ڈر دی
ہولی ہولی پھر دا ترد ا جنگل دی ول جاوے
ہائے ظالم اس ٹوے اندر اسنوں دھکا دیندا
جیوندی جنگلاں دے وچہ ہرگز نہ دباویے
ایہو جیہا کوئی باپ نہ ڈٹھا ظلم کماون والا
اس ویلے رب جاندا ہوسی جو کجھ حال دو ہاندا
ایسا باپ نہ کوئی ڈٹھا ظلم کماون والا
کنب کتیب کہے زمین نمانی آجا مکے دیا سایاں

مٹی پاوے ترس نہ آوے انبر تھر تھر ڈولے
منہ اکھیاں تے مٹی پے گئی ہن کی عاجز بولے

زاری کردن لڑکی بوقت آخیر طرز دیگر طرح داہود

جاندی واری بابلا سن لے درد کہانی
گھر تیرے اج آ گئی میں حال نتانی

تیرا دس کی لے گئی تیری دھی نمانی
رج نہ کھانا کھالیا نہ پیتا پانی

پھر سینے والیا پال پریت پورانی
ایہنے دردی کون ہے جو سنے کہانی
سارا عرب خراب ہے مشہور کہانی
میں چپ ہوئی رنگیلیا جو لکھی مانی

رو رو کے مرجاوسی جھیڑی تیری رانی
ظالم مکہ شہر ہے جتھے پئی ویرانی
ٹٹا نہیں اک تند ایہ سب ٹٹی تانی
رہے جاؤ باد جہاں دے میری قبر پورانی

دبی جیوندی جان تمانی پا کے مٹی گھر آیا
پھیر تلوار پیا ظالم کتب گئی چپ ہو گئی
گذر گئی ایہ گذرنے والی مر گئی مرنے والی
لڑکی مارن والا حاضر وچ عدالت آیا
روندے پاک محمدؐ ہر ور سن لڑکی دا حالا
دوجی واری پھیر نبیؐ نے آکھیا حال سنائیں
لکھاں حال عرب دے ایسے کی کی لکھ دکھاواں

عورت پچھیا کڑک کے اسنوں پھیر اغضب دکھایا
کھا گئی سینے چھری غضب دی دخل نہ دتا کوئی
تھوڑی مدت پچھوں آیا شہر مکے دا والی
جویں حقیقت گذری ساری نبیؐ نوں ذکر سنایا
کلمہ پڑھ ایمان لیایا لڑکی مارن والا
روئے بہت رسول ربانے سن اس گلدے تائیں
ایسے ملک خراب دے اندر آیا نبیؐ سچاواں

صلی اللہ علیہ وسلم نام توں صدقے جاواں
ذکر محمدؐ سوہنے والا ہو قربان سناواں

ذکر در فضیلت شان بیان محبت و توقیر اسم محمدؐ پیدائش حضور سے اوّل

سن ہیں جنت جاون بدلے تینوں ذکر سناواں
وقت موسیٰ اک رند زمانہ علیی سسی منہ کالا
صفتاں نبیؐ دیاں کر کر رب نے موسیٰ تائیں سنایاں

رب دی قرب حضوری والا راز تینوں سمجھاواں
اک دن وچ توریت دے پڑھیا ذکر محمدؐ والا
دیکھیا نام محمدؐ والا بہت محبتاں آیاں

پڑھ پڑھ ذکر محمدؐ والا صدقے ہوندا جاوے
ترس اکھیاں اللہ لکھیاں ملے جمال محمدؐ
مڑ مڑ ویکھے نام نبیؐ دا لگ دا بہت پیارا
حب محمدؐ اندر دل نوں مجنوں وانگ بنایا
ٹھپ کتاب محبت یاروں غم دا ہونکا لیندا
ہوڑے کون نصیباں والا جبدے بھاگ چنگیرے
اس طرح شوق محبت اندر زندگی وقت لنگھاوے
مدت زندہ رہیا زمانے عادت رنداں والی
بے پرواہی بیخبری وچ بدیاں بہت کمایاں
نہ لفنایا نہ دفنایا باہر کبھی سٹایا
واہر واسدا کوئی نہ بنیاں رلدی لاش نمانی
یاموسیٰ ایہ بندا جیہڑا بہت پیارا میتوں
یاموسیٰ اس دلبر تائیں آپ تسیں دفناؤ
جلدی کرو نہ دیر لگاؤ ساتھ لوو کل یاراں
سن کے موسیٰ عرض کریندا وچ سرکار ربانی
ہر اک عیب گناہ دے تائیں اوہ سی کرنے والا
کیہڑے عملوں رحمت بخشش اسدے اُپر ہوئی
یا اللہ توں بخشیا کیونکر پاپ کماون ہارا
خوش ہو پڑھیا خوش ہو دیکھیا خوش ہو اکھیں لایا
جسدم حب حبیب میرے دی دل دیوچ سمائی
عیب گناہ سب بخشے اسدے حب نبی دی یاروں
چم چم نال پیار دے اکھیں اوہ پیہ لاوے
تن من دیوچ وس گئی اسدے شان کمال محمد
سینے لا کتاب نوں کہندا اس وچ یار نظارا
دیکھیا نام محمدؐ والا جوش محبت آیا
کی جاناں کد دلبر آوے سینو بھیر کے کہندا
جسدی زندگی اندر دلبر یادے عرب وچ پھیرے
کی جاناں اوہ کملی والا کدوں حکمت وچ آوے
کوئی بھی دن گناہ توں اسدا گیا نہ ہرگز خالی
آ گئی موت تاں مر گیا عیبی سبنے خبراں پایاں
ہر کوئی آکھے بدیاں والا بدلا اس نے پایا
وحی پہنچی یاموسیٰ اوہنوں اکبر ذات ربانی
کفن دفن خود کرو جنازہ امر کراں میں تیتوں
صد ہا عزت کر کے اسدے خوشبو کفن لگاؤ
اسدی لاش پیاری اُتے رحمت مینہ فواراں
یا اللہ ایہ بندہ تیرا وچ عیباں لاتانی
معلم کل زمانے تائیں اوہ پاپی منہ کالا
نظر جہان اندر اس نیکی جم نہ کیتی کوئی
حکم ہویا اس نام محمدؐ کیتا بہت پیارا
معلم میتوں جیونکر اس نے دلوں پیار کمایا
اوسے دن دی رحمت میری اس دے اُپر آئی
اوہ ہے میرا بہت پیارا امر ہویا سرکاروں

اسنوں نام محمد سوہنا اوہ ہے پیارا میتوں
جنت اوڈیکن اسدے تائیں خبر نہ موسیٰ تیتوں

نام محمدؐ سوہنا کر کے دیکھن اسدیاں اکھیاں
جیوں نکر نام محمدؐ اس تے دیکھیا ادب پیار دل
جیوں اس نام محمدؐ اُپر نظر محبت ڈالی
جیوں اس نام محمدؐ دا الا الفت جوش دکھایا
ساڈے دوست دا اوہ دوست کیوں نہ عزت کریئے
سن کے موسیٰ صدقے جاوے شان نبی دی یاروں
ذکر نوں کر کر خوشیو لا کر عاشق لوں دِفتا یا
معلم ہویا حُب نبیؐ دی ایڈ کُ شان دکھاوے
اوہ دعویٰ ایمان نہ رکھن جیہڑے محبتوں خالی
کرلے حُبّ نبیؐ دی قائم جے ہیں یار سیانال
ہُن ویلا کجھ کرلے یارا سودا اس بازاروں
صَلِّ عَلیٰ رَسُوْلِنَا صَلِّ عَلیٰ مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلیٰ شَفِیْعِنَا صَلِّ عَلیٰ مُحَمَّدٍ

رحمت انکھیا ندے نال اج دن اسیں بھی عرش اکھیاں
کر کے ادب اسیں بھی موسیٰ کیوں نہ بجلیئے ناردل
اسیں بھی نظر محبت کولوں کس طرح رکھیئے خالی
سانوں جوش محبت والا اسدے بدلے آیا
اے موسیٰ اسیں نام نبیؐ پر نت سلام نوں پڑھیئے
عذر نہ کیتا کفن دفن وچ امر جیویں سرکاروں
سبحان اللہ حُبّ نبیؐ تھیں کیتا درجہ پایا
خالی دل محبتوں جیہڑا اوہ خالی رہ جاوے
الویں منتھے رگڑن ظالم طرز متا فقاں والی
باجھوں حُبّ محمدؐ والی جنت کسے نہ جانال
جنت لے رنگیلیا ملدی الفت احمد یاروں
صَلِّ عَلیٰ حَبِیْبِنَا صَلِّ عَلیٰ مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلیٰ نَبِیِّنَا صَلِّ عَلیٰ مُحَمَّدٍ

دربیان عناد یعنی دشمنی یہود و نصاریٰ بہ نام والا شان محمدؐ مصطفیٰ صلی اللہ علیہ و آلہٖ

جد توریت انجیل دے اندر ذکر محمدؐ آوے
معلم ہویا بدنصیباں آوے کملی والا
علم نجوموں عالم بے حد خبراں لوک سناون
صورت سیرت خلق عظیمی کل بیان کریندے
اکدن رل یہودی ظالم کہن نجومیاں تائیں

بھاگاں والے راضی ہوون حاسد جل مر جاوے
اکدن شہر مکےؐ دے اندر چڑھسی چند اجالا
اک زمانے شہر مکے وچ کملی والے آون
پاک نبیؐ دے آون والیاں پہلے خبراں دیندے
سانوں دسو کدوں کو آوے اوہ یثرب دا سائیں

کھول نجوم تے علم کتاباں ایہناں پتہ بتایا
علم کتاب حساب انہاں دے ایہ سی شمار لگایا

یحییٰ نبی شہید کیتا سی شاہ ظالم منہ کالے
کُرتہ خونوں رنگیا اسدا ظالم کماون والے

کیہا یہوداں اوہ جد کُرتہ خون تازہ ہو جاوے
اوس زمانے شاہ رسولاں شہر مکے وچ آوے

اکناں کیہا سفید ہو جاوے خون نشان نہ ہوون
ایہ نشانی سمجھ یہودی خوش ہو اُٹھ کھلوون

بعد مہینے ہر دن دیکھن اس کُرتے دے تائیں
مدت بہت وِہانی جس دم آیاں سرد ہوائیں

عبدالمطلب دے گھر پیدا ہویا بھاگاں والا
عبداللہ باپ نبی سرور دا چڑھیا چند اُجالا

ہویا جوان نے شان حسن دیاں جگ وچ دھماں پیاں
لہندے چڑھدے مشرق مغرب ہر سو خبراں گیاں

پُشت پیشانی نور محمدی چمکاں آن دکھایاں
رحمت والیاں گھٹاں خدا نے اندر عرب وسایاں

دیکھیا کھول یہودیاں کُرتہ خون تازہ ہو جاندا
ہن محمدؐ پیدا ہووے کاہن اک فرماندا

لگے کرن صلاح یہودی ہن کی کیتا جاوے
مُکّے باپ محمدؐ والا زندگی مول نہ پاوے

اک روائت پنج یہود اک وچ سولاں آئے
رل کے باپ محمدؐ تائیں فد[illegible] کرن نوں دھائے

کہندے ایہ عبداللہ جیکر ہووے موت پیالا
پھر مکے وچ ہووے نہ پیدا کالی کملی والا

لا ہتھیاراں کرن تیاری قتل ارادے پکے
ہووے شہید جے باپ محمدؐ امن رہے وچ مکے

روز شکار جنگل نوں جاندا اوہ عبداللہ نامی
جا یہودی لے تلواراں گردے ہوئے تمامی

اک عبداللہ اُدھر بہتے ہوئے سخت لڑائی
اس دیہاڑے وچ جنگل دے مچ گئی شور دہائی

لڑدا اسی عبداللہ سوہنا جو ستوں ہتھ دکھاوے
کڑک کڑک کے کرے آوازہ نرغی وچ نہ آوے

عربی بانکا تے پھرتیلا دا کرے بچ جاوے
اِدھروں اُدھروں جان بچاوے گھوڑا خوب دوڑاوے

جدھر ماریوے للکارا منہ پھیرے رل پھیرے
میں صدقے کتے حمزہؓ اُتھے جے آ جاندا نیڑے

آوندا مزہ لڑائی والا انہاں یہودیاں تائیں
ہے افسوس جو حضرت حمزہؓ وچ جنگل دے نائیں

ایہہ اچانک دھوکے والی جنگل ہوئی لڑائی
عبداللہ کہے مشکل اندر ہے نہیں حمزہؓ بھائی

جے اج ہوندا جنگل اندر دو بھائیاں دا جوڑا
کتنے نہ لبھدے جنگل اندر نہ اسوار نہ گھوڑا

آجا حمزہؓ آجا حمزہؓ لڑدے او ڈیکاں کردا
ایہ پر حمزہؓ پتہ نہ پایا چھوٹا ویرا لڑدا

وقت گذردا اینویں نہ جاوے کیہڑا اسدا لیاوے
پکڑو پکڑو مارو مارو ایہو کوشش کردے
کوشش کردا دوڑ چھیڑ انواں ڈاہڈی ہمت لائی
مار تباہ یہودی کیتے اس غیبی اسواراں
امن سلامت گھر نوں آیا رب جیدا رکھوالا
دادا نبیؐ دا سد بلایا ایتھے عرض گذارے
نال محبت دادے پکڑیا شگن مبارک والا
آمنہ دی پھر شادی دا ان امر جیندا بول آیا
حوراں رلمل کے ایہ گاون ہوہو کے قربانی
زمین تمامی روشن ہودے کھلن راز نہانی
رلمل گاون خوشی مناون حوراں جوڑا جوڑا

مارن قصد یہودی کردے مگراں رب بچاوے
آمنہ دا پیو وہب ویکھدا عبداللہ تھلیں لڑدے
عبداللہ دی مدد خاطر فوج فرشتیاں آئی
پیاں یہودیاں اُوپر آکر قہر غضب دیاں ماراں
وہب نے جاتا ایہ عبداللہؓ دی فضیلت والا
آمنہ دا ایہ رشتہ حاضر یا سردار پیارے
انشاء اللہ اس گودی وچ چڑھسی چند اوجالا
پہلے ابراہیم نبی نے فلک تے عقد پڑھایا
آمنہ دے گھر چڑھسی اکدن انور چند نورانی
ایس سراج منیرا والی چمک جائے آسمانی
جتنا ذکر نبی دا ہووے اتنا سمجھو تھوڑا

سوہنا لگدا پیارا لگدا ایہ زبانی ہر دی
حاضر محفل پڑھئیے سارے نعت نبی سرور دی

نعت شریف بزبانی حوراں بوقت شادی پیاری آمنہ خاتون

بڑے رنگ لائیں گی چنبے دیئے ڈالیے چنبے دیئے ڈالیے
سوہنا پھل پائیں گی چنبے دیئے ڈالیے چنبے دیئے ڈالیے
رونق تیری باغ دے اندر خوشبو سیکے دماغ دے اندر
مہک دکھائیں گی چنبے دیئے
سوہنا پھل پائیں گی چنبے دیئے

کسے دی تھالی پیالی اندر | کسے دی کن دی بالی اندر
لٹک دکھایئں گی چنبے دیئے | . . .
سوہنا پایئں گی چنبے دیئے | . . .
تیری خوشبو ہے سبنوں بھا دے | صل علیٰ جگ نوں سنا دے
ہر دل سمایئں گی چنبے دیئے | . . .
سوہنا پھل پایئں گی چنبے دیئے | . . .
قمری بلبل سب متوالے | متوالا باغاں دا مالی
شان دکھایئں گی چنبے دیئے | . . .
سوہنا پھل پایئں گی چنبے دیئے | . . .
تیری خاطر چمت رنگیلا | کیا کیا گل سرخ تے پیلا
رنگ چمکایئں گی چنبے دیئے | . . .
سوہنا پھل پایئں گی چنبے دیئے | . . .
صل علیٰ رسولنا صل علیٰ محمدٍ | صل علیٰ حبیبنا صل علیٰ محمدٍ
صل علیٰ حبیبنا صل علیٰ محمدٍ | صل علیٰ کریمنا صل علیٰ محمدٍ

در بیان شان نور ظہور محمدی جلوہ جہان در پیشانی عبداللہ والد حضور محمد صلی اللہ علیہ وسلم

عبداللہ دے متھے جدم چمکیا نور محمدی | معلم ہویا زمین فلک وچ کل ظہور محمدی
دیکھن والے عبداللہ نوں دیکھ ہوون متوالے | سارے شہر مکے دے اندر ایہہ ہے بھاگاں والے
آمنہ دے بعد کتنے رشتے سرداراں دے آئے | نہ منظوری نہ منظوری موڑ جواب سنائے

نور نبیؐ دا ہر دل کھچدا جو دیکھے دیوانہ
صدقے جاواں آمنہ بی بی بڑے نصیباں والی
اک عجائب ذکر سناواں یاد اسانوں آیا
شام ملک دی بادشاہ زادی ناز نیاز انوالی
طلب شادی دی اسدیتا ہیں جگہ پسند نہ آئی
سن سن دل دیوانہ ہویا خیال کرے کوئی دیکھاں
کر تدبیراں بہت نظیراں آخر عقل دوڑاوے
نام عزیزاں فاطمہ اسدا چمکے حسن پیشانی
سلسلہ شاہی جنگل اندر تنبو آن لگاوے
معلم ہویا جنگل اندر گئے شکار کرن نوں
گولی ادب سلام سنایا ہتھ بنھ عرض گذاری
ادب سلام شاہانہ کر کے تنبو اندر لیاندے
کیا عزیزاں یا سردارا عرض سناواں تینوں
پیر دھوواں نے جھاڑو دیواں بنکے رہساں گولی
تیریاں صفتاں سن کے ہویا میرا دل دیوانہ
سن عبداللہ مدت پچھوں ایہ جواب سناوے
باپ اپنے نال مشورہ کر کے پھیر ملاں گا تینوں
اٹھ ٹریا عبداللہ اوتھوں قدرت پاک الٰہی
اوہ سوال عزیزاں والا یاد خیال نہ آیا
وقت مبارک رات مبارک گھڑی مبارک آئی
عبداللہ دا بدن مبارک خالی ہویا نوروں
فیر گل عزیزاں والی یاد عبداللہ آئی
اے عزیزاں باپ ہے راضی جیہے مرضی تیری

عبداللہ دی صورت اندر صلِ علیٰ دا خزانہ
جسنوں حوراں کہن فلک تے ایہ چننے دی ڈالی
نور نبیؐ نے عبداللہ وچ حسن جدوں چمکایا
دولت حسن دا انت نہ کوئی صورت دی متوالی
مشہوری تھیں عبداللہ دی خبر جواس نے پائی
اوہ عربی سردار نگینہ ہوجاوے وچ لیکھاں
گولیاں گھوڑے جوڑے لیکر شہر مکے وچ آئے
پتلی چشم حیا علم دی پہلی عمر جوانی
بنہ لوو عبداللہ دا لاخادماں حکم سناوے
تھوڑی دیر دوں واپس آئے کر شکار ہرن نوں
آئی سلام نوں شام شہزادی ٹھہرے ذرا سواری
کر مہمان نوازی پچھیں کیا مطلب فرماندے
حسن تیرے دی میں دیوانی گولی رکھ لے مینوں
بہت محبت عاجزی کر کے ایہ عزیزاں بولی
میں تاں خادم ہو کے آئی توں نہ رہیں بیگانہ
میں صلاح والد دی لیساں جیویں تہانوں بھاوے
کہے عزیزاں جلدی جاؤ آن لے جاؤ مینوں
بھل گئی ایہ گل رستے اندر ربدی بے پرواہی
نور محمدؐ سرور والا آمنہ جھولی پایا
اوہ خوشبو جو نور نبیؐ دی آمنہ وچ سمائی
آمنہ تائیں جلوے مل گئے نبی دے نور ظہوروں
باپ نوں پچھیا بہتر آکھیا آن کلام سنائی
ویکھ دیدار نوں کہیا عزیزاں سڑ گئی قسمت میری

اے عزیزاں باپ ہے راضی جے ہے مرضی تیری
نور محمدؐ نظر نہ آیا غش پے گیا ماں نی
گولیاں باندیاں گردے سویاں ہوش نہ ہرگز آوے
مدت پچھوں اسدے تائیں ہوش جدوں کجھ آئی
کیہا عزیزاں تساں نہ معلم جو کجھ گذریا حالا
میں جس نور دیوانی کیتی اوہ اج نوروں خالی
کی جاناں ایہہ پھل جنت دا لگناں کیہڑی ڈالی
ملدی ہتھ تے غم دے اندر رو رو نیر چلاوے
صل علیٰ رسولنا صل علیٰ محمدٍ
صل علیٰ حمایتنا صل علیٰ محمدٍ

دیکھ دیدار نوں کیہا عزیزاں ہرگئی قسمت میری
عبداللہ حیرانی ہوئی منہ وچ ڈالے پانی
ہوش آوے عبداللہ دیکھے پھیر غشی پے جاوے
باندیاں پچھیا کی تدھ ہویا توں کیوں عقل گوائی
عبداللہ دی وچ پیشانی ہے نہیں نور اجالا
میں مرگئی کوئی نور پیارا لے گئی بھاگاں والی
کی جاناں اوہ باغ کیہڑا پیدا ہن بن بہ جاؤ مالی
عاشق نور محمدؐ والا ایہ گل بول سناوے
صل علیٰ حبیبنا صل علیٰ محمدٍ
صل علیٰ کمالنا صل علیٰ محمدٍ

نعت شریف بزبانی عاشق نور محمدؐ عزیزاں شہزادی ملک شام

کوئی نور خزانڑے لے گئی رانی بھاگاں والی
میں رو رو کے مرجاوساں دلدے داغاں والی

خبر نہیں چند کس گھر چڑھناں
ہے کس دی شان نرالے
میں تاں تڑپ تڑپ کے مرناں
کوئی نور خزانڑے لے گئی رانی بھاگاں والی
میں رو رو کے مرجاوساں دلدے داغاں والی

کس گھر آوے جگت سہارا
اوڑھ کے کمبلی کالے
کس گودی وچ نور ستارا
کوئی نور خزانڑے لے گئی رانی بھاگاں والی
میں رو رو کے مرجاوساں

کس گھر آوے رونق لاوے
ہے جس دے رتبے عالے
کسنوں اوہ دولت مل جاوے
کوئی نور خزانڑے
میں رو رو کے مرجاوساں

کس گودی وچہ سوہنا کھیلنے
کس دے نال کرے اوہ میلے

اوہ صورت بھولی بھالی | کوئی نور . . . . .
ہیں رو رو کے مر جاوساں
میرے وس نہ رہیا نہ کوئی | جو قسمت دی لکھی ہوئی اے
ہے جان دکھاں نے جالی | کوئی نور . . . . .
ہیں رو رو کے مرجاوساں
کہندی مٹے دیاں نہ تقدیراں | بھاویں کریئے سو تدبیراں
جدی بات نصیباں والی | کوئی نور . . . . .
ہیں رو رو کے . . . .
چک لیے تنبو تے پٹ لے ڈیرے | ین پھر کے نہیں پاواں پھیرے
ہیں رہی مراداں خالی | کوئی نور . . . . .
ہیں رو رو کے . . . .
ہن رودن بن نہ کوئی حیلا | اوہ نہ ملیا رنگ رنگیلا
ایہہ لگی مرض نرالی | کوئی نور . . . . .
ہیں رو رو کے مر جاوساں دل دیاں داغاں والی

دربیان لقایا ذکر سرکار مدینہ

اوہ شہزادی رخصت ہوئی کجھ مقصد نہ پایا
آئی نور محمدؐ خاطر جلوہ دیکھ نورانی
آمنہ خاتون بھاگاں والی عجب نصیب نرالے
ہور بتھیریاں شہر کے چوں ایہ درخواستاں آون
جیھتے دی منظوری ہیسی اوہ گھر اندر آوے
زوراں والے زوراں دیناں فتح جے کر پا جاون
عزت شان تے رزق ہمیشہ جے ہو وے خاندانی
پشت بہ پشت جے بیتھری نوں رب کردا منظوری

ایہو سی نور محمدؐ والے معجزہ عجیب دکھایا
ملیا نور اوہ آمنہ تائیں مڑ گئی ہو حیرانی
جسدی گودی اندر آدن تاج مبارک والے
اس دربار دے وچوں ساریاں نہ منظوری پاون
حکم الٰہی اندر کوئی دخل نہ دتا جاوے
شاہ سلیمان تے عاجز کیہڑے فتح کویں کر پاون
مغل دہلی دیاں وچہ محلاں نہ پلیندی ویرانی
تو ح سلیمان نسے بیٹھے تائیں کدی نہ کردا دوری

جد انوں لیاں دے لگ آکھے جے رب کم چلاوے
مسلم ہویا جیکر ہوندا دس یہودیاں والا
دولت عزت شان حکومت ہے اسدی مہربانی
جو چاہے سو کر دکھلاوے دیر نہ لاندا کائی
ڈھ دے رہیئے سجدے پئے شکر ہزاراں کہیئے
آمنہ چہرے نور پیارے جسدم چانن لایا

ہندوستان پنجاب دے اندر کجھ نہیں رہ جاوے
ملک عرب وچ چڑھن دیندے سوہنا چند اجالا
تیرا میرا فخر نہ کوئی سمجھ کریں اے جانی
فخر تکبر والا اوتھے دخل نہیں اک رائی
اسدے فضلوں دتیاں ہویاں موج بہاراں لیئے
اسدن خواب دے اندر حضرت بابا آدم آیا

پڑھنا حضرت آدم علیہ السلام کا

پڑھدا آیا ذکر سنایا صلِ علیٰ محمدؐ
رحمت چانن لادن والا الشمس الضحیٰ محمدؐ
چانن رات اندھیری والا الماہ لقا محمدؐ
جنت نوں لے جاون والا راہ نما محمدؐ
ہر ہر مشکل اندر حامی پشت دے پناہ محمدؐ
حضرت آدم کہن مبارک سفتے آمنہ نائیں
آمنہ آکھیا جی آئے حضرت میں قربانی جاواں
آدم نام خلیفہ اول آدم بول سنایا
مینوں معلم رب نوں قدر نہ تیرا تھوڑا
جد دن بہشتوں باہر ہوئے نام وسیلا پایا
عرض کیتی تے معافی منگی وچہ سرکار ربانی
میں ڈٹھا سی کلمہ لکھیا اُوپر عرش نورانی
تاں منظور دعا اوہ ہوئی کلمے طیب پاروں

صلِ علیٰ محمدؐ آوے نور خدا محمدؐ
جگ وچہ نور کھنڈاون والا بدر الدجیٰ محمدؐ
ہر اک دل دیوانہ ہووے واہ ادا محمدؐ
بادشاہوں ودھ رتبہ پاوے ہووے گدا محمدؐ
لکھ لکھ وار مبارک بادی دیاں سنا محمدؐ
صلِ علیٰ محمدؐ نالے پڑھدے جائیں جائیں
کون تسیں کی نام تساڈا اتنی عرض سناواں
میں مبارک دیون بدلے تینوں آمنہ آیا
تیرے بیٹے خاطر ملیا میرا حوا نال جوڑا
تاں ساڈی منظوری ہوئی آدم بول سنایا
پھیر ساڈی منظوری ہوئی مدت غموں دہائی
اسدا ہیں وسیلہ پا کے کیتی عرض زبانی
اوہ انعام ملے گا تینوں کرم ہویا سرکاروں

دوسرے ماہ وچہ شیث پیارا آن آواز سناوے
تیسرے ماہ وچ نوح پیغمبر کہن مبارک آوے
آمنہ لکھ مبارک بادی خوشیاں باجھ شماراں
ایہ گل پڑھدے آئے حضرت رحمت بین فواراں

پڑھنا نوح علیہ السلام کا

ساڈا بیڑا تارن والا صلِّ علیٰ محمدؐ
سب دے کم سوارن والا صلِّ علیٰ محمدؐ
خودی تکبر مارن والا صلِّ علیٰ محمدؐ
جان امت توں وارن والا صلِّ علیٰ محمدؐ
آمنہ پیاری لکھ مبارک تینوں دیون آوال
میری کشتی اوپر لکھیا کلمہ سطر نورانی
جس دا کلمہ پڑھنے خاطر امن خدا دکھلایا
ابراہیم مبارک خاطر نال محبت آئے

کسے میدان نہ ہارن والا صلِّ علیٰ محمدؐ
حق آواز پکارن والا صلِّ علیٰ محمدؐ
دفتر بدیاں پاڑن والا صلِّ علیٰ محمدؐ
سب دے سینے ٹھارن والا صلِّ علیٰ محمدؐ
کی کی صفت نور محمدؐ تینوں آکھ سناوال
جس دی برکتوں تردی رہے گی کشتی اوپر پانی
آمنہ پیاری تیرے تائیں کہن مبارک آیا
آکھ مبارک باد زباں نوں لفظ ایہ بول سنائے

پڑھنا حضرت ابراہیم علیہ السلام کا

ناراں نوں گلزار بناوے صلِّ علیٰ محمدؐ
اوگنہاراں نوں بخشاوے صلِّ علیٰ محمدؐ
بے رنگاں تے رنگ چڑھاوے صلِّ علیٰ محمدؐ
وچ پھلاں خوشبو مہکاوے صلِّ علیٰ محمدؐ
اسماعیل ذبیح اللہ نے کہی مبارک آئے
ماہ آٹھویں وچ کہے مبارک موسیٰ نبی پیارا
بیہوشی وچ دیکھیا جو کجھ ہوش چہ بول نہ سکدا
ہوش دے اندر دیکھ جے لیندا نہ پیغمبری کردا
جو کجھ ڈٹھا دل نے ڈٹھا معلم دل توں ہویا
ختم کیتا اس وار دھوکے جھگڑا نیر مکایا
اکھیاں دیکھن ولدے تائیں دیکھ کے آدہ تباون

ایسا سوہنا رنگ دکھاوے صلِّ علیٰ محمدؐ
رڑھدے بیڑے بنے لاوے صلِّ علیٰ محمدؐ
حق آوازہ بول سناوے صلِّ علیٰ محمدؐ
آمنہ تیری گودی آوے صلِّ علیٰ محمدؐ
صلِّ علیٰ محمدؐ پڑھ پڑھ رنگ اہناں نے لائے
جس نے طور دے اُتے ڈٹھا سی پہلا جھلکارا
کی لوڑے کس راز نوں کھولے ہرگز کھول نہ سکدا
صلِّ علیٰ دا ذکر ہمیشہ وانگ دیوانیاں کردا
اوس جمال پہاڑ تے موسیٰ جلوے وچ لکویا
باقی رنگ نہ رنگیا کوئی ایسا رنگ چڑھایا
جیہڑی چیز نوں خود تکدے دل دیکھے مبیٹ اکھیں ہوجاون

آمنہ تینوں لکھ مبارک توں نصیباں والی
تیری گودی دے وچ آوے دو جہان دا والی

نالے پاک زبان دلوچوں پڑھدے موسیٰ پیارے	تیری خاطر رب دی رحمت ہر سو ٹھاٹھاں مارے

پڑھنا موسیٰ کلیم اللہ کا

جلوہ دیکھیا طور دا صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ رسولنا صلِ علیٰ محمدؐ

دل نے نظارہ پا لیا بھل گیا ہوش تمام نوں | شاہ خود دیوانہ ہو گیا دخل کی ہور غلام نوں
عقل دی جا مجال کی پی ساقی دے جام نوں | اُٹھنا بیٹھنا بھُل لیا بھُولے عرض سلام نوں

جد اک ذاری دیکھیا ہوتا اوس ظہور دا
صلِ علیٰ رسولنا صلِ علیٰ محمدؐ

جس کے اندر روح نہ تھی بدلیا رنگ پہاڑ نے | نئی ادا سے اوس دن جلوے دکھائے یار نے
اُدھر تند مزاجیاں غضب کیتا رفتار نے | اِدھر ہوش حواس نہ کرناں کسی بیمار نے

ایہ ہے مسئلہ دور دا صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ رسولنا صلِ علیٰ محمدؐ

طالب تھے دیدار کے ہوش اندر بیہوش تھے | لو لو تو پھیر سوال نوں ایدھر دلیں جوش تھے
بے بھی جے کا نوش تھا اور وہ بھی جے کے نوش تھے | ایدھر آوازاں بیندیاں اور بندا انہاں دے گوش سے

بن گیا وقت لشور دا صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ رسولنا صلِ علیٰ محمدؐ

جد دل بے ہوشی آگئی دیکھے کیا جمال نوں | دیکھن دی جس ہوش نہ منگے کیا دھمال نوں
رکھیا دور وصال توں سمجھو ایس کمال نوں | ذرا سی ایک دکھا لیا اپنے حسن وجلال نوں

ایہ نہیں سی ملنا صرف اصلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ رسولنا صلِ علیٰ محمدؐ

کی گل ہوئی طور تے موسیٰ ہی واقف کار ہیں | گو ہجیاں ایہ بیمار و ید جانے یا بیمار ہیں
انہاں گلاں وچ آ نکے ہم بھی ہوئے لاچار ہیں | جو کچھ ہے رنگیلیا سلسلے ایک دیدار ہیں

صدقہ اوسے نور دا صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ رسولنا صلِ علیٰ محمدؐ

بقایا ذکر بزبانی موسیٰ کلیم اللہ اوصاف نور محمدی ﷺ

آمنہ شان محمد ﷺ والی انت حساب نہ ہوئی ۔ جس وچ صفت نہ پت تیریدی اوہ کتاب نہ کوئی
موسیٰ کہیا میں نیل ندی پہ اکدن تریا جاداں ۔ دو موتی وچ نور دے جاندے ہیں بھی جلوہ پاداں
پہلا موتی لا الٰہ کلمہ بول سنا دے ۔ دوجا موتی نام محمد ﷺ اگوں لفظ الا دے
وارواری کلمہ پڑھدے اول آخر لولن ۔ وچ دریا دے نوری چانن راز نہ ہرگز کھولن
موسیٰ عرض کیتی یا مولا اسدا راز بتائیں ۔ ذات اللہ دی راز بنادے اپنے دوست تائیں
اے موسیٰ اک نور ہے میرا دوجا نور محمد ﷺ ۔ توں بھی کلمہ پیارا پڑھ لے دیکھ ظہور محمد ﷺ
ایہو تیری نظری آیا جلوہ طور محمد ﷺ ۔ اوہ دل نہیں پیارا میںنوں جو دل نور محمد ﷺ
بھل نہ جائیں زندگی اندر ذکر خیال محمد ﷺ ۔ سب ذکراں توں افضل جانی ذکر کمال محمد ﷺ
بنیتوں تیری اکھیں دتی شان دکھال محمد ﷺ ۔ باقی وچ توریت دے دیکھیں سوہنا حال محمد ﷺ
دودیں موتی کردے جاندے ذکر پکار محمد ﷺ ۔ ایہہ دنیا اس نور دی برکت ہے گلزار محمد ﷺ
جنت حوراں غلماں جو کجھ ہے بازار محمد ﷺ ۔ جے توں ساڈا پیارا بنتاں لے دیدار محمد ﷺ
مکہ شہر اجاڑ پرا ایہہ ہودے خوب آبادی ۔ روز فرشتہ رحمت والا کردا رہے منادی
رخصت ہویا موسیٰ پیارا دیہہ مبارک بادی ۔ پھر علیلے وچ خواب دے آئے ذکر سنایا شادی
آمنہ بی بی ہووے مبارک تیرے بھاگ چنگیرے ۔ تیری پیاری گودی اندر آون پیارے میرے
میرے دست مبارک اندر اسدی برکت آئی ۔ نام تلیطا جاعہ جیدا شان دا انت نہ کائی
وچ کتاب میرے جدیاں صفتاں رب سنایاں ۔ اوہو برکتاں تیرے اندر رحمت حق توں آیاں
ہور ہزاراں سفتے سوہنے رات ستی نوں آون ۔ رحمت چانن والے تیری گودی چانن لاون
ایدھر کفر ضلالت ظلماں طبق زمیں ہلایا ۔ پیا اندھیرا ملک عرب وچ ہر دل سی گھبرایا
ظلم اندھیرا ہویا بتھیرا باقی رہی نہ کوئی ۔ پھر سردار نبیاں والی جگ وچ آمد ہوئی
کرو تعظیم محمد ﷺ والی ہون لگی روشنائی ۔ آون لگا جگ دے اندر اوہ محبوب الٰہی
کفر اندھیرے دچوں چمکاں نور محمد ﷺ پئیاں ۔ ہن آوے گا رنگ لاویگا کہن تنجن دیہہ سیاں
روز دوشنبہ پیر مبارک تاریخوں سی باراں ۔ جلوہ پاک دکھایا جیدم جگ وچ شاہ ابراراں

کیوں نہ مومن بول سنا دن صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ رسولنا صلِ علیٰ محمدؐ

نورا نور جہان نوں کیتا نور خدا محمدؐ
صلِ علیٰ حبیبنا صلِ علیٰ محمدؐ

صلِ علیٰ حضورنا صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ نورنا صلِ علیٰ محمدؐ

نعت در تعریف آمد حضورؐ

عرب نہ ویلے شہر مکے وچ رحمت دا چند چڑھیا
عاشق صادق صدقے ہو گئے الفت کلمہ پڑھیا
ابوجہل تے دشمناں تائیں ناگ قہر دا لڑھیا
زمیں توں نور محمدؐ والا آسماناں تے چڑھیا
کھلنے لگے پھل توحیدی کفر دا بوٹا مریا
رب نے ایسی شان دکھائی بتخانہ ڈگ جھڑیا

جدوں محمدؐ پیدا ہویا شیطان پا بچے ڈریا
دو جہان دے اندر تر گئے جنہاں نے پلا پھڑیا
دوست ہو قربانی جادن دشمناں سینہ سڑیا
امت ساری اوگنہاری جیدا بیڑا تریا
جدم خانے کعبے اندر قدم مبارک دھریا
اول آخر ہر شاہی پر سکہ محمدیؐ چڑھیا

صلِ علیٰ شفیعنا صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ نبینا صلِ علیٰ محمدؐ

نعت شریف بر موقعہ پیدائش سرکار مدینہ

آمنہ ترے مکاں میں چڑھیا ہے تارا نور کا
تیری ہی گودی میں آ گیا لکھ لکھ مبارکیاں
یہ راہنما جہان کا یہ نور ہے ایمان کا
ستر ہزار برس میں دیکھا جبرائیلؑ نے
سبکو مبارک آج ہے جاگے جہان کے بھاگ ہے

روشن عالم ہو گیا چمکا ستارا نور کا
اندر ہی خواباں تیریاں یہ تھا اشارہ نور کا
اندھیرا اس کو دو جہان جس کا خسارہ نور کا
اول پیدائش آدموں یہ تھا نظارہ نور کا
مقبول ہو جناب میں جس کو سہارا نور کا

خالق یہ فرما رہا نور کہاں سے آ رہا
اس کی ہے خاطر سب مکان اس کی ہے خاطر دو جہان
یہ نور ابتدا سے ہے جائے گا انتہا تلک
کان حقیقت کھولئے صلِ علیٰ کو لو لئے
اب تو حضوری ہو رہی محفل نبی نوری ہو رہی
پوچھا رنگیلے نور سے کیا نور ہے بلیا جواب
رنگی ہے محفل نور سے رنگیلا سب جہان ہے
صلِ علیٰ رسولنا صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ شفیعنا صلِ علیٰ محمدؐ

مدرت تھا میرے نور میں اس کا گذارا نور کا
کیا عرش بریں کیا لامکاں اس کا چبارا نور کا
میرے سمندر رحمتوں چلتا فوارہ نور کا
چاروں طرف جہان ہیں چلتا فوارہ نور کا
ہے سخن ہمارا نور کا مضمون ہمارا نور کا
ہیں قدرت کا نور ہوں دلبر ہمارا نور کا
ہاتف نے آکھیا غیب سے ہے ذکر تمہارا نور کا
صلِ علیٰ حبیبنا صلِ علیٰ محمدؐ
صلِ علیٰ نبینا صلِ علیٰ محمدؐ

در بیان و مدح اوصاف در شان چار یار اصحاب جمیع و بزرگان دین

لکھ صلوات درود سلاماں چونہہ یاراں غمخواراں
آپو اپنے درجیاں اندر چارے شانانوالے
دین نبیؐ اور نام نبیؐ پہ سب قربانی ہوئے
دولت مال آرام آرائش سب قربانی کر کے
ذکر عبادت عدل سخاوت کر گئے جگ وچہ پوری
تخت عدالت شان جلالت باجھ حساب شماراں
ہو اصحاب محمدؐ والے جنہاں نوں قرب حضوری
تابعداری کرنے والے عزت رحمت پاون
دو جہان وچ رحمت بخشش انہاں اُتے ہووے
آل نبیؐ اولاد علیؓ پہ لکھ درود سلاماں
حب انہاں دی حب نبی دی حب خدا وند والی
ایہ جنت دے جاون والا عالی ہے دروازہ
علی علی ہے علی علی ہے ہر ہر کل پکارے

ابوبکرؓ صدیق عمرؓ عثمانؓ علیؓ دلداراں
تابعدار نبیؐ سرور دے پاک بیاناں والے
جو فرمان نبیؐ سرور دا ثابت قدم کھلوے
ہو گئے کھڑے میدان دے اندر جھنڈا محمدیؐ پھڑ کے
چارے خاص جناب دے اندر پا گئے قرب حضوری
افضل شان نبی تھیں پچھے واہ برکت چونہہ یاراں
انشاء اللہ محشر اندر تاج ملن گے نوری
جیہڑے سچے نبیؐ سرور دے قدر عزت تھیں آدن
جو احکام محمدؐ اُتے ثابت قدم کھلووے
قسم خدا دی ایہ دل صدقے دعویٰ خاص غلاماں
جس دل بغض انہاں دا ہووے رہن ایمانوں خالی
آ جا ایسے بیڑے اُتے رسن رے یار آوازہ
صدقہ حسنؓ حسینؓ دولارے کر دے پار اتارے

سوہنا سوہنا نام پیارا ہر اک دل نوں بھاوے
منکر اس دربار دے جیہڑے ہو گئے رد جنایوں
وچ میدان قیامت ایہو شافع امت ساری
جھنڈا ایکڑ شفاعت والا وچ میدان کھلوون
جب تک نام انہاندے اُپر کیہا درود نہ جاوے
لکھ صلوٰۃ درود سلاماں آل پیاری تائیں
انشاء اللہ اگلے حصے جلدی نال بتاواں
پڑھیں درود محمدؐ اُپر آل بھی نال رلائیں
صلوا علیہ و آلِ محمدؐ ایہ گل بول زبانوں
ہوون مراداں پوریاں ساریاں اس پنجتن دے باروں
علیؓ و نبیؐ فاطمہؓ اور حسنؓ

کیوں نہ مومن ذکر انہاندا صبح تے شام سناوے
کون شفاعت کرنیوالا حصہ لین عذابوں
انہاں واسطے رب نے دتی جنت دی سرداری
منکر آل محمدؐ دا ایس وقت وچ رودن
روا ناز نہ ہرگز ہووے حکم شرع فرماوے
جینہاندے یا جھیوں دو جگ اندر ساڈا شافع نائیں
عجب روائیت عجب حکایت آل دا ذکر سناواں
پڑھیں درود نہ خالی ہرگز کل مراداں پائیں
انشاء اللہ ہر منزل وچ یہ سے نور ایمانوں
جو کجھ چاہوے مطلب پاوے انہاندے درباروں
حسینؓ ابن حیدر یہ ہیں پنجتن

صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَّ عَلٰی آلِ مُحَمَّدٍ وَّ بَارِکْ وَسَلِّمْ

تیرا ہی درود کمال ہے بلغ العلیٰ بکمالہٖ
حق سے تیرا وصال ہے کشف الدجیٰ بجمالہٖ

سب سے اعلیٰ اجمال ہے حسنت جمیع خصالہٖ
رنگیلے کو ہر دم خیال ہے صلوا علیہ و آلہٖ

دربیان در فضیلت درود شریف

ابوہریرہؓ کرے روایت پیغمبر فرماوے
اکو نظر جو رحمت والی دوزخ کنوں بچاوے
مشارق الانوار میں دیکھیں کہے رسول گرامی
سبتوں اول اسدے تائیں میں جنت لیجاواں
پھر سردار بنیا نوالہ خوش فرمان سناوے
کراں شفاعت بخشش رحمت رب دی ہووے زیادہ
ابوہریرہ تے فرمایا سن اے یار نگینے
یعنی رحمتے پاک نبیؐ پہ کہے فرشتہ نوری

پڑھے درود جو میرے اُوپر اوہ دس رحمتاں پاوے
جس اوپر دس رحمت آون گیڈ مراتب آوے
جیدوں عذاب قیامت اندر تڑپن لوگ تمامی
زیادہ پڑھے درود جو مجھ پہ کہے حبیب مجاواں
زیادہ پڑھے درود جو مجھ پہ قرب الٰہی پاوے
ایہ فضیلت ذکر درودوں کہے رسول خدا دا
جیدوں درود پڑھے کوئی مومن جاندا اوہ مدینے
ایہ درود ہے تحفہ آیا ملدا قرب حضوری

جس دعا دے اگے پچھے پڑھے درود نہ کوئی اوہ وچ درگاہ دعا نہ جاوے خبر حدیثوں ہوئی
کیہا نبی جو ہر مشکل دا ایہ علاج ہے بھارا پڑھ درود اساڈے اُوپر ہر ویلے یارا
یعنی ہر نماز دے پچھے فرضاں بعد پیار سے وقت صبح اور عشا مقرر حقدے ملن نظارے
روز جمعہ دے وقت مقرر خوشبو عطر لگائیں پڑھیں درود محبت اندروں کل مراداں پائیں
کر کے منہ مدینے ولوں عاشق وانگ چکوراں دیکھیں دلدی نظروں سانوں پوریاں ہوون بلائیں

ترکیب بخاطر دیدار در خواب محمد الرسول صلو علیہ و آلہ

اے دوست جے طلب ہے تینوں دید محمدؐ والی دیکھ لئیں ایہ عمل کما کے کدی نہ رہ جائیں خالی
رزق حلال مصفیٰ ہو کر نیت نماز کھلوویں دل وچ لگن محمدؐ لا کے پے سجدے وچ رو ویں
دن جالی اگ بال محبت چاہت غیر اوڑا دیں حقہ سگرٹ پینا چھڈیں نفسی جوش گھٹا دیں
شروع کریں نوں رات جمعہ دے خوشبو عطر لگا کے اک نقاں بیٹھ مصلے اوپر دلدی جوت جگا کے
چار اے نفل دیدار دی خاطر مثل نماز ادائیں ایہ ہے نفل دیدار محمدؐ موہوں عرض سنائیں

ترکیب نفل پڑھنے کی چار رکعت نماز برائے دیدار سرکار مدینہ، ہر رکعت میں ایک مرتبہ الحمد شریف اور سات مرتبہ سورت کوثر پڑھیں،

ہر سجدے وچ سر نوں دھر کے پڑھیں درود محمدؐ عرض کریں دیدار دی خاطر ایہ سجود محمدؐ
ست ست واری ہر رکعتے ایہ درود سنائیں یعنی اٹھاں سجدیاں اندر ایہ پڑھ عرض سنائیں

درود شریف یہ ہے اَللّٰھُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَّعَلٰی اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّبَارِکْ وَسَلِّمْ عَلَیْہِ

ترکیب: ہر سجدے تفنوں میں اول تین مرتبہ سُبحان ربی الاعلیٰ پڑھیں بعد سات مرتبہ درود شریف پڑھیں، ہر سجدہ اسی طرح ادا کریں اور بعد دعا کریں۔ اور بعد وظائف ـ

کر کے ختم نماز نفل ایہ بیٹھیں تسبیح پھڑ کے دن ادن دس یار پیارے اٹھ درود نوں پڑھ کے
دن دوجے ایہو نفل طریقہ لمیاں رکھ لویں آساں عاشق دیکھ بنیں گھر وندے محبوباں دیاں ڈٹاں
مجنوں ہو کوہ پینڈا کر دا کر لیلیٰ دیاں گلاں جلوہ دلبر حاصل ہویا پہنچ قریب محلاں

جے ڈر جاندا واٹ لمبی ہتھیں کد منظوری پوندا
باز نہ آیا نہ گھبرایا لا کے بین نہ توڑے
ایہ نہیں حکم دنیاداراں کر نی منزل پوری
صلی اللہ علیہ وسلم میں صدقے ہو جاواں
ہر دن اک اک کر توں زیادہ سو دن کر دے پورا
اس منزل وچہ جیکر دلبر نہ دیدار دکھاوے
یعنی ہر دن اک واری کم پڑھیں درود پیارا
سنگ دیدار جناب دے وچوں جے ملجاوے تیتوں
یا اللہ در تیرے آیا مینوں موڑ نہ خالی
ہیں در بار تیرے دے باجھوں کتھے سیس جھکاواں
جے دیدار ہو جاوے مینوں خوشیاں عید مناویں
میں بھی حق تیرے وچ منگاں خاص دعا پیاری

بھاویں لیلیٰ ملی نہ اسنوں لیلیٰ لیلیٰ گوندا
انہاندے دیدار کی کرنے جنہاندے حوصلے تھوڑے
جیہڑا منزل پوری کر دا لیندا قرب حضوری
ذکر دیدار محمدؐ والا نال آداب ستاواں
معاملہ خاص محبت والا سو دن بھر دے پورا
پھر سو دن نیچے نوں آویں مقصد حاصل آوے
دن جیکر دس واری پڑھ کے کرے طلب نظارہ
قسم اللہ دی دید پیارے بڑی طلب ہے مینوں
بے پرواہا پوری کر دے آس محمدؐ والی
بخشش دیدار محبوب اپنے دامیں صدقے ہو جاواں
طاقت موجب راہ مولا دے کجھ طعام کھلاویں
یا اللہ اوہ کملی والا میل کدی اک واری

عرض دربار عالی

رکھیں خیال میرے اے شاہا میں بھی تاں منگاں لایاں
میں جاناں ایہ تیرے لائق ہرگز نہ گھر میرا
میں جاناں ایہ میریاں عرضاں کوئی نہ اثر دکھاون
لے ہن جیب میری محبوباں توں متاں گھبراویں
خاموشی پر جوشی دوویں مارن ہر دم مینوں
دن محشر دے قبروں اٹھدا ایہو ذکر کریساں
اوتھے جھگڑا ختم ہو جاوے وچ عدالت گلاں
نہ ملیں تے کی شکایت جے ملیں میں راضی
لکھ لکھ عرضاں محکمیں تیرے پاؤں عمراں ساری
ایہ حصہ میں ختم کیتا تے اگلا جلد بناواں

صدقہ حسنؓ حسینؓ تیرے دا کر دے دور جدایاں
مینوں آپ بلا گھر اپنے سوہنا ہے گھر تیرا
تیرے جیہے بے پرواہا کیوں نہ کرم کماون
ہے امید مینوں توں اوڑک مجھ پر کرم کماویں
میں مریاں وچ عشق قضیئے دوس کی دیواں تینوں
پچھے رب حساب جدوں میں تیرا ایہو کا دیواں
کر لویں جیئوں مرضی تیری میں بھی اوتھے چلاں
اسیں تاں لائی دل اپنے ہتھیں سر دھڑ دا لی بازی
کدی تاں ملے تاریخ اسانوں مہربانی سرکاری
روز بیاڑ دور خواستاں میریاں میں بھی روز ستاواں

پھٹے ہوئے ایہ ٹکڑے میرے لوکاں دے ہتھ آون
میری نہ منظوری رہندی اسو بیچ راز ہے تیرا
جو تھا حصہ شروع کیتا میں طالب خبراں پاون
نیچے گل مجنوں دی کیتی سن دل کردا نائیں

کتنے لوگ نصیباں والے پڑھ پڑھ مقصد پاون
لکھیئے دفتر دلو بیچ ناقص تام رنگیلا میرا
عاشق نام محمدؐ والے جلدی کر منگواون
ذرا کہ میں اک رمز سناداں رمزاں نوالیاں تائیں

دربیان حکایت مجنوں سبق معرفت برائے عارفاں و عاشقاں و طالباں و عاقلاں و شائقاں

مجنوں والا اک نظارا عارفاں نوں دکھلاواں
مددگار خدا دند ہووے دلی مراد پہنچاوے
نیت نیک مراداں پاون کدی نہ رہندے خالی
لعنت بھیج جو دنیاں والے کتے دنیا بھالن
رہ گئے ایسی منزل اندر اگے قدم نہ دھریا
جنہاں نے دل نوں قائم رکھیا پا گئے اوہ مراداں
شتر سوار سی اک مسافر شہر لیلیٰ دے راہی
کہن لگا اک لیجا سنہڑا جاون والے راہیا
اوس کہیا تسیں دسو مینوں عذر نہ کوئی لیاواں
شروع زبانوں نام لیلیٰ دا نال آداب کریندا
کہے سوار کہو کی آکھاں جے مل جاوے مینوں
جے مل جاوے جے مل جاوے جے لیلیٰ مل جاوے
کہے مسافر گل کی آگے توں مینوں سمجھائیں
کیونکہ ملے جے اوہ ملجاوے ملجاوے اک واری
کہے مسافر گل سیدھی ہے ملجاون دے اگے

ہے ایہ سبق محبت والا طالباں تائیں پڑھاواں
انشاء اللہ حق دربار وں خالی کوئی نہ جاوے
تھوڑی رمز سناواں تینوں عاشق مجنوں والی
نفسی خواہش وچ جو مردے اوہ دوزخ دا بالن
وچ میدان عدالت والے دیکھ لویں جنہاں چڑھیا
وچ دربارے محبوباں دے پہنچ گیاں فریاداں
مجنوں رستے مل پیا اسنوں ہوئی راز آگاہی
بڑا احسان ہووے سر میرے مہربانی کر بھائیا
کہن لگا میں لیلیٰ تائیں ہتھ بہتھ عرض بسناواں
جبکہ لیلیٰ مل جائے تینوں عرض ایہ کیتی جاوے
مجنوں آکھے جے مل جائے میں سمجھاواں تینوں
ہے مل جاوے ہے مل جاوے ایہو آوازہ آوے
مجنوں کہے جے مل جائے لیلےٰ میں دساں تدھ تائیں
جے ملجاوے جے ملجاوے جے ملجاوے پیاری
مجنوں آکھے ملنے یاروں رنج کیوں تینوں لگے

اوہ آکھے توں ویہ۲ کوہ پینڈا ایہ گل کہندا آیا
جے ملجاوے جے ملجاوے ایہہ نہ سخن مکایا

دربیان بیئں۲ کوس ختم اور منزل دوئم

کہے مسافر دس گل اگے ہیں کی کہاں سنیہڑا
آکھ اگے تے جھگڑا مکے جے مینوں ملجاوے
مشکلاں حل تمامی ہودن ملجاون دے یارو
توں جاویں تے اوہ ملجاوے ہودن بخت سوتے
ملجاون دی ہے گل ساری ہے ایہہ رات نیارا
کوہ چالی ہے پینڈا مکا مل جاون نہ ممکا

مجنوں کہندا جے مل جاوے تینوں پیارا میرا
مجنوں کہندا جے ملجاوے تاں اوہ کرم کماوے
ملجاون دی ہووے اجازت جیکر اس دربارون
اسدے ملنوں یا جھوں یارا خاک نہ ساڈے پلے
کہے مسافر اس جھگڑے نوں سن تاں چھڈ دے یارا
لفظ جیہڑا ملجاون والا توں نہ اُستوں اُکا

منزل چالیس کوس ختم دربیان منزل سوئم

کہے مسافر کر گل اگے ایہہ کی جھگڑا پایا
سن اے یارا سب کجھ ہوندا ملجاون دے بدلے
چکوا چکوی رات نہ سوندے آس ملندی رکھدے
چند توں دیکھے دیندا لیکھے سدا چکور نمانا
پی پی بولے رات توں اوہلے مت پردا اُٹھ جاوے
ملجاون دی حکمت ساری جوڑا زمین فلک دا
ملجاون دی خبر نہ تینوں سن اے شتر سوارا

مجنوں کہندا ملنے ویلا جے تیرے ہتھ آیا
رب جہان بنایا سارا دیکھ دکھاون والا
بول بول کے رات لنگوندے کدی روندے کدی ہسدے
چند چھپ جاوے اوہ ڈگ پیندا ہو کے در در رلدا نا
سب کجھ ملنے بدلے ہوندا تیرا سمجھ نہ آوے
ملنے بدلے طرف زمین دے سدا فلک ہے ڈردا
جے لیلیٰ مل جاوے تینوں کہیں سنیہڑا یارا

شتر سوار کہے میں مر گیا وخت پیا ایہ مینوں
ملجاون دے اگے کوئی گل نہ آوے تینوں
سٹھ کوہ پینڈا پورا ہویا اجے کلام نہ مکی
ایہہ کلام جو ملجاون دی اجے زبان نہ اکی

ساٹھ کوس ختم اور منزل چہارم

مجنوں کہندا کوہاں والا مینوں پتہ نہ کوئی
تیرا ہرج کی اسوچ یارا میرا اگھن سنیہڑا
ملجاون دے اگے کوئی حرف نہ تینوں آوے
مجنوں کہندا توں جد جاویں ادب بجالیا دیں
نفل پڑھیں تے کر شکرانہ تولیں حمد ہزاراں
مینوں لوڑ نہ نفلاں والی او تھے حج نہ میرا
توں لیلی دیاں پڑھیں نمازاں جے لیلی رب تیرا
کون بندی دیاں پڑھے نمازاں باجھ خداوند عالی
بے خبراں تال گل کی کرنی جو کوئی خبر نہ رکھن

مینوں غرض ہے ملنے والی تاہنگ قدمی ہوئی
کہے مسافر پتہ نہ لگے سخن کہاں میں سمبھڑا
جد اگے کوئی گل نہ آوے کی او تھے سمجھاوے
جے ملجاوے لیلی تینوں لکھ لکھ شکر منا ویں
کہے مسافر تیتھوں ہرگز ایہ نہ ہوئیاں کاراں
رہ جاندی ایہ پئی مصیبت چنگا ایہ سنیہڑا
میں ان ہونیاں ایہ نہ کرنیاں نہ کر لماں جھیڑا
مجنوں کہندا خبر نہ ہرگز اینہاں رمزاں والی
ایہ گل ٹھیک جو اصل گلاں نتوں پاگل سنکر ہسن

غزل

تعریف مورت ہے صفت مصور
میں قربان ہو ہو بشر دیکھتا ہوں

جھکے نور نقشے یہ تھے پتلے خاکی — یہ بے قدروں کا میں قدر دیکھتا ہوں
جس نظر سے ذات حق نظر آئے — ہیں کر کر کے وہ ہی نظر دیکھتا ہوں
میرا دل ادا سے لیا اس صنم نے — میں حیران ادھر اور ادھر دیکھتا ہوں

فَاَیْنَمَا تُوَلُّوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللّٰه
وہی نظر آتا جدھر دیکھتا ہوں

نہ توں ہیں نہ وہ ہے نہ میں ہوں نہ لیلے — یہ کیا جانتا ہوں کدھر دیکھتا ہوں

ملاقات میں بھی ہے کچھ دیر تھوڑی
رنگیلا کا اب تو صبر دیکھتا ہوں

ذکر بقایا مجنوں

آدم نوں ہے ذات ربانی خود سجدہ کروایا — کی ہووے جے لیلیٰ تائیں جاوے سیس جھکایا
آدم دا جو منکر ہویا اوہ ظالم منہ کالا — گلو وچ طوق لعنت دا پا کے فلکوں رب نکالا
باجھ خداوند سجدہ جیہڑا کرے سو کافر ہووے — گل شرع دی سن شتر سوار ہتھ بنھ تلیس کھلووے
مت کوئی ہووے ناراض جو مفتی ہیں مجرم ہو جاواں — وچ میدان شریعت ہیں خود محکم پیر ٹکاواں
دنیادار نہ سجدہ کردے پنج نمازاں والے — ہوئے دین جہانوں مردے منہ سر کرتے کالے
ست سو وار قرآن دے اندر حکم جنابوں آیا — دنیاداراں بیخبراں نے سیس نہ کدی جھکایا
پنج آواز اذان پیاری ہو کا سندے رہندے — کدی محبت دلدی کر کے نہ سجدے وچ پیندے
جھوٹا مومن نام انہاندا حقہ پیون والے — نافرمان خدا دے ہو کے جگ تے جیون والے
توں کی جانے قدر لیلیٰ دا تیریاں اوہ کد اکھاں — تیرے ورگے مور کھ مر گئے ہو دنیا تے لکھاں
میریاں اکھاں دے وچ بہکے جے توں لویں نظارا — وچ لیلیٰ دے نظری آوے ذات دا حق چمکارا
جے ملجاوے توں آزماویں دلدی الفت یاروں — چوداں طبق نظر وچ تینوں آون اس سرکاروں
شتر سوار کہے میری توبہ میرا پچھا چھڈیں — چوداں طبق دے ایہ نظارے توں لیلیٰ چوں لبھیں
انشی کوہ ہن پینڈا آیا جھگڑا لمبا ہویا — مجنوں کہندا ہر جی کی نیرا میں دسلے کی کھوہیا

ختم منزل اسشی کوہ منزل

شتر سوار کہے چھڈ جھگڑا توں کرے جو کرناں — مجنوں کہندا جے ملجاوے قدم لیلیٰ دے پھڑنا
کہے مسافر ہے اوئے ربا جان میری نوں کھاوے — دلویں موت یاں میں مرجاواں یا ایہ ہن مرجاوے
ایس بہانے نوں کیونکر توڑاں پیش نہ جاوے میری — مجنوں کہندا ہن دس یارا کی ہے مرضی تیری
اوس کیہا توں مرہن اگے بول کے سمجھ زیا نوں — مجنوں کہندا ملنے باجھوں کی ہور طلب جہا نوں
ملجاون دی حکمت ساری جوڑا زمین فلک دا — ملنے بدلے طرف زمین دے سدا فلک ہے ڈردا

حبد سے ہے نہیں ملتے والا کی اسدا جگ ہونا
حبدا مر گیا ملنے والا اس نے دو جگ رونا

ملنے نوں ہے مطلب سارا جگ ملنے نوں بنیاں
ملنے خاطر ایس مٹی تھیں ہر بندا ربّ جنیاں

جے ملنے دی لوڑ نہ ہندی ایڈ پسارہ نہ کردا
اک دوجے دا جگ دے اُتے کوئی نہ پانی بھردا

ایہ رمزاں دی خبر نہ تینوں سن اَے میرے یارا
جے ملیا وے لیلےٰ تینوں سن لے شتر سوارا

ادنٹوں اتر سلامی ہو وین سِتھ بھنہ سیس جھکاویں
خاک لیلیٰ دے قدماں والی جک منہ سر نوں لاویں

الحمد الحمد بولیں دیکھ جمال نورانے
حکم بجا لیاویں اسدا جو کجھ کہے زبانی

شتر سوار کہے توں پاگل پاگل تیریاں گلاں
واسطے ربّ دے چھڈ میرا کھیہڑا اور تینتھوں ہو چلاں

ادنٹوں اتراں مٹی چکاں پھر میں منہ سر لاواں
ٹھٹھے جگ کرے سب مینوں ڈُب کے نہ مر جاواں

کیہڑی گل نوں میں سِتھ بھاں کیوں سلامی ہوواں
کدھروں پیر آئی اوہ لیلیٰ بہہ سِتھ کھلوواں

رب رسول نہیں اوہ لیلیٰ اوہ کی لگدی میری
ایہ گل مینوں ثابت ہو گئی مت ماری ہے تیری

مجنوں کہندا توں نہ واقف علموں خبر نہ تینوں
کہے سوار جو ایس علم دی ہرگز لوڑ نہ مینوں

مجنوں کہندا دنیا دار اں ہو رہے وقت سمیرے
پڑھ لکے علم فضول کتاباں رہندے وِیچ اندھیرے

علموں باجھ نہیں کجھ بندا اوہ ہے رانہ سیارا
ایہ جو علم ہے خلقت پڑھدی ایہ ہے کسب گذارا

بس علم دا کوئی نہ فائدہ مر گئے خاک اوڑا کے
رشوتاں لیکے دھوکے کر کے پکّے برانڈے پا کے

بے عدلی کرے بے انصافی بے علمی عمل ایہ ناہیں
کی بنایا ایس علم نے کجھ کسے عاقل تائیں

ایسا علم جہنم واسے دوزخ دا دکھلاوا
ایسے لوگ علم دا کیوں ہے دلو بِچ رکھدے دعوے

تعریف علم بے عمل معرفت روحی

اگر بے علم درویشی گزیند
شود کافر و دیوانہ بمیرد

علم عام بے عمل بے خبر کی حقیقت تنبیہ بدعملاں

کی فائدہ ہویا کنز قدوری
جے مالک توں رہ گئی دوری

نہ سرور دی ہوئی حضوری
سر تے پہنیا علمی کلاہ
ایہ شیطانی پھر گیا بُلاّ
قلب گناہوں گندا ہے
پھر دا راہ شرع توں بھُلاّ
خیال نہیں جے چُکا ہے

جے توں علم کتاباں پڑھیا
ناں توں ہو دیوانہ مریا
ہادی والا راہ نہ پھڑیا
قول ایہ نروحی سُندا ہے

پڑھیا علم شیطان بتھیرا
اک تکبر رُوہڑیا بیڑا
تلکیں پایا شان اوچیرا
سب توں ہوگیا مندا ہے

کالا علم کتاباں والا
عملوں ہوندا قلب اوجالا
بے سمجھاں دل کردا کالا
امر جو مرشد سُندا ہے

پڑھ کے علم تے عمل کماویں
جو چاہیں سو درجے پاویں
اگوں نقطہ غین اوڑا دیں
ہر درجے ہر بندا ہے

بدیاں جمع ہے کر کے پلّے
پڑھ کے علم جہنم چلے
بد عملاں نوں کر کر ہلے
عمل نہ کیتا چنگا ہے

ایس علم دا کوئی نہ فائدہ
کرے یاد نوں اگلا وعدہ
کس کم آیا نحوی قاعدہ
اوہ مشکل سر دھندا ہے

دربیان احوال لقایا مجنوں

سن اے شتر سوارا گلاں ایہ تیرے کم آون
میرے ورگے راہی تینوں پھیر کتھوں مل جاون

ملیا دن دے اندر تیتوں گلاں بہت ستایاں — میرے دس نہ ہرگز کوئی جیتوں ایہہ کھلایاں
رکھ دل صاف تے کریں عبادت مولا ملجائے تیتوں — کریں دعا اوئے شتر سوارا لیلیٰ ملجائے مینوں
رب ملے کم بن جائے تیرا لیلیٰ ملے ہیں تردا — تیرا رب بن کچھ نہیں بن دا ایں لیلیٰ بن مردا
کر حیلا کوئی ہے اج ویلا وقت گذریا جاندا — ادھڑ والا ہتھ بنھ کر اسدم اتنی عرض سناندا
بس کر شہر لیلیٰ دا آیا ہوگئی منزل پوری — مجنوں کہندا ملنے والی اجے بھی رہ گئی ودری

در بیان خیال کردن شتر بحق الفت و مجنوں

رو پیا شتر سوار نمانا چھم چھم آنسو جاری — بے پرواہ دیناں کسیدی نال رب لاوے یاری
یا رب الفت پیاری باجھوں ہور نہ ہرگز لائیں — جیوندی جان نمانی کر کے نہ وچ خاک رولائیں
قیس سامری دا انگوں مینوں مجنوں نہ بنائیں — سو کوہ بلینڈا مفت مصیبت ہرگز کسے نہ پائیں
یا رب رکھیں امن سلامت غیر محبت یاراں — مجنوں اسنوں ایہہ گل بھیجی کی منگدا ایہہ کاراں
جے دعا منظور ہووے تیری کم تیرا ہو جاوے — میرے بدلے لیلیٰ منگیں مجنوں عرض سناوے
جے لیلیٰ منگ لیں مینوں بڑی ہووے مہربانی — تیرا ایہہ جو کی ہووے پارا کر دے عرض زبانی
شتر سوار کہے میں رخصت تیتھوں جدا ہو جاواں — پینڈا ہیں تیرا انتارا اللہ لیلیٰ تائیں پہنچاواں
توں اس مسجد اندر بہہ جا اپنا وقت گذاریں — مجنوں کہندا توں اس وعدیوں ہرگز کدی نہ ہاریں
شتر سوار گیا اپنے جیہتے اس نے جانا نالے — گھر والی نوں گل سنائی جیوں کر حال دیہانہ
عرض کرے ہر صورت اندر ایہہ کم کرنے والا — آیا لیلیٰ لیلیٰ کردا مرجاؤ مرنے والا
دس حقیقت ہے گل کیہڑی کھول سنایا حالا — دس لیلیٰ نوں ملنے آیا تیرے ملنے والا
نین بلائی دیر زرا سنوں ایہہ انعام ہے تیرا — اسے وقت لیلیٰ دے تائیں آکھیں جا سنیہڑا
خط لکھ کے سنتھ وچ پھڑایا لکھیاں سارا دیاں گلاں — عاشق تیرا ارلدا پھردا لوتاں ہیں وچ محلاں
سو کوہ بلینڈا کر کے آیا بجن امید نہ کوئی — فرض اساڈا اینہ پہنچانا جیہٹی ختم ایہہ ہوئی
نین پکڑیا رقعہ فوراً گولی سنتھ بھیڑا دے — گولی خاص لیلےٰ دے گھر دی دیر نہ ہرگز لاوے
کر کے ادب سلام ہزاراں ہتھ بنھ عرض سناندی — اے شہزادی ایہہ خط تیرا ایں مائی تیری باندی
خط پڑھیا نے لیلےٰ دائے نین چلے ہیر نالے — دیکھو کس طرح ملنے آئے مینوں ملنے والے

سو کوہ بلینڈا ہیریں کیتا بچن محال دسیوے
کی کراں کوئی پیش نہ جاوے کیتی بے پرواہی
خدمت فرض مسافر دالی حق زیادہ بیرا
رب مسافراندے حق دیکھو آپ رعایت کردا
روزہ قضاتے جمعہ رعایت ایہ مسافراں تائیں
بے شک غلطی مجنوں والی میرا قصور نہ کوئی
دس لگے تاں مرجاواں میں مرنا نہیں آسانی
آیا بن مسافر عاجز ہیں اسدے قسمت پانی
یا اللہ توں عاشق والی مشکل کریں آسانی
کرکے سوچ وچاراں لیلیٰ بہت دلیل دوڑاوے
مہراں بیج دتا نظرانہ دیر نہ ہرگز لائیں
بھکھاتے ترہایا جیہڑا سو کوہ چلدا آوے
گولی خط سلاحی کیتا جا سنایا حالا
لیلیٰ لکھے دوا کوئی لکھو نسخہ امر ضروری
نسخہ ہے نہیں کسے کتاباں ہے تاں ملدا نائیں
کہے حکیم میں دس دیندا ہاں شافی ذات الٰہی
ہوالشافی لکھ خوشخط لیلیٰ اگے قلم چلاوے
ہیں نسخہ ترکیب بتاواں تاں راہی بچ جاوے
حلوہ گرم پیراندیاں تلیاں چاہیے سب دواناں
اونٹ دے منہ دا پانی جیہڑا ہیریں ملیا جاوے
بارش دا پھر پانی ہووے کھوپری مردے والی
کالا سپ پھنیر اوہ ہیو باقی رہے اوہ پانی
آزمائش اک دی اللہ تھئیں نقل کتابی نائیں

مر جاوے گا عاجز بندہ اوہ نہ ہرگز جیوے
میری الفت بدلے ناحق عاشق ہویا راہی
میرے پاچھوں دردی اسدا ایتھے پنچائے کیہڑا
چار فرض دی جگہ دوگانہ کل مسافر پڑھدا
مسافراندی رب خاطر کردا خبر جو عاماں نائیں
کسے دی جان جلاون والی میں نج پیدا ہوئی
اوہ تاں میرا ہویا دیوانہ میں تاں نہیں دیوانی
ہر ہر قدم دے میں ہاں صدقے ہے میری زندگانی
دل سلامت کریں انہاں دے دور کریں ویرانی
لکھ کے خط حکیم بڑے نوں گولی ہتھ پھڑاوے
ایہیں بیمار دا نسخہ اعلیٰ جلدی نال بتائیں
اوہ بیمار کیہڑی دواؤں دس بینوں بچ جاوے
کہے حکیم مسافر ایسا ہے نہیں بچنے والا
کہے حکیم ہے اس نسخے دی بڑی ہوئی مجبوری
گولی کہندی فرض حکیماں دسن بیڑے تائیں
فوراً ہتھ وچ کاغذ پھڑیا کاغذ قلم سیاہی
ایہ دوائی جے مل جاوے تاں شفائی پاوے
سرینچا کر پیرا دتا ہاں اس طرح پایا جاوے
حلوہ چک تلیاندیتا ہیں چھڑے اونٹ پیراناں
ان مالش تھئیں اسدیاں ہیں جاگ اچانک آوے
اس اندر اوہ پانی ہووے نسخہ بڑا خیالی
اوہ پانی اوہ راہی پیوے بچ جائے جان تمامی
انشاء اللہ فائدہ ہووے لالچ ہتھ نہ لائیں

لیعنی قیمت لویں نہ دسن نہ نذرانہ کوئی
بڑی شفا بیماراں ہووے ایہ آزمائی ہوئی

نسخہ عام دنیا کے بیماروں کے واسطے خاص سودا۔ مراق، کمخوابی، پریشانی
حیرانی، خاموشی، پُرجوشی، ہر قسم کے جنون کے واسطے آزمودہ ہے،

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم، نسخہ، ہوالشافی، مغز بادام مقشر یعنے چھلکا اوتارا ہوا۔ سات عدد
ہر چہار مغز ۶ ماشہ، زیرا سفید ۶ ماشہ، دھنیاں ۴ ماشہ، سونف ۶ ماشہ، منقہ ۹ عدد، گلقند
۳ تولہ دیسی پھولوں کی۔
ترکیب:۔ ہر ایک چیز کو باریک رگڑ لیں۔ اگر گائے کا دودھ آدھ سیر پختہ ملے درنہ پانی
سے ایک گلاس تیار کریں میٹھا اگر ضرورت ہو۔ تو مصری ڈالیں۔ یہ حکمت ہے تمام ایک روز میں
ایک گلاس ختم کریں یعنی ایک مرتبہ نہ پینا دو گھونٹ کبھی دو کبھی صبح سے شام تک ختم کرو۔

احوال بقایا مجنوں

لکھے حکیم ایہ لیلیٰ تائیں ہور علاج نہ کوئی
پکڑ با کاغذ پڑھیا نسخہ چھم چھم نیر چلاوے
نہ بازار نہ عطاراں دے نہ سنڈا اسی نکھدے
کدھر جاواں کی بناواں دارو کتھوں لیاواں
ہاتف غیب آوازہ کیتا اسدم لیلیٰ تائیں
کھلی دوکان خدا دی رحمت بند نہیں دروازہ
ہوش آئی تاں جلدی اٹھی نیت نماز کھلوئی
تیری ہٹی وچ سب دارو اصل شفائیں والے
دیہ دارو نوں دیون جوگا لے قیمت سر میرا
اس نسخے نوں دیون والا ہور عطار ہے کیہڑا
تیرا احسان ایہ تیرے اُتے میں احسان کی جھلاں
فضل تیرا کم تیرے آوے توں رحمان کہاویں
میں اپنی کوئی غرض نہ منگاں توں بے غرض کہاویں

جسدم لیلیٰ نسخہ دیکھیا بھر بھر ہنجو روئی
ہے بیں مرگئی دارو ایسا ایہ کتھوں ستھ آوے
نہ گھر بارین نہ اوجاڑیں ایہ نسخہ کوئی دسدے
کھا عشق ڈگی زمین دے اُوپر کہندی ہے مرجاواں
ایہ نسخہ درگاہ دیوچہ ملدا نال دعائیں
منگ لے نسخہ اوس عطاراں مار بلند آوازہ
ایہ نسخہ توں دیون جوگا ایہ گل کہہ کے روئی
مشکل بنی نوں در پہ آئے طلب دوائیں والے
ہور کیہڑی ہٹی جاواں میں تیری توں میرا
تیرا بیمار نے دارو تیرا دوجا اسو بیچ کیہڑا
توں جانے یا عارف کوئی ایہ جو میریاں گلاں
مہر باقی اج کر رحمانی ہور چنگا بن جاویں
بے پرواہ جے توں بے لاہج کیہوں اتنا چر لاویں

لالچ والے لالچ بدلے سو سو گل کریندے
سر چکاں تے میں کی دساں دیہ جواب کوئی مینوں
ہر مشکل نوں تیرے کولوں ہر کوئی حل کراوے
خالی موڑن کم نہ تیرا توں کس جیز دوں خالی
مجنوں نوں جگ طعنے دیندا لیلیٰ تیری کالی
صدقہ گوریاں موہیاں دا جنہاں نوں حسن عطایا
صدقہ پنجتن آل نبی سب جگدے جو رکھوالے
سجدے وچ دعائیں کردی مدت بہت دھائی
دل نازک دیاں آہیں جیہڑیاں منظوری ہوگیاں
پونجھ اکھیں دل سنبھل رکھیں فکر رکھیں نہ کوئی
آ پہنچا گھر میرے اندر تیرا جوشش آوازہ
سب تشنے ہے یاد اسانوں حاضر کل دوائیں
چک لیا سر سجدے وچوں بولی حمد ہزاراں

سخی جو منہ دے دیر نہ کردے جو حاضر ہو دیندے
تیریاں اکھاں ندا ایہ رونا ترس نہ آوے نینوں
تاں رحیم کریم تیرا ناں ہر کوئی بول سناوے
کل جہان دا بادشاہ جیہڑا اوہ بھی تیرا سوالی
بلیاں تیرے در تے آئی اوہ کالے منہ والی
صدقہ رنگ کالے پر جنوں عاشق قیس بنایا
صدقہ حق اصحاب محمد تابع داری والے
ہو گیا تر مصلٰے سارا چل نیناں دا پانی
اسیں دعا مجنوں نوں دیئے غیب آوازاں پیاں
اتنا نینوں میں خوش کرساں توں ہیں جتنا روئی
کھول دتا اسیں تیری خاطر رحمت دا دروازہ
تتی وا نہ لگن دیئے مجنوں تیرے تائیں
آ رنگیلیا مجنوں والیاں ایدھرلے مڑ ساراں

دربیان احوال مجنوں آرام کردن برائے خواب رات

مجنوں بیٹھا وچ مسجد دے فکر آرام دا کردا
پتہ نہ کدھر گھر لیلیٰ دا ایس گلوں ہڑا اڑدا
اکول بہندا پے کے اٹھدا شک دلوں پے جاوے
شاید ایدھر لیلی ہووے بے ادبی ہو جاوے

چارے طرفاں پیر پسارے نہ منظوری ہوئے
سوہنیاں دی بے ادبی والا جنت جائے نہ کوئی

جدھر پیر کرے شک کردا ایدھر لیلی ہووے
سمجھ بے ادبی دلبر والی فوراً اٹھ کھلووے

سر نیچا کر ہیرا دتا ہاں لج لتاں نوں پائی
کہن کراماً کاتب دووبیں ستا خوب سودائی
ساحی نال ملازم دووبیں رہنا امر ضروری
ساحی الٹی لکھن اولٹا امر ہویا مجبوری

در بیان احوال علیحدہ ہونا کاتبین کا اور عرض کرن بدرگاہ الہٰی برائے مجبوری تحریر اعمال مجنوں

چھڈ کراماً کاتب نٹھے وچ عدالت پٹے
موہڈیں رہنا کم اساڈا ایہ اج پے گیا پھٹا
ساڈے بیٹھے ستھ نہ لکھدے ایہ پٹھیاں تحریراں
آیا امر عدالت دلوں کیوں تسیں شور مچایا
عاشقاں نال حساب نہ کوئی ایہ سب محکماں توڑو
ایہناں دی عرضی جیہڑی ہووے نلیس کوٹ بن آوے
جرم سزا جرمانہ ایہناں ہجر فراق بلائیں
کوڑے دوہاں پلکاں والے حسن دے حاکم مارن
پھانسی قتل جو دشمناں والی روڑا جویں جلالی
کیہا کراماً کاتب تائیں ایہ جماعت چھڈو
میں جاناں یا عاشق جانن کسے دا دخل نہ کوئی
نہ منشی تے نہ کوئی ناظر نہ چپڑاسی چاہیئے
بھانویں پٹھا بھانویں سدھا خواہ سوں خواہ جاگے

ساتھوں ایہ تحریر نہ ہووے ایہ لے کاغذ چٹے
آپے کر حساب ایہدے نال ساڈا جھگڑا مکا
توں جانے یا ساحی تیری کی تیریاں تقدیراں
کرے آرام اوہ عاشق میرا اسّاں کیوں لا لایا
کل مچلکے ضامنی چھڈو سارے مجرم چھوڑو
وچ عدالت ایہناں تائیں کرسی دتی جاوے
قید عدالت دی نہ چاہیئے ہرگز عاشق تائیں
دخل نہ رہیا عدالت والا خواہ جیتن خواہ ہارن
عمر دی قید قبر ہے آخر ختم سزا نرالی
دنیاداراں دے ہو گردے سب دے بھاہے وڈے
ایہ کچہری عاشقاں خاطر خوب عدالت ہوئی
ایس عدالتوں بری ہے عاشق کیوں اسیں مغز کھپائیے
دخل تساڈا رہیا نہ کوئی مکّے کل تنگاوے

چپ کراماً کاتب ہوئے دفتر جھک سدھائے
ایس غزل نوں پڑھ پڑھ ایہناں فلکیں رولے پائے

اظہار کردن کراماً کاتبین در عدالت حق

کئی کن ویلے جے توں کرم کر کے مجنوں عاشق دی لکھدا تقدیر سدھی
سدا ہاسوں جاندا اسدھا پے جاندے ایہ کراماً بھی لکھدے تحریر سدھی
کدی خوار نہ وچ زندگی دے جے کر لوہے دی ہوندی زنجیر سدھی
کدی سکھ رنگیلیا دیکھ لیندا پھر جے لیلیٰ دی رکھدا تقدیر سدھی

کئی کن ویلے جے توں خیال رکھدا تاں پھر مجنوں دا ہوندا خیال سدھا
پٹھے دید تے پٹھے شنید ہو گئے پھر کس طرح ہو جاندا حال سدھا
پٹھے کم سارے پٹھے غم سارے کوئی کس طرح رہ جاندا نال سدھا
وحشی کدی نہ ہوندا رنگیلیا اوہ جے توں لیلیٰ دا رکھدا جمال سدھا

کئی کن ویلے ملاقات لکھدا کدی قیس توں ہوندے نہ غم پٹھے
اوہ بھی ہس دا وسدا جگ اندر سدا روندے نہ چشم نم پٹھے
وحشی ہوندا جنگلیں روندا نہ برے حال نہ سکدے پچم پٹھے
کدی پٹھا رنگیلیا نہ پیندا اس طرح نہ آوندے دم پٹھے

کئی کن ویلے نہ کوئی سوچ کیتی حق مجنوں کیوں قلم چلائی پٹھی
سب کجھ آپ کر کے پھر لا پتہ ہو دیں میں قربان ایہ تیری صفائی پٹھی
تیرے حکم دی کرن تعمیل سارے جگ دلوندا ہئی دوہائی پٹھی
جسدے حق رنگیلیا لکھی پٹھی واہ واہ اوس نے ایہ بتائی پٹھی

کئی کن ویلے پھر توں خیال رکھیں جے بنایا تاں کجھ بنائیں سدھا
جس گل توں نہ انکار ہووے تھوڑا سبق توں اوہ پڑھائیں سدھا

جیہڑا نال آسانی دے چک لے سانوں اوہ توں بھار چکائیں سدھا
ساڈا پردہ نہ کوئی رنگیلیا ہے سانوں اپنا دید دکھائیں سدھا

ک کن دیاں غلطیاں ایہ پیاں لکھن مجنوں دی نہیں ملاقات سدھی
پٹھا کہن تے رہن ہوگیا اسدا اسدے واسطے دن نہ رات سدھی
کدھرے تخت گیا کدھرے بادشاہی نہ اوہ شان سدھی نہ کوئی بات سدھی
جمیں سگاندے پیر رنگیلیا تاں پٹھا کس طرح کر دیندا بات سدھی

ک کن ویلے پُٹھے بخت جیدے اسدے واسطے کل جہان پُٹھا
اسنوں اثر نصیحتاں کی کرنا اسدے واسطے دید قرآن پُٹھا
بت پوجدے عقل دے ہو انھے انہاں واسطے دھرم ایمان پُٹھا
اکھیں دیکھ رنگیلیا جگ جانے ہویا مجنوں دا زمین آسمان پُٹھا

س: سنو یارو ذرا غور کرکے ہر دم عاشقاں ملے سزا پُٹھی
لخت جگر کھانا خون جسم پینا ایہ عاشقاں لئی غذا پُٹھی
ایہ جان جہان تباہ کردے محبوباں دی ہوندی ادا پُٹھی
محفل پیٹھیا ندی نیتاں کھٹیاں دی توں رنگیلیا غزل سنا پُٹھی

غزل

انہاں عاشقاں دیاں تقدیراں پُٹھیاں
عشق وسدا ہے سدا تدبیراں پُٹھیاں

الیس عشق دے علاج کولوں دید ہار گئے
تیر نیناں والے سینے وچوں لنگ پار گئے

افلاطون لقمان بھی کتایاں ہار گئے
پُٹھے اوسدے علاج ہون پیڑاں پُٹھیاں

اینہاں عاشقاں دیاں تقدیراں پُٹھیاں
عشق دسدا ہے . . . . .

ایس روگ دا علاج کوئی نہیں دسدا
لیلیٰ ہوگئی بیمار دید ناڑ کٹدا
اینہاں روندیاں نوں سارا جگ دیکھ ہسدا
گھردن مجنوں دیوں آیاں نکسیراں پُٹھیاں

اینہاں عاشقاں دیاں تقدیراں پُٹھیاں
عشق دسدا ہے . . . . .

اکناں پوشش لہائے ملتان جلدا
بربادکر توں کسے نوں ایہ نہیں ٹلدا
اکناں سر کٹوائے مزا کیہڑی گل دا
منصور تائیں لاگیا زنجیراں پُٹھیاں

اینہاں عاشقاں دیاں تقدیراں پُٹھیاں
عشق دسدا ہے . . . . .

ناں ایہ شرعدا پابند نہ مئے کتاب نوں
نہ سوال نوں ایہ سندا نہ دیندا جواب نوں
نہ محلاں وچ رہندا نہ لپندا باغ نوں سے
پُٹھے مشورے ہے اسدے تقریراں پُٹھیاں

اینہاں عاشقاں دیاں تقدیراں پُٹھیاں
عشق دسدا ہے . . . . .

کتے صلح کردا کتے ہے ایہ جنگ دیکھدا
کتے خون چہ رنگیلیا نوں رنگ دیکھدا
کتے شمع اُتے جال کے پتنگ دیکھدا
بے گناہاں سر دیندا تقصیراں پُٹھیاں

اینہاں عاشقاں دیاں تقدیراں پُٹھیاں

بقایا احوال عاشق مجنوں

ایسا جرم وِیچ عدالت مجنوں عاشق آیا
لبس کراماً کاتب ہوئے دخل نہ رہ گیا کوئی
اوس دہاڑے اِس عاشق نے سارے بری کرلئے
چونکہ عاشقاں نوں کرسی ملسی اندر عاشقاں سارے
دوجا شمس تے تیجا سرمد چوتھا مجنوں پیارا
اوہ بھی عاشق جنہاں اکھاں نال ڈِٹھا تکیا نائیں
دردر دے سے کتے جیہڑے جان جہنم سبھے
ماس دے بھکھے دوزخی کتے مرداراں نوں کھاون
بس کراں میں منہ اپنے تے خود ہی چپیڑاں اراں
یارب صدقہ عاشقاں والا روشن کردے سینہ
تاں میں سچا عاشق ہوواں جے توں کرم کماویں
دن رات دعائیں منگاں ایہو عرض سناواں

بری کرلے سارے عاشق دفتر جرم جلایا
مجنوں عاشق اوپر قرباں کل عدالت ہوئی
تاں سردار ایہ عاشقاں نوں اے مجنوں یار کہلائے
اول شاہ منصور دے تائیں سن لے یار پیارے
وِیچ عدالت کرسی والے چارے عاشق یارا
مرگئے اکڑی الفت اندرے غماں دیاں آہیں
نفس دے طالب شہوت غالب پاک نہ ہرگز لبھے
عاشقاں دی اوہ محفل وِچوں دور نکالے جاون
میں شاید جھوٹا عاشق ہوواں وِیچ شماراں
طلب میری نوں پوری کردے دیکھاں شہر مدینہ
خواب دے اندر کملی والا کر کے کرم ملادیں
نال محبت پاک نبی دی پڑھ کے نعت سناواں

دربیان بقایا حقیقت مجنوں

سر نیچا تاں پیر اُتانہاں جد مجنوں پے جاوے
اوہ نابینا حافظ آہا سِتھے نے خیرا مارے
اپنے اوہ بڑھتی سمجھی رب نے کم بنایا
بارش برسی اٹھ اچانک کھچ نکیل تڑاوے
نگراں پیر اتنوں اوہ چٹد اٹھی کھنڈ لذت والی
اینہ ہر بارش نازل ہوئی گھٹاں سیاہ بن آیاں

ملاں مسجد حلوا لے کر گرم گرم کتوں آوے
اوہ مجنوں دیاں پیراں اتے حلوہ رکھ سدھاوے
گھی اور گھنڈ دا اوہ نیٹر حلوہ دا رو اثر دکھایا
اوہ مجنوں دیاں پیراں اتوں حلوہ آکر کھاوے
دتی رب اچانک اسنوں ایہ دوا سکھالی
مہربان ہوئیلی وانگوں رب نے خوب وسایاں

ایدھر اُودھر پانی وگیا طبق زمین ہلایا
قبرستان وچوں کوئی مُردا اڑھ منشی سر آیا
اوہ سر جالینوس ارسطو افلاطون دا ہوتا
جیہڑا دھو گیا مجنوں والا جاندی وار دا دھوتا
سر دی کھوپری مسجد آئی وچ بارش دا پانی
کالا ناگ سی نکلیا اوتھوں حکمت پاک سبحانی
پی پانی سب کھوپری وچوں فوراً چلیا جاوے
حکمت رب دی مجنوں تائیں جاگ اچانک آوے
پیاس لگی آ پانی پیتا کھوپری سمجھ پیالا
ملی دوا جناب الاہوں ہویا فضل نرالا
ہو گیا راضی عاشق مجنوں رحمت ہوئی ربانی
چوتھے حصے لکھیں رنگیلیا باقی ایہہ کہانی
رب دی بے پرواہی والا انت حساب نہ کوئی
عاشق والی ایس جگہ پہ ختم کہانی ہوئی
زید بکر ہے لیلیٰ مجنوں خاصاں کراں اشارا
عاماں نوں ہے نام انہاں دا لگدا بہت پیارا

ادب سلام ہے محفل تائیں ہور کجھ سیر کراواں
رب نوں ملنے والی دا میں اک نقطہ سمجھاواں

غزل

عشق ظالم نے شاہ مجنوں کیا در پر گدا لیلیٰ
یہ تھا درد زباں اس کا تو لیلیٰ تو آ لیلیٰ
صبح کو رکھ کے سر سجدے خدا سے یوں دعا مانگی
دعا منظور کر صورت دکھا لیلیٰ دکھا لیلیٰ
کعبے کو گیا مجنوں یہی ظاہر کیا مطلب
دعا مانگی یہ ہر صورت ملا لیلیٰ ملا لیلیٰ
خدائی پر ترا قبضہ میرا دل لیلیٰ کے قبضے
جہاں کا آسرا تو ہیں ہے مجھ کو آسرا لیلیٰ
نکتہ چین کچھ کہتے ہیں عالم لوگ کچھ کہتے ہیں
جو دیکھی طور پر موسیٰ وہ ذرہ تھی ادا لیلیٰ
نہیں کچھ ہوں نہ توں کچھ ہیں نہ یہ کچھ نہ وہ کچھ ہے
جہاں دونوں کی بیشک ہے بنائی بادشاہ لیلیٰ
نہ صحرا ہو نہ گلشن ہو نہ بلبل ہو نہ یہ گل ہو
فنا کے بعد رنگیلا رہے باقی بقا لیلیٰ

دربیان عجیب حکایت ایک عورت خدا کے ملنے والی کی

آ ساقی اک بھر دے پیالی خوش رنگداری والی
اک حکایت سناواں تینوں عورت پیاری والی
ایہہ رنگدار صراحیاں بھریاں کس دی خاطر رکھیاں
میرے بدلے بے پرواہا کدی نہ پھیریاں اکھیاں

میں پھڑاں دل ترس نہ تیرے ایہ کی بے پرواہیاں
واہ واہ تیری بے پرواہی بے پرواہیاں والے
اس گل اندر دخل نہ میرا خیال ہنیں جے تینوں
تینوں نشہ ہے میخانے دا مینوں نشہ ہے تیرا
ملک ملایا شہر گوالا کنٹر نام کہاوے

کسدے بدے شیشیاں بھریاں سامنے ایہ ٹکایاں
سارے جگ تے معلم سب نوں تیری فضل ترالے
قسم خدا دی جام تیرے دی طلب بڑی ہے مینوں
گل سناواں نشہ چڑھاواں دیکھ طریقہ میرا
اوتھے دی اک گل سناواں عقل تینوں آجاوے

اوس ملایا بولی والا پہلے سیر کراواں
فضیلت سورت یٰسین دالی کر تحریر دکھاواں

فضیلت سورت یٰسین در زبان یعنی بولی ملک ملائی میں

صبا چہ یٰسین پڑھ مالم جماعت ڈیت گا ماں قرت سید رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم سیا چہ اورنگ باچہ یٰسین مالم جماعت آتو ھاری جماعت ڈیٹم پن کن ڈوسہ کو بڈی اللہ تعالیٰ ڈن رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم سیا پہ اورنگ زیارت تبرکم ڈی باچہ سورہ یٰسین اللہ تعالیٰ اکن لکسا ان قبر ڈن منڈیت پاھلا اورنگ باچہ سامان باغی کت اہل قبر۔

مختصر ذکر فضیلت قرآن شریف اور سورۃ یٰسین

ایہ بولی اس ملک دی یارا ذکر سناواں تینوں
اللہ والے بندیاں والہ شوق بڑا ہے مینوں
جو اوپر میں بولی بولی کر تحریر دکھایا
ایہ فضیلت سورۃ یٰسین وچ زبان ملایا
واہ کتاب محمد والی ایہ قرآن پیارا
لہندے چڑھدے مشرق مغرب من رہیا جگ سارا

کل کتاباں نالوں ایہ کتاب ہماری
جسدی زبر تے زیر تمامی ہے مولا نوں پیاری

افضل کل کتاباں نالوں ایہ قرآن نگینہ
اسدے پڑھنے دیناں ہووے سب دا روشن سینہ

کھول صبح دم جان نہ ضائع ایہ ہے نور خزانہ
مومن دے ایہ دل دا شیشہ جانے کل زمانہ

رحمت برسے جنت ترسے پڑھنے والیاں بدلے
بھارا ہووے دن محشر دے وچ ترازو عدلے

حرف حرف ہے اسدا سارا جیونکر سچے موتی
ہر ہر آیت لفظ پیارا رحمت لڑی پروتی

ہر سپارہ ہر ہر سورت دریا رحمت والا
غیب خزانہ ذات الٰہی ایہ فرقان نرالا

رب رسول دی ایہ کچہری ایہ دوہاں دیاں باتاں
ایس کچہری وچ اوہ آون چنگیاں جنہاں براتاں

وقت وقت ہر حق نے کیتیاں نال پیار کلاماں
تھوڑی گل سمجھاواں ایتھے معلم ہووے عاماں

کیہا کفاراں مکے والیاں پاک محمدؐ تائیں
جس مرسل دے آون دا وعدہ توں اوہ مرسل نائیں

یعنی وچ توریت انجیل دے جیدیاں خبراں آیاں
اوہ نبی توں نہیں محمدؐ آکھن کرکے دوھایاں

اوہ آوے اسیں من لوانگے پھر انکار نہ کرساں
ایہ قرآن بناوٹ تیری اسیں نہ ہرگز پڑھساں

ہو گئے حبیب محمدؐ سرور کوئی جواب نہ بولے
وحی خداوند نازل کیتا راز خزانے کھولے

سورت یٰسٓین نوں رحمت لایاں جھڑیاں
وچ مکے دے کملی والے سوہنیاں آیتاں پڑھیاں

ایہ ارشاد خداوند کیتا توں غمناک نہ ہووئیں
لے قرآن پیارا میرا وچ میدان کھلوویں

میری کلام زبان ہے تیری کون مقابل ہووے
منکر تیرا میرا دو جہان وچ رد ہووے

ایہ صورت پھر وحی لیایا سوہنیاں آیتاں آیاں
تاں سرمدینے والے پڑھ پڑھ آپ سنایاں

یٰسٓ ۚ وَالْقُرْاٰنِ الْحَكِيْمِ ۙ اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ۙ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ۙ

قسم قرآن جو حکمت والے نبی بنایا تینوں
توں مرسل توں افضل سبتوں سب کجھ معلم مینوں

یا سید سردار نبیاں فکر کریں نہ کوئی
ختم نبوت تیرے اوپر ساڈی طرفوں ہوئی

یا سردار دشمناں والا دل وچ رنج نہ لیاویں
کی کر سکدے ایہہ تینوں عام قرآن سنادیں

سوہنیاں سوہنیا سبتوں سوہنا علم قرآن ایہ تیرا
دوجہا تو وچ زمین فلک کرے مقابلہ کیہڑا

راہ سیدھے اور محکم اوپر تیرا قدم ٹکایا
دل قرآن دا سورۃ یٰسین راوی خبر لیایا

اسدے پڑھیاں برکت بیحد نور ایمان ہو تازہ
میں مشتاق تیرا ہر ویلے جنت کرے آوازہ

رات جمعہ دے روز جمعہ دے پڑھے سو مقصد پاوے
انشاء اللہ پاک گناہوں برکت تھیں ہو جاوے

Scanned with CamScanner

قبرستان اندر جے پڑھ کر بخشے مُردیاں تائیں
اسدی برکتوں بخشے جاون کتنے ہور گناہیں

وقت صبح ہر روز پڑھیں توں دیکھیں عجب نظارے
دو دل تیجے رحمت ربدی ہوجان پار اتارے

زندیاں رحمت مویاں بخشش ہور کی ربتوں لینا
پڑھ لے اسنوں بھاگاں والیا من اساڈا کہنا

حاملہ عورت ہر جمعہ پڑھ کے گڑ اوپر اوہ کھاوے
بچہ نیک تے بھاگاں والا اسنوں رب عطاوے

عقل ذہن تے بھاگاں والا علموں رہے نہ خالی
کی مشکل ہے مومناں تائیں دسی بات سکھالی

جے ہر روز پڑھے تے کھاوے شہد تے گھی ملاوے
اک اک تولہ دونوں چیزاں فضل دیکھے آزماوے

رنج مشکل توں ہووے آزادی لکھاں دوُر بلائیں
اے مومن لیٰسین دی سورۃ توں ایہ ورد بنائیں

جس ایہ سورت ورد بنائی تریا دو جہانے
لیگیا نال اوہ دنیاں اتوں بخشش مال خزانے

ہن اوہ یاد حکایت آئی ملک ملایا والی
جلد سناؤ دیر کیوں لائی ہوندے یار سوالی

شروع حکایت ملک ملائی

طرف سمندر رونق بھریا ملک ہے جیہڑا جاوا
اس طرف دا ذکر سناواں سن ذرا دھیان لاکے
بارش شروع ہوئی آسمانوں ایسا امر ربانا
گھر کوٹھے اوتھے لکڑیاندے کانگ اندر سب رڑھدے

دولت حسن دا انت نہ کوئی جنت دا کھلاوا
رمزاں والیاں یاراں تائیں دساں رمزاں پاکے
سورج نظر نہ آیا ہرگز آیا ہفتہ اک وہایا
چڑھ گئی تہرنے کانگ زیادہ پانی جوش نہ مڑدے

غرق ہوندی سب خلقت عاجزیاں ملک دو ہایاں
آ گئے لوٹ جہاز ولایتی پکڑن رڑھدی جاندے
پکڑ پکڑ کے رڑھ تیوائے وچ جہاز بٹھاون
اک گھر وچ اک عورت بیٹھی اوہ گھر رڑھیا جاوے
پا فراک تے دھوتی لاوے گرگابی دِل لٹے
خلقت رڑہدی کوکاں پیندیاں اوہ خود رڑہدی جاوے
نہ کوئی فکر نہ غم مرنے دا چہرہ دمکاں مارے
اوہ اٹھی ذکر مصلے اتوں کرسی میز لگائی
کنگھی کر کے زیور پہنے سرمہ اکھیں پایا
موت نہ سمجھدی اسدے تائیں یاد خیال نہ دیکھے
عجب حقیقت نظری آئی ساریاں افسراں تائیں
حکمت ربدی لوٹ انہاندا دس ٹکانے آیا
اس عورت نوں پیچھ کر باہوں وچ جہاز بیٹھایا

افسراں تاراں حاکماں اودسے دفت چلایاں
افسر ٹھیکہ دار نوں لے کر کوشش بڑی کراندے
عجب تماشہ اگے ڈٹھا دیکھ حیران ہو جاون
حسن دا انت شمار نہ کوئی چند دیکھے کدی اٹھے
اپنا آپ بھی سوارے کدی بیٹھے کدی اٹھے
دیکھ حیران ہوئے سب افسر اسنوں شرم نہ آوے
حوصلہ باجھ شماراں اسنوں دیکھ حیران سی سارے
سامنے رکھ کے شیشہ اس نے کیتا حسن آرائی
مستی رند بھر منہ دے اوپر پوڈر خوب لگایا
بن دی تن دی ہار سنگار ہیں مڑ مڑ شیشہ دیکھے
کہن لگے دیکھو اس عورت نوں ڈر مرنے دا نائیں
اوہ گھر رڑہدی جاون والا سہتھ انہاں نے پایا
نال مزاج دے بیٹھ گئی اوہ موہوں حمد سنایا

دربیان دریافت کردن افسر جہاز حقیقت وجہ ہارسنگار اس مشکل وقت میں کہ یہ کیا باعث ہے

افسر جوش دے اندر آ کے عورت نوں فرماوے
توں رڑہدی گھر تیرا رڑہدا توں پئی پوڈر لاویں
نال اہناں دے دس گل سانوں کی ہے دتوجہ آئی
کہن لگی خبر نہیں پانی بھیں رنگ طوفان دکھایا
میں جاتا میں غرق ہو چلی بس ہوئی زندگانی
دل میرے وچ ایہ گل آئی نیں اصلی گھر چلی

خلقت ڈبدی توں پئی بن دی تینوں شرم نہ آوے
ہے ایہ گل تعجب والی ہار سنگار سجاویں
نال آداب محبت عورت رو کر عرض سنائی
بے گئی رو بڑ مکان میرے نوں وقت طبن دا آیا
نال ایمان بنا داں گلاں سنیو درد کہانی
گھر جھوٹے دا جھگڑا مکا میں مسافر کلی

میں اگے دنیا دے مالک خاطر ہار سنگار لگاواں
اج اصلی مالک کول چلی ہیں کیوں نہ حسن سجاواں
ہار سنگار تے راضی ہوندا مالک دنیا والا
اصلی مالک دے کیوں جاواں منہ سر کر کے کالا
غسل کیتا ہیں نال خوشی دے پھر دو نفل گزارے
میں جانا ہیں پاک ہو جاواں لگے ملن نظارے
دل میرے وچ ایہ گل آئی ہیں سوہنی بن جاواں
سوہنی لگاں اس مالک نوں تاں منظور ی پاواں
ہار سنگار جو دنیا والا باقی نہ رہ جاوے
کی جاتا کس گل دے اوپر اوہ راضی ہو جاوے
اصل مالک دے گھر جاون کیتیاں خوب صفایاں
موت دا ایہ مکلاوا پہلا ایہ گل دل آیاں
اللہ دے گھر جاون بدلے ہار سنگار لگایا
قسم خدا دی دنیا والا میں دل خیال نہ آیا
ہور نہ پیش میری کوئی چلے تکیہ ایہو وسیلا
میں مالک نوں سوہنی لگاں کیتا حسن رنگیلا
واہ سبحان اللہ کیا سوچی اگے جاون والی
بیشک ہے صفائی اوتھے قدر دو پاون والی
اگے بدلے کراں صفائی کتنی عقل دانائی
جنہوں ایہ گل یاد نہ آئی اس دی حیف کمائی
سن کے اوہ جہاز دا افسر قدماں تے ڈگ پیندا
ایہ ہے سبق محبتاں والا ٹھیکے دار توں کہندا
غلطی اپنے خیالاں اندر ایہدا قصور نہ کوئی
ایسے خیالاں والی ایہ تاں ربدی عارفہ ہوئی
پیر ہدایت سمجھو اسنوں واہ واہ سبق سنایا
جس نے اگے جاون بدلے اپنا آپ بنایا
پچھن لگے عورت تائیں اسیں کبھی نہ بنایئے
کیہڑا ہار سنگار بنا کے رب دے گھر وچ جایئے
سانوں بھی سمجھا گل کوئی ایڈ دماغ رکھا دیں
ہے تاثیر زبان تیری وچ بہتر ہے سمجھا دیں
کہن لگی بیٹیوں عقل نہ زیادہ میں صدقے ہو جاواں
نازجو اصلی مومناں والا اوہ نقطہ بتلاواں

دربیان بیان کردن عورت ہار سنگار مومناں برائے جنت

میں کی جاناں کی سمجھاواں تسیں ہو عقلاں والے
مرد کہاؤ عمل کماؤ اعلےٰ مشکلاں والے
ہار سنگار شریعت پادیں پنج بناواں والی
کلمہ، حج، زکوٰۃ تے روزہ ہور نماز نرالی
غسل آداب محبت والا وضو علم دا کر کے
تسبیح صبر شکر دی پکڑیں اکھ جبیح دے تڑکے
لا کے صابن توبہ والا میل اوڈا دے ساری
ایہ پھیل عبادت لاویں جاوے دیہی سواری
سرمہ صحبت نیکاں والا ہو دن خوب صفایاں
عطر قرآن شریف والا دیں جس گلیاں مہکایاں

کنگھی عین صفایا نوالی دلاں فریاں چھڈ دو
دھوتی ستر چھپاون والی شرم حیا دا جوڑ
پوڈر نام محمد وآلا صلّ علیٰ نوں پڑھنا
باگرکا بی حب درویشاں چلیں چال پیاری
ایہ گھ تیرا لکڑیاں دا سمجھیں جسم نمانا
کی پرواہاں پوڈر والا منہ لگ جاوے سوہنا
میں قربان ایہ کیہا رستہ عارف نے سمجھایا
اوہ ہوئی مقبول ربانی نیک خیالاں یاروں
کی پرواہاں نیرے تابیں رڑہدیاں بنے لادیں

حسد شکایت چغلیاں نوالیاں سرتوں حد دل کڈ ہو
کیئی عزت چمکاراں مارے میل نہ ہووے بھورا
شیشہ سامنے پنجتن والا ہر دم اگے دھرنا
ہتھ رومال صلح دا لیکر موہ لے خلقت ساری
موت دی کانگ دے اندر ویکھیں ایہ اوڑک رڑ جانا
میرے وانگ نصیباں والیاں غرق عذاب نہ ہونا
اس عورت دی پرتاثیروں فیض ہزاراں پایا
یا اللہ اک خطرہ بخشیں رحمت دے درباروں
دیہہ رنگیلے نوں رنگ سوہنا کیوں اتنا ترسادیں

حقیقت موت بزبانی ابراہیم ادھم بلخی

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
موت ماریا جہان زندہ کون رہ گیا

مرجان داکی غم سبے جہان مرگیا
شاہ سکندر مرگیا سلیمان مرگیا

افلاطون مرگیا لقمان مرگیا
ایس جگہ نوں خالی دونویں ہتھ لے گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
موت ماریا جہان زندہ کون رہ گیا

لکھاں جگ نوں ہسا کے حسین مرگئے
لکھاں آفریں کہا کے آفریں مرگئے

رخ چند دکھلا مہ جبین مرگئے
کوئی نیک نامی کوئی بدنامی لے گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
موت ماریا جہان زندہ کون رہ گیا

مرجان دا کی غم جالینوس مر گیا
راون راجہ مر گیا دقیانوس مر گیا

غیرت والے مر گئے تے دلویش مر گیا
اہدا کر کے مقابلہ کوئی نہیں رہ گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
زندہ ایس جہان اُتے کون رہ گیا

مرجانا ہے ضرور لکھاں یار مر گئے
دلداراں دے ہزار دلدار مر گئے

پیار والے کر کر پیار مر گئے
رل کے بہن جیہڑے انہاں دا وچھوڑا پے گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
زندہ ایس جہان اُتے کون رہ گیا

لکھاں دولت خزانیاں نوں جوڑ مر گئے
لکھاں باغباں باغوں پھل توڑ مر گئے

لکھاں زندگی دے دم ایتھے روڑ مر گئے
لکھاں بلبلاں تے پھلاں دا وچھوڑا پے گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
زندہ ایس جہان اُتے کون رہ گیا

لکھاں ساہد جہانوں لکھاں چور مر گئے
لکھاں اپنے بیگانے کئی ہور مر گئے

لکھاں زور والے لکھاں کمزور مر گئے
تیر موت والا ہر اک سینے سہہ گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
زندہ ایس جہان اُتے کون رہ گیا

لکھاں پلکاں ندیاں برچھیاں چلا کے مر گئے
لکھاں طالباں توں مکھڑے چھپا کے مر گئے
لکھاں نیتاں والے تیر سینے کھا کے مر گئے
لکھاں دلاں دا ارمان دلاں وچ رہ گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
زندہ ایس . . .

لکھاں لُٹ لُٹ مزے تے بہار مر گئے
لکھاں مر گئے غریب ساہوکار مر گئے
لکھاں تنگ رنج ہو کے بیمار مر گئے
دھن لکھاں دا زمین وچ دبیا رہ گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
زندہ ایس . . .

لکھاں واعظ علماء بول بول مر گئے
لکھاں وچ بازاراں جاناں رول مر گئے
لکھاں درس کتاباں کھول کھول مر گئے
رنگا رنگ دا دریا زمین اُتے وہ گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا
زندہ ایس . . .

لکھاں شاعر کوی کر کر تحریر مر گئے
لکھاں ہو کے آزاد بھی اسیر مر گئے
لکھاں مر گئے مرید لکھاں پیر مر گئے
کوئی رنگ نہ رنگیلیا آخر ساتھ تے گیا

گل کہن والی سچی درویش کہہ گیا

غزل تنبیہ

۱ جادۂ راہ خدا غیر از فنا ملتا نہیں — ہے خودی جبتک کہ انسان میں خدا ملتا نہیں مولف

۲ دے جو محتاجوں کو دنیا ہے کہ ہے فرصت ابھی — ڈھونڈتا ہے گور میں قاروں گدا ملتا نہیں مولف

۳ کون ہے اللہ کا طالب اس جہاں میں دیکھئے — سب کہیں دولت ملے اور مدعا ملتا نہیں افضل

۴ مل گئی دولت اگرچہ پھر ضرورت باغ ہے — باغ میں کوٹھی بھی ہے اب دلربا ملتا نہیں افضل

۵ دلربا ملیا تو سب کچھ بھول گئے ہم نیک و بد — یہ سدا ہر وقت ہے تو ماہ لقا ملنا نہیں افضل

۶ ایسی دنیا میں رنگیلے رنگ لاکھوں کر گئے — کون خوش ہو مر گیا کچھ یہ بیستر ملتا نہیں رنگیلا

۷ لاکھوں میخانے رنگیلے شیشے خالی کر دیئے — کس سے ہم سیر جامئے وہ نشہ ملتا نہیں رنگیلا

دیگر ذکر موت بحر دا ہود

جیہڑا پھل اکوار جھڑ گیا پھیر نہ لگدا ڈالی — اُڈدی خاک اوجاڑاں پیاں باغ رہے نہ مالی

اس دروازے سارے لنگھے سخی تے ہور سوالی — ملک جہاں دے حکم دے اندر جیہڑیوں اڈ گئی لالی

مور چکور تے ہنس پکڑ لیے ایس موت دے جالی — لکھاں عقلاں گئے ادڑاکے ایہ ناں کسے نے ٹالی

عابد زاہد کامل مارے گل کی دسن والی — عاشق تے معشوق مار لئے ردڑا ہور جلالی

عالم فاضل شاعر مارے سعدی تے ہور حالی — ساری دنیا جیہڑی دسدی ایہ ہے نقش جلالی

نیا گئے پردا ایس جہاں توں شاہ جہاں دے عالی — تینوں رنگیلیا یاد نہ ہرگز عمر گذر گئی چالی

طریقہ دعا مانگنے کا و ذکر تائب سب سے بدمعاش مدینے کا کفن چور

دعا منگیں رب راضی ہووے ہو کے دلوں نمانا — بہتر عاجزی سب توں ایہ ہے سر سجدے وچ پایا

نال نماز نیاز ادب دے بیٹھیں دل نوں خوب لگا کے — پڑھیں درود محمد اُتے آل دا نال جدا نام دھیا کے

غیراں والے آسرے چھڈیں تک اکو دروازہ
یاراں تے دلداراں والیاں کل امیداں توڑیں
کرکر یاد گناہاں رویں توبہ بول سناویں
ہیں مکمل عیباں اندر توں بخشش وچ پورا
دعا منگے جو نال ارادے رب نہ موڑے خالی
شہر مدینے دا اک علیبی ہر دم عیب کمائے
لکھاں کفن اوتارے سینے بیحد ظلم کمائے
قبر ویراں تے لاشاں ننگیاں چھوڑا ایسا منہ کالا
بدمعاشی وچ وڈا ظالم روک نہیں کوئی سکدا
مدت بہت دیہانی اسنوں علیبوں باز نہ آیا
ماں پیو دی اوہ بہت پیاری گھر دا حال امیری
مرجاون دا فکر نہ کوئی موت آوے مرجاواں
گھر گھر اسدیاں گلاں ہوون معلم سب نوں حالا
چرچا اسدی شہر مدینے باہر خبراں گئیاں
لاش میری آزردہ ہووے ایہ غم مارے مینوں
سن کے باپ پیارے اسدے ایہ تدبیر بنائی
کفن اتارن والے تائیں فوراً اسد بلایا
قیمت کفن بازار مطابق نقدی حاضر کردا
اسو بچ ضامن پاک محمدؐ وعدیوں ہار نہ جاویں
بہت خراب ہے عادت تیری رحم اساں پہ کھاویں
بیٹی بھیدی دس لے بابل حیلہ کی بنایا
اچھا بابل رب حوالے ہوئی نزع آسانی
عقل شکل دا انت نہ کوئی حور بہشتوں سوہنی
کلمہ پڑھ محمدؐ والا دے گئی جان پیاری
تاں والی نہ موڑے خالی سن سی جلد آوازہ
عرض کریں اے مالک میرے خالی مول نہ موڑیں
توں میرا رب ارحم اکرم نظر کرم دی پاویں
اپنی نظر عنایت پاویں سمجھیں بے قصورا
اک حکایت سناواں تینوں توبہ کرنے والی
وڈا عیب جو کفن اوتارے جد مردا مرجاوے
ایسا پاپی سن تک کوئی ہرگز نظر نہ آئے
کوئی نہ آج تک سنیاں ایسا ظلم کماون والا
شاید دیکھ لوے جے کوئی ڈر دا مول نہ دسدا
حکمت ریدی اک لڑکی نوں وقت آخر دسایا
رو کے کہندی بابل میرے آیا وقت آخیری
کفن اوتارن والا جیہڑا ایں اسدا غم کھاواں
ہر کوئی آکھے ہے دل ڈر دا کفن اوتارن والا
میرا بھی اوہ کفن اتارے جے میں بھی مرگیاں
کر علاج کوئی بابل میرے عرض کراں میں تینوں
جلدی اپنے گھر میں بلایا خاص رسول الٰہی
کفن جو اس لڑکی نوں پانا اسنوں لیا دکھایا
دھی میری دا کفن نہ لاویں جاندا دیا مردا
کفن زیادہ قیمت والا قیمت دا فرپا دیں
سچ بیٹھ کے عرض کریندے ویکھیں ہار نہ جاویں
جیونکر قیمت کفن ادا کی سارا ذکر سنایا
لتاں آباد رکھے رب ہر دم ختم میری زندگانی
لگی مرض جدا یا نوالی لکھی امر دی ہوئی
پڑھ جنازہ کفن دفن کر مڑ آئی خلقت ساری

سورج چھپیا رات عذاباں سخت انھیرا ہویا
چلیا کفن اوتارن عورت روک ہٹاوے
وعدہ کیتا ضامن دتا کفن دی قیمت پائی
اس دولت نوں توں کی کرنا کیوں ہووے منہ کالا
آکھن لگا عورت تائیں کیوں توں مغز کھپاویں
ہٹیا نہ ہٹایا ہرگز قبر نوں آ کر کھولے
قبر دے اندر فوری جاون رحمت لایاں جھڑیاں
اسدا کفن اوتاریا ظالم راضی باجھ شماراں
دل جاہیا اس بدن دے اُپر لاداں ہتھ پیارا
پاپ اُتے ہور پاپ کماویں رب توں شرم نہ کھاویں
میں امانت پاک نبی دی ہتھ نہ لاویں مینوں
اپنی موت نوں یاد نہ کردا ایہہ کیوں ہے مغروری
غیبوں ایہہ آوازاں پیاں رب نوں معلم حالا
محشر قبر قیامت تائیں دل نقشیں یاد کریندا
روندا اگے مول نہ جاندا اس شرمندگی یاروں
حضرت عمرؓ بہادر جا کر اپنی عرض سنائی
ڈردا اگے آ نہ سکدا حکم کرو تاں لیاواں
اوس کہیا میں او ہو ظالم کفن اوتارن والا
تقنطوا دی آیت نہ آئی اجے محمدؐ تائیں
وچ بازارے رہن نہ دیویں باہر جلد نکالو
لگے اگ مدینے تائیں گناہ دے یاروں
دھکے پلیدے ماراں کھاندا اوہ مڑ مڑ کے آوے
شہر مدینیوں باہر کیتا کتنا زخمی ہویا
چڑھیا جا پہاڑاں اوپر کرے بلند آوازہ

کفن اوتارن والا ظالم لک بنھ اُٹھ کھلویا
سن دے ظالم پاک نبی توں شرم نہ تینوں آوے
پھر توں کفن آ وتارن چلیا شرم نہ تینوں آئی
قول تول دا جو نہ پورا ماڑی قسمت والا
ساریاں گلاں دا ایں واقف کیوں توں کر نہ آویں
جلوہ حسن جمال نورانی دیکھ کے واہ واہ بولے
اینہاں قبراں وچ ایہہ جاون جیہڑیاں نکلاں نڑیاں
چہرے چند نورانی وچوں نور پیاں چمکاراں
جسدم اوہ ہتھ لاون لگا غیبوں پیا پکارا
توں بھی اکدن ایسی قبر وچ ہونا تاں آ وتیں
کھل گیا وعدہ جو کر آیا شرم نہ آوے تینوں
ڈب کے مر جا توں اے ظالم تیری لوڑ نہ پوری
کفن نہ لاہیا قبر بنا کر مڑ آیا منہ کالا
آیا خدمت پاک نبی دی حال دوہایاں دیندا
میں تاں کر کر وعدے توڑے شرم آوے درباروں
سائل ہے اک روندا بے حد یا محبوب الٰہی
عمرؓ لیایا پچھے اسنوں تاں محبوب سجاداں
قیمت کفن دی لیکر پھر ہیں وعدیوں ہارن والا
حکم ہویا اس مسجد وچوں باہر جلد کڈھائیں
میرے شہر مدینے اندر اگ ظلم نہ بالو
اسنوں دھکے مارن لگے سن امر درباروں
سارا شہر مدینہ گردے بیٹھ نہ کوئی جاوے
بند ہوئے دروازے سارے یاد خدا کر رویا
یا اللہ ہور تیرے باہجوں ہور نہیں دروازہ

توں اونچا گھر تیرا اُونچا او تھے کس طرح آواں
شہر مدینے اندر جیہڑا تیرا دلبر رہندا
مینوں ہور نہ دسدا کوئی مالک تیرے جیہا
میں منہ کالا عیباں والا آیا ہاں در تیرے
توبہ کیتی عیباں والی توں ہن کر منظوری
تدوں عورت تائیں کسے نے جا کے حال سنایا
خبر بائی ناں جلدی آئی سارا او ہکے حالا
کہن لگا ہن میری خاطر توں بھی عرض سنائیں
ایسی طرز دے وچ عرض سناوے لگدی بہت پیاری

کویں کریں مقبول توں میںوں تاں منظوری پاواں
مار و دھکے باہر نکالو ایہو مینوں کہندا
کسدے پاس پہنچاواں تینوں عاجزی سنیہا
اپنے در تھیں موڑ نہ خالی تیرے کرم بتھیرے
تیرے باجھوں مالک میرا کوئی نہ پاوے پوری
مالک تیرے دے چوٹاں لگیاں مرن پہاڑے دہایا
اس نے سارا ذکر سنایا دھکے کھا دن والا
عورت عرض سنادن لگی توں فضلاں دا سائیں
جس بندے نے توبہ کرنی اوہ ٹرھے کسی وار ی

عرض عورت برائے توبہ منظوری خاوند

ہر توبہ کرنیوالے اس دعا سے کریں منظوری ہوگی، انشاءاللہ

دعا برائے توبہ

بخشش منگدی توبہ کر کر رو رو عرض سناوے
اوہ خاوند دی بہت پیاری چھم چھم نیر چلاوے

رکھ کے سر سجدے کر دی دعا یاں
منہ کالی تیرے در آئیاں

یا اللہ توں بخشن گناہیاں
کوئی جھلن والا نائیں

کوئی جھلن والا نہیں اے مالکا جا آکھاں کیدے تائیں

مالک میرا علیمی باجھ حساب ہے بند دروازے کریں اسنے عذاب ہے	اوسدے اوپر ہووے فضل جناب ہے دیویں نہ پکڑ سزائیں

دیویں نہ پکڑ سزائیں اے مالکا اسنوں معاف فرمائیں

میں فرمائش پاداں نام رسول دا صدقہ ہے پنجتن زہرا خاص بتول دا	جھنڈا ہے حمد کسر تے رحمت دا جھولدا بخشش کرم کمائیں

بخشش کرم کمائیں اے مالکا دیویں بہشتیں جائیں

میریاں عرضاں سن توں ذات رحیم ہے سنیاں میں ہویا تیری رحمت عظیم ہے	موڑ نہ خالی تیرا نام کریم ہے توں فضلاں دا سائیں

توں فضلاں دا سائیں اے خالقا تیرے جیہا ہونائیں

موڑیں جے خالی تاں بھی میرا کوئی زور نہ میں تیرے صدقے مینوں خالی توں موڑ نہ	تیرے دربار باجھوں میرا کوئی ہور نہ توں خالی موڑن والا نائیں

توں خالی موڑن والا نائیں اے خالقا معلم ہر اک نائیں

ہن تاں اگے نکراں اندر پے گیا اگے تاں سٹاں لکھاں جان تے سہہ گیا	ہے میں مرگئی گھروں سنگل لے گیا انت حساب کوئی نائیں

انت حساب کوئی نائیں اے خالقا آپے ڈھا اس تائیں

ہیں فرمائشں یاداں بڑی کمزور ہاں
تیری عدالت والی ہیں تاں چور ہاں

شرم بھی آوے میں بھی بڑی انموڑ ہاں
یاد کیتا تینوں نا ہیئے

یاد کیتا تینوں نائیں اے خالقا کیتی ہے عمر ازائیں

سنگل سھتیں حیدڑں تڑپیا ہے کے
عورت پھر مڑکے باہوں پھڑی کہہ کے

لکھاں ہزاراں چوٹاں جان تے سہہ کے
توں نہ جنگل دل جائیں

توں نہ جنگل ول جائیں وے مالکا ہیں موڑاں تدھ تائیں

ورنہ رہی ہیں تینوں باز نہ آیا
تیریاں عیباں طبق زمین ہلایا

ماڑیاں عملاں اُتے زور رسی پایا
حد کوئی رہندی نائیں

حد کوئی رہندی نائیں وے خالقا جاندا مالک سائیں

کپڑے پاٹے مٹی لگی چوفیرے ہے
دس ہینوں ہوئے حال کی تیرے ہے

تینوں ایہ مارن والے بندے جو کیڑے ہے
موہوں لولیں کیوں نائیں

موہوں بولیں کیوں نائیں اے خاوندا ہیں پچھاں تیرے تائیں

توں منظور کریں بخش خطایاں نوں
تیں بن جھلے ہور کون گناہیاں نوں

موڑ نہ خالی عاجز در تے آیاں نوں
کوئی جھلن والا نائیں

کوئی جھلن والا نائیں اے مالکا معلم ہے میرے تائیں

توں میرا مالک سچا دو جہان دا
ایہ سوال ہے رنگیلی زبان دا
اوہ میرا مالک دنیا دین ایمان دا
من لویں اس تائیں

من لویں اس تائیں اے ماسکا ہن نہ توں موڑ ہٹائیں

اٹھ کے جلدی باہوں پکڑ کے موڑ دی
فکر نہ کیتی وے تیں اپنی گور دی
لڑن نہ جاویں سبھ دو دیں ہیں جوڑ دی
ہو گیا بہت گناہیں

ہو گیا بہت گناہیں وے خاوند رب نوں جانیا نائیں

جواب مالک

رو کے کہندا چھڈ دے باہاں تو میریاں
معلم مینوں بدیاں ہویاں بہتیریاں
ساریاں گلاں من لیاں میں تیریاں
میرے جیہا کوئی بُرا نائیں

میرے جیہا بُرا نہیں پیاریئے سچ دساں تیرے تائیں

میں تاں ہویا ڈاہڈا عیبی سرکار دا
مینوں بھی آسرا ہے اس سرکار دا
عیبا ندے بدلے مینوں ہر کوئی ماردا
آسرا ہے گل تائیں

آسرا ہے گل تائیں اے پیاریئے اہدے بناں ہور نائیں

ہن تاں ہار دتی میرے نصیب نے
سو دا ہے کتھے جانا ایس غریب نے
دور رہٹایا مینوں خاص حبیب نے
جھلے مینوں کوئی نائیں

جھلّے میتوں کوئی نائیں لے پیار پئے اندر دوہیں سرائیں

عورت

کہندی میں چلاں چل تیرے ہی نال وے
اسنوں سناواں جا کے سارا میں حال وے

بخشش والا جیہڑے نبی کمال وے
نال میرے سن جائیں

نال میرے سن جائیں خاوندا دل دبح نہ غم کھائیں

تینوں ہے ڈر تیرا نام بد نام ہے
میں تاں رسول والی دلوں غلام ہے

چلاں میں نال جا کے کراں سلام ہے
اوہ دوجگ دا ہے سائیں

اوہ دوجگدا سائیں لے مالکا انت ایہدا کوئی نائیں

صدقے میں جاواں ملیٹھوں دیکھ نہ ہوندا
گذریا ویلا ہن کیوں ہے رو نوندا

ہڈیاں چوں تیرا خون ہے چو نوندا
رو رو نہ نیر چلائیں

رو رو نہ نیر چلائیں لے خاوندا رب تے آس رکھائیں

بدیاں کمایاں توں نہ ہٹیا ہٹایا
توں انموڑ اودوں باز نہ آیا

نیک عمل توں نہ مول کمایا
روک رہی میں تیرے تائیں

روک رہی میں تیرے تائیں لے خاوندا عقل آئی تینوں نائیں

جواب خاوند

خاوند کہندا اسن میریئے پیاریئے — گذریا ویلا ہن ھتھ نہ ماریئے
سڑے ہوئے نوں ہن ہور نہ ساڑیئے — انت دکھاں دا نائیں

انت دکھاندا ناہیں پیاریئے وسن والے سارے نائیں

جا دروازہ ڈٹھا پاک رسول دا — دھکے ہے ملیندرے کوئی نہیں قبول دا
جھنڈا عذاب ہر میرے نے جھول دا — مینوں کوئی جھل دا نائیں

مینوں کوئی جھلدا نائیں اے پیاریئے میریاں بدیاں تائیں

رو رو سوال میں تاں بہت ستایا — مار کے دھکے مینوں باہر کڈھایا
میریاں عیباں والا انت نہ آیا — بخشنے والے نائیں سے

بخشنے والے نائیں اے پیاریئے میں ہاں بہت گناہیں

باجھ حسابوں دھکے مارے بازاریاں — کسے نہ سنیاں میریاں عاجزی زاریاں
سٹاندیاں ٹٹیاں ہڈیاں ساریاں — لڑیا کسے نال نائیں

لڑیا کسے نال نائیں اے پیاریئے سچ دساں تیریاں تائیں

توبہ میں کرتے بدلے جنگل جاوناں — روٹھیا ہویا میتاں رب مناواں

جیوندے مڑ کے گھر نہیں ہیں آوناں
یاں تک بخشے نائیں

یاں تک بخشے ناہیں پیارے میرا اوہ مالک سائیں

اسدے در باجھوں ہور دربار نہ
اسدے باجھوں بیڑا کسے دا پار نہ
اسدے جیہی بخشش والی سرکار نہ
بنے لاوے کوئی نائیں

بنے لاوے کوئی نائیں پیارے ایت فضلدا نائیں

منگیں نوں بخشش ہن سبھ اٹھا کے
ڈگاں پہاڑاں اتوں اُچیاں جا کے
رووداں ہیں سہتیں پیریں سنگل پا کے
تو ڑاں ہیں ہڑیاں تائیں

توڑاں ہیں ہڑیاں تائیں اے پیارے جیوندے اوناں مڑ نائیں

بینوں تاں فکر بڑا ہے ایس گل دا
اوسدا بنی بینوں مول نہ جھلدا
ایس اندیشے وچ کالجہ جلدا
جھلن والا کوئی نائیں

جھلن والا کوئی نائیں پیارے جاواں کیہڑے تھائیں

ایہ گل آکھ گھروں نکل چلیا
میرے بدلے کیوں نہ موت نوں گھلیا
چھم چھم اکھیاں نے نیر اوچھلیا
موت تیرے گھر نائیں

موت تیرے گھر نائیں
اے مالکا کیوں نہ ماریں میر تبائیں

عورت روندی رہی کونت سدھایا
تیرے ہیں در توبہ خاطر آیا
چڑھ کے پہاڑیں سنگل پیراں نوں پایا
بخشش لے میرے تابیئں

بخشش لے میرتیائیں اے خالقا نظر کرم دی پائیں

توبہ کردن تائب بطرز بحر دیگر

رو رو کردا عاجزی سن میریاں سائیاں
ہے مشہور جہاں وچ جو بے پرواہیاں
تھاں تھاں زخمی ہو گیا لکھ چوٹاں آئیاں
شہر مدینے والیاں مینوں جھڑکاں لائیاں
کسے نہ سنیاں مالکا میں منتاں پائیاں
کھوہ وچ میریاں پگیاں ہن کل چترائیاں
سچا تیرا نام ہے نالے سچ خدائیاں
میرے بدلے تیار ہے سن اگ دباں کھایاں
منی دعا فرعون دی لتاں لٹکایاں
میں پاپی تے مالکا کریں پرواہیاں
اپنے سوہنے یار توں کجھ دیر سمجھایاں

تیرے بناں در ہور نہ توں بخشش گناسیاں
بھیجیں باراں رحمتاں روحاں ترہائیاں
پھس گیا جالی عیب دی اج توڑ دے سائیاں
منہ میرے تے آ گیا ہن دلدیاں شاسیاں
دل میرا پانی ہو گیا بھر اکھیاں آیاں
میرے بدلے مالکا کیوں دوزخاں تایاں
برا برا سب کہندیاں جایاں تے مایاں
سنیا میں ابراہیم تے توں ناراں بجھایاں
کھوہ توں یوسف کڈھ کے توں دتیاں شاہیاں
منہ کالا پر عیب یاں کی کراں دانائیاں
آکھتا پھر رنگیلیا بخشش دئیاں آئیاں

دربیان احوال بقایا تائب

ایسا توبہ کرنے والا ہور نہ جگ تے ہویا
سیتھ اور پیر رسے تھلیں بدھے ڈگا جا پہاڑاں
چوٹاں لگیاں ٹٹ گیاں ہڈیاں سب تن زخمی ہویا

ٹر پہاڑے اچیاں اوپر آخر جا کھلویا
کہن لگا نہ جیوندا جاواں اج تیری سرکار دا
تھوڑی طاقت پھیر پہاڑے اوپر جا کھلویا

پھر دوبارہ ڈگاں اُہ دن توبہ لول سناوے
پیا آوازہ واہ بیا درا توں منظوریاں پایاں
توں ایہ البیی توبہ کیتی ہور گناہیں تارے
رحمت برسے تیرے اوپر فکر کریں نہ کوئی
پیاں ایہ آوازاں جیدم رحمت فضل غفاری
تاں جبریل نبی سرور نوں آن سلام سنایا

تیسری واری رہی نہ طاقت اجل فرشتہ آوے
تیرے بدلے سنارے جگ تے میریاں رحمتاں آیاں
لکھیاں نام اسیں خود تیرا اج اپنی سرکارے
ایہ دعا جناب میری وچ حق منظوری ہوئی
توبہ والا راضی ہو کے ٹرے گیا جان پیاری
لاتقنطوا دی آیت جیہڑی اسدی خاطر آیا

قُلْ یٰعِبَادِیَ الَّذِیْنَ اَسْرَفُوْا عَلٰٓی اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوْا مِنْ رَّحْمَةِ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرُ الرَّحِیْمُ ط

آیا امر حبیب اپنے نوں کوئی کتنے عیب کماوے
نہ امید نہ ہووے کوئی بہت گناہاں یار دل
نہ گھبراوے نہ ڈر جاوے توبہ کرنے والا
بخشش رحمت کم اساڈا اے مقبول بنا دیں
تینوں بھیجیا وچھڑے ہوئے بیٹیوں آپ ملادیں
اے محبوبا رحمت دا لاسن میرا آوازہ
ہور فرشتے آسماندے کرن زیارت آئے
مار آوازہ خلقت اندر کوئی نہ رہ جائے بھلا
سن خوش ہوئے پاک محمد پڑھ پڑھ آیت سنائی
کھن دتی خود اسنوں کیتا آپ حبیب غفاری
دعا منگیں تے خالی جاویں ایہ گل ہو نہ سکدی
سخیاں دادا سخی کہاوے کون خالی مڑ آوے
دل آدے اک دل ہو جاویں پھر دل رہے نہ کوئی
تھوڑی دیر ایہ دنیا اتے رہسے تیری زندگانی
یا اللہ اج توبہ میری صدقہ توبہ والے

تاں بھی رحمت میری کولوں بیشک بخشیا جاوے
توبہ والے نوں اساں بخشے امر ہویا سرکاروں
عرض کرے رو بخشش منگے نہ کریئے منہ کالا
نہیں لائق جو تائب آوے دھکے مار کڈھاویں
بھیجیا نہیں جو درد دل آون واپس موڑ مٹاویں
مر گیا ساڈا یار پیارا جا کر پڑھو جنازہ
بڑی آداب تے عزت کر کے اوہ دفنایا جائے
ہر ویلے دروازہ میرا بخشش والا کھلا
سن اصحاباں دلدار نوں خوش زیادہ آئی
دعا منگن تے توبہ والی ایہ ہے طرز نیاری
روح تیری دعا منگن والی عقل نہ ہرگز رکھدی
نگراں اس در جاون والا دل کیہڑا سمجھاوے
نہ دل نکلے نہ دل لگے دلاں نال نہ ڈھوئی
صلی علیٰ محمد والا کر لے درد زبانی
دور گناہ سب کر دے میرے تیرے کرم نرالے

چنگیاں ندے نال مندے ترڈے تار دکھا اج ملیوں
ہر معانی دے دیون والا ہیں اک سہانیا تینوں سے

تنگ ہویا ہیں گردش اندر دیہ مینوں آزادی
فکر اندوہ کر دور تمامی توں دکھلا دے شادی

آسان تینوں تے مشکل مینوں ہر اک کم کر لینیاں
اگے تیری مرضی مالک ہور کی تینوں کہناں

تیرے باجھ نہیں دروازہ عرض سناون والا
توں سخی ہیں ہر سخیاں تھیں آس پہنچاون والا

تیرے باجھوں ہور کسے دا ہرگز نہیں وسیلا
غور دیاں سنیں اے مالک کردا عرض رنگیلا

در بیان ذکر عشق و محبت رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم سے و ظلم ظالمان کفاران

اس دنیا تے لکھاں آئے لکھاں لد سدھائے
اک مر گئے کجھ نیکی کر کے اکناں پاپ کمائے

اکناں دولت عقل ملی کجھ کر گئے نیک کمائی
اکناں بدیاں کر کے جگ وچ اپنی خاک اڈائی

اکناں زور تے حسن دتا رب عزت نال منڈایا
اکناں جگ دی لعنت لیکے جگ دے وچ رلایا

اکناں راج حکومت لبھی عدل انصاف کمایا
اکناں کر کرکے انصافی دھرم ایمان گوایا

نیت اوہ مراد ہو جاوے ہور نہیں گل کوئی
کرنی بھرنی پینی اوڑک جدوں عدالت ہوئی

ہیں اک ذکر سناواں تینوں کافر ظالم والا
منکر رب رسول دا ظالم دل کالا منہ کالا

رب نے شاہی بخشی اسنوں اپنی شان دکھائی
اس مورکھ نوں اس بخشش دی ہرگز سمجھ نہ آئی

ملیا راج حکومت جسدم ظلم کماون لگا
شکل اپنی دے پیت لو جاوے بھل گیا بجھیا اگا

شہر دے وچ منادی کیتی سخت قانون بنایا
ماریا جاوے رب دے ناویں جسنے ہتھ اٹھایا

رب دے ناویں جو کوئی دیوے مجرم کیتا جاوے
نام محمد لوے جو کوئی سخت سزائیں پاوے

سائل آون بھکھے جاون خیر نہ پاوے کوئی
سائل ہور غریباں تائیں بے حد تنگی ہوئی

حکمت ربدی اک سوالی پردیسی کوئی آیا
سارے شہر سوال سنایا کھانا ہتھ نہ آیا

وچ محلاں اس کافر دی بیٹی بیٹھی آہی
توبہ توبہ کردا جاندا اوہ پردیسی راہی

ایہ گل موہوں کہندا جاوے غرق ہوسکا کھیڑا
شہر سارے وچ اک نہ دسدا مومن بندا تیرا

نام اللہ دی خاطر جیتھے ہتھ نہ چکن والا
یا اللہ توں ایس شہر نوں امن چہ رکھن والا

نہ کوئی نام تیرے نوں سنیاں میں اج ایتھے پڑھدا
ایہو جیہاں ندے اوپر توں ہیں نظر کرم دی کردا

سُندی سی اس شاہ دی بیٹی جوش دے نوں آیا
لے سائل کر جھولی اپنی خیر دلواں میں تینوں
چوری کراں میں رب دی پوجا جان نبی توں واراں
اک پروہتا شاہی سوہنا سائل دے ہتھ آیا
شاہی فوجاں شاہ بھی سارے کھیل شکار نوں آئے
پکڑ لیا کر سختی پچھدے کتھوں ملیا کھانا
ردّی کھوہ لئی مار نکالیا فوراً آ اسدے تائیں
لاہتھکڑی عدالت اندر پیش اوہ کیتی جاوے
حکم عدولی گھر میرے وچ غیر کی جانن میتوں
ہیں سنیاں توں کلمہ پڑھدی رب توں واحد جانے
توں ایسی مناں دی نہیں سی خیر جو سائل پاوے
کہن لگی ہیں کلمہ پڑھناں ذات اللہ توں ملنا
کہیا امیر وزیراں لڑکی جے توبہ کر جاویں
کہن لگی جے علیحٰی ہوواں ہیں توبہ کر جاواں
صدقے نام محمد اُوپر سر میرا قربانی
باز نہ آئی پھر سمجھائی جو شوں کلمہ پڑھدی
جس ویلے ہتھ کٹن لگے بہتھ عرض سنا دے

کلمہ پڑھ محمد والا سائل نوں فرمایا
مگراں کسے معلوم نہ ہووے نہ مروادیں میتوں
پتر لگے جے بابل تائیں گل پھیرن تاداراں
باہر شہروں نکلنے خاطر خیال فقیر دوڑ آیا
منہ وچ لقمہ اجے نہ پایا اوہ سائل مل جاوے
تنگ ہویا تاں بول سنایا جیوں کر وقت وہانا
لا کچہری آکھیا شاہ نے لیاؤ بیٹی تائیں
ساڈی نافرمان جو ہوئی کیوں سزا نہ پاوے
لڑکی سدکے ایہ گل آکھی خبر نہ پہنچی تینوں
ہتھ نال خیر سوالی نوں پایا ایہ رپورٹ ہے بھائے
اوسے ویلے وچ عدالت ہتھ کٹایا جاوے
ہتھ قتل کھلیں ہیں نہیں ڈرنا ثابت قدم نہ ہلنا
بری عدالت وچوں ہوویں ثابت قدم سدا ہیں
توبہ نام نبی دے کولوں کس طرح بول سناواں
وچ کچہری اللہ اللہ کلمے پڑھے زبانی
ہتھ کٹواؤ جلدی اسدا حکم عدالت کردی
کس گلوں ایہ ظالم بابل میرا ہتھ کٹا دے

عرض کردن بخدمت باپ طرز رنگیلا

ناں ہاتھ کٹیں میرے بابلا قصور نہ کوئی میرا
خدا دے ناویں دتیاں آباد خانہ تیرا

بابل تینوں سمجھ نہ آئی	سب کچھ دتا ذات الٰہی

ہور دیون والا کیہڑا	نہ سہہ کٹیں بابلا میرے قصور نہ کوئی میرا
خدا دے ناویں دتیاں آباد خانہ تیرا	
کھانا جو میرے حصے آیا وس ہرج کی ہویا تیرا	اوہو ہیں سائل نوں پایا نہ سہہ کٹیں . . . .
اللہ دے ناویں	
سہتوں دتا کم آوے گا ایہ سب توں عمل چنگیرا	ایہو سب دے نال جاوے گا ناں سہہ کٹیں . . . .
اللہ دے ناویں	
وچ عدالت سد کے بلائی میرا دل ہویا بیرا بیرا	ابا جی تینوں سمجھ نہ آئی نہ سہہ کٹیں . . .
اللہ دے ناویں	
ایہ کی عیب توں پچھ وزیراں ہور پچھ نے منصف جیہڑا	حاکماں توں پچھ کی تقصیراں نہ سہہ کٹیں . . .
کیوں دوزخ دا کردا وسیلا کیوں کریں جہنم ڈیرا	ایہ کر کر کے ظلم رنگیلا ناں سہہ کٹیں میرے بابلا قصور نہ کوئی میرا

در بیان بقایا احوال

سن سن عرضاں ترس نہ کیتا اس ظالم منہ کالے
سجا ہتھ کٹوایا اسدا ظلم عدالت پارون
مال خزانہ حاضر کر کے ظالم بول سناوے
ایہ جو تیرا مال خزانہ بیتوں طلب نہ کوئی
لے بابل توں کرے شاہی میں مسافر چلی
ہوئی روانہ شاہ دی لڑکی لے کر دیس نکالا
دواع ویلے سب پیارے اسدے ظالماں روک ہٹائے
اپنے شہروں حد تے جا کر ہو گئی کھڑی نمانی
دیویں سنیہڑے ماں میری نوں چھوٹا ویر پیارا
ہور میرا ہن وردی کیہڑا تیرے باجھوں وائے

لڑکی گرد قصاباں وانگوں ہویا جلاد دوالے
اس ملک چوں دیس نکالا امر ہویا سرکاروں
لے جا جتنا مرضی تیری روکیا مول نہ جاوے
چھڈ کے دولت مال خزانہ اوتھوں رخصت ہوئی
وچ محلاں وسن والی راہیں ترداں اکلی
جیندم چھڈ تری شہزادی رب نوں معلم حالا
ماں سہیلیاں بیٹھیاں رو رو بیش نہیں کوئی جائے
رو رو گلاں ہوانوں آکھے توں ہمدرد پورانی
دس سہیلیاں نوں گلاں دکھ سنا ویں سارا
رو رو لکھے رنگیلا بیٹھا جو جو درد سنائے

عرض کردن بخدمت ہوا بوقت دیس نکالا

وائے وگ نی لگ غریب تائیں سوہنی دیس دی ہیں ٹھنڈی ٹھار وائے
پردیس دی وانہ دیس ورگی تندرست ہو جان بیمار وائے
اک دیس میرا دوجا گھر میرا ایجی یادشاہی جیوتا بنیار وائے
کویں جھلاں وچھوڑیاں سارا یا توں گل سمجھ اڑیئے سمجھدار وائے
ملیا دیس نکالا ڑا یا جھ علیوں قہرو ماں ہو گیا قہار وائے
خبر نہیں کی میں مونہوں بول بیٹھی کس وقت ہوئی گنہگار وائے
نہ ہن زر پلے نہیں ہتھ ثابت کیہڑی گل تے ہوواں ہوشیار وائے
ظالم باپ نے ہتھ کٹا دتا کیتی درد تے مار لاچار وائے

دُوجا تاپ فراق مصیبتاں دا کیتی غماں نے مار بیمار وائے
میری ماں نوں میرا سلام آکھیں نالے لے آئیں پیار وائے
میرے باپ نوں ایہ گل آکھ دیویں اوہ سی دھی تیری فرمانبردار وائے
توبہ کر کے رسول دا پڑھے کلمہ اہدے رب کرے بیڑے پار وائے
سدا شاہی نہ تخت نہ موج رہنی ایہ گل توں کہیں سوار وائے
تنجن وچ سہیلیاں جا دیکھیں جتھے چرخیاں دی گھمکار وائے
ہتھ بنھ کے کہیں سلام سب نوں میرا بھُل نہ جان پیار وائے
کدی اوہ بھی تُساں دڑے وچ بہندی ایہ گل توں کہیں پکار وائے
اسدے حق کوئی نیک دعا منگو در در نہ ہووے خوار وائے
تسیں کٹھیاں تے کلی میں چلی کونج وچھڑی یاں وچوں ڈار وائے
تسیں ماپیاں دے گھریں موج لٹو میرے سر مصیبتاں بھار وائے
بھاگاں والیاں تسیں سوکھالیاں ہو مینوں غم الم ہزار وائے
بھینیاں ملتیاں نوح دیاں کا فرانداں دے تے ڈوب طوفان دے جیدار وائے
میرے اُوپر بھی دگ بیں مراں ایتھے گل من میری اکوار وائے
جے توں ایہ سارے کم نہیں کرنے اک گل آکھاں مزے دار وائے
جائیں روضے رسول کریم اُتے پڑھیں صل علی صد بار وائے
ہتھ بنھ کے میرا سلام آکھیں نی سلام آکھیں تن چار وائے
اک سُکھ والا دوجا دُکھ والا تیجا جیبت والا چوتھا نار وائے
آپے سمجھ لویں سب کجھ جاندی ہیں چوداں طبق دی ہیں خبردار وائے
آکھیں اوہ دردی تیرا دم بھردی [illegible] دم یاد کردی گئی ہار وائے
بابل ظلم کیتا میرا خون پیتا پتہ نہ لیتا کاہدا پیار وائے
روندے نین میرے گئے چین میرے سل پین میرے ہے آزار وائے
بڑی تنگ ہوئی پیلا رنگ ہوئی سولی ٹنگ ہوئی دیتاں دار وائے
اُڑدی گرد چلی ہر نرد چلی ہتھ کرد چلی تلوار وائے

دکھاں زور پایا تاں میں شور پایا دل گور پایا آخر کار دائے
تیرے پاجھ موئی لا علاج ہوئی ہیں محتاج ہوئی کھا کھٹار دائے
کیہڑی طرف نساں کسنوں دکھ دساں کسدے نال ہساں کرے پیار دائے
جیہڑا تاں نہ تیراں دے ہووے وچوں آوے کیہڑے اوہ وانج شمار دائے
نہ توں بولدی ہیں گھنڈی کھولدی ہیں تیری گل دماغ توں باہر دائے
آپے دکھ کٹاں دکھاں والڑی میں میرے نال نہ ہوویں خوار دائے
سہتہ بیٹھ کے عرض سلام میرا اڑیئے توں نہ جائیں بیزار دائے
تیرا بڑا احسان توں دکھ سنے سینہ ہے تیتھوں ٹھنڈا ٹھار دائے
جیوندی رہی تاں کدے پھر آن ملساں نیئیوں گل دساں مزیدار دائے
لیا سد نہ بکیلے نوں آجلدی اک گل کرنی جاندی وار دائے

دربیان رواں ہونا در ملک پردیس

دو چیزے کہ راستہ بند بزور
یکے آب و دانہ دگر خاک گور

ہوئی زوانہ درداں ماری منزل منزل تردی
دانہ پانی قبر دی مٹی جیتھے لکھی جانی
منزل منزل چلدی چلدی شہر شاہانے آئی
گولی رانی دی خبر لیائی پھر کھانے دی تھالی
گولی نال مزاج دے کہندی بڑی مزاج رکھا دیں
آیڈک شان مزاجاں والی لوڑکی منگن تینوں
برخر نام محمد دالاسن میریاں تقدیراں
بادشاہاں ایں گھر سنیاں تاں میں منگن آئی
سب دی حکمت گولیاں کولوں طعنے ملدے مینوں

دانہ پانی تورلے جاندا لکھی ہوئی نہ مڑدی
کسے بھی حکمت نال نہ رکدی ایہ تقدیر ربانی
بادشاہاں دے دردے اتے آن صدا سنائی
اگے دیکھی سائل جیہڑی قیمتی برتے دالی
نالے منہ تے برقع پایا نالے منگن آدیں
سائل آکھیا خرچ چھیڑ دیا ایہ کیوں لایا میتوں
در در میرا رل گئے منہ ایہ میریاں تقدیراں
توں کیوں بھینے نال غریباں کریں ناحق لڑائی
اچھا گولیئے تیری مرضی میں کی کہنا تینوں

گولی مڑ گئی رانی تائیں فوراً نال لیائی
طبع شاہانی ناز شاہانہ طرز کلام شاہانی
رانی سبھ ترخے توں پایا ذرا اُتاہاں اٹھایا
صدقے ہو کے رانی کہندی ایہ کوئی بھیت نیارا
توں تاں ہے نہیں منگن والی کیوں ہے منگن آئی
اسدی مرضی اندر رانیئے دخل نہ تیرا میرا
میں کی دساں نہ دس سکاں کدی رو داں کدی ہساں
جے دساں تاں کی گل دساں جے پچھیں کی پچھیں
میں رسی نوں کون منادے نہیں مت اون والا

سائل وچ دروازے جیہڑی اسنوں آن وکھائی
قیمتی ترخر ہین کھلونی ڈِٹھی اوہ زنانی
قیمتی جوڑا لعل جواہری ہیرے نظری آیا
زمیں توں چاندا اسماناں نوں تیری جتی دا چمکارا
روکرا ایہ گل آکھن لگی ہے تقدیر الٰہی
اسدے حکم عدالت اندر دخل ہے دلوے کیہڑا
میرے دُرگیاں منگدیاں پھردیاں اس دنیا تے لکھاں
تینوں تیرا گوت مناوے جے کدی رانیئے رُسیں
میرا دکھ پیا ہے رانیئے نہیں سناون والا

کُس ادا نال شاہ دی لڑکی رانی نوں سمجھاوے
رانی گولی دونویں روندیاں لرزہ عرش نوں آوے

بیان کردہ مسئلہ یہ راز اظہار کے لائق نہیں ہے

ایہ ہے لکھے سارے تقدیرا اندرے وَل
نہ ایہ پچھنے دی گل نہ ایہ دسنے دی گل

کوئی گوت نہیں کوئی ذات نہیں | کوئی دسنے دے قابل بات نہیں

میں تاں سائل آئی کوئی کردی نہ چھل
ناں ایہ پچھنے دی گل نہ ایہ دسنے دی گل

تیرے لوُ ہے توں رانیئے دان منگاں | میں خدا توں قائم ایمان منگاں

Scanned with CamScanner

اس دنیا اندر ہے زندگی پل
ناں ایہ . . . . .

رب جاندا جو کجھ حال میرا — ہن نہ دیکھن والا جمال میرا

دکھاں ماری بچاری ہاں میں گئی جل
ناں ایہ . . . . .

راز دساں میں کیوں غم خوار کھڑی — میری وچ پردیساں دے یار کھڑی

میری مشکل کسے توں ایہ ہوئی نہ حل
ناں ایہ

ایہناں لعل جواہراں نوں میں کی کراں — تسیں منگو دعا میں مدینے مراں

ایہو عرض میری کھڑی پل پل پل
ناں ایہ . . . . .

ناں میں اس طرح رل کے خوار ہوواں — میں رنگیلے دے وچ دربار ہوواں

میں مدینے جاواں بیٹھاں روضے نوں مل
ناں ایہ پچھنے دی گل نہ ایہ دسنے دی گل

در بیان از حد محبت کردن رانی ساتھ سائلہ

ایہ گل سن کے رانی رو پئی نین چلے نیر نالے — پھڑ باہوں اوہ گھر اپنے وچ لے گئی رانی نالے

Scanned with CamScanner

جا بیٹھی آکھت باروں اوپر پلنگ نورانی | برخے دیو چوں حسن پیارا لاٹ جاوے آسمانی
حکم رانی دا گولی تائیں ادب بجا لیا وین | کر تعظیم شہانی اسنوں کھانا عجب کھلاوین
ایدھر فکر کھانے دا ہویا ایدھر غم دیاں آہیں | کی گل وساں کس نال کھاواں ہتھ دوجا ہے ناہیں
جس ویلے ہتھ کٹیا ہویا نظر انہاں نوں آوے | آکھن جلیوں ہتھ کٹیا ہن کی کیتا جاوے
ایہ ہے عیب نہ چھپنے والا ایہن ہن کی بناواں | پیش نہ جاوے رو فرماوے موت آوے مر جاواں
تے دکھیا نوں موت نہ آوے رہن ہمیشہ منگدے | کر کر گلاں دل اپنے نوں رہن سولی پر ٹنگدے
کہن لگی مینوں طلب نہ کھانے ہیں نہ ہرگز کھاواں | عرض سلام تے رخصت میری مسافر جاواں
رانی آٹھ کر پکڑیا پلا جان نہ دیندا تینوں | پتیاں نالوں قسم پتاں دی توں پیاری مینوں
بناوانی قسم جو کھادی معلم ہو گیا حالا | کہن لگی ایہ شہر کفاراں دوزخ جاون والا
کافراں دا نہ کھانا کھاواں نہ ہیں پینا پانی | ایہ گل سنکے نبی دا کلمہ پڑھ گئی گولی رانی
ایسی پر تاثیر کلاموں بول کلام سنانی | منی واحد ذات ربانی پایا نور صفائی
ہس کہے رانی کھانا جائز ہویا تیرے تائیں | ہیں صدقے ہیں صدقے تیرے چھڈ نہ مینوں جائیں
دست خوان بچھایا سوہنا عطر امیراں چھکے | ایدھر ہتھ نہ سجا ثابت جان نمانی سہکے

عرض کردن برائے ہاتھ کٹے بدرگاہ الٰہی

برخے اندر رو رو کہندی تیرا فضل بتھیرا | بھاویں نال تیری ہووی توں تاں بن جا میرا
ہیں سنیاں توں بلیا نوالیاں بیحد عیب چھپاویں | میں سنیاں توں بلبا نوالے رڑھدے بنے لاویں
ہیں دیکھاں نوں مٹی اوپر روغن حسن چڑھاویں | ہیں دیکھاں توں سپیاں اندر موتی عجب بناویں
ہیں دیکھاں توں پتھراں نوں چوں کڈھیں لعل نگینے | ہیں دیکھاں پھل کلیاں سوہنیاں کھلیاں ایس زمینے
ہیں دیکھاں سب وست دشمن تیرا دتا کھاوے | کی پرواہ جے اس عاجز دا ہتھ ثابت ہو جاوے
جس ویلے ایہ عرض سنائی وچ دربار الٰہی | ہاتف غیب آواز ہ کیتا فکر نہ کر توں کوئی
توں ہیں عاشق نام نبی تے تینوں فکر کیائی | عرض تیری منظور ایہ ہوئی وچ دربار الٰہی
فکر نہ کر توں فکر نہ کر توں امرا ساڈا ہونا | جس دم لٹکی ہتھ نکالیا دوسرے ہتھوں سوہنا
ہتھ سنہری چمکاں مارے نور گیا آسمانی | دیکھ کے شاہ دا کلمہ سارا پڑھدا حمد ربانی

اس جگہ تے دینی اوپر زخم آہا تلوار دل
رحمت والی پہنچی پانی گھڑ جنت سنیا ردل

چانن ہویا وچ محلاں خوشبو جنت والی
ہتھ سخاوت کرنے والا رحمتوں رہے نہ خالی!

جس ہتھ نال سخاوت کیتی اوہ ہتھ سنانا نوا لا
اوس سخاوتوں رتبہ ملیا افضل شان نرالا

کھانا کھاون لگی جسدم منہ توں برقعہ لاہیا
بل گیا گیس حسن رخساردں چانن عجب لگایا

دیواراں تے چمکاں پیاں واہ رخسار نورانی
ملیا نور نبی دی برکت سب ہوئے قربانی

رانی پچھدی نور حسن ایہ کتھوں اتنا بلایا
ہس کے کہندی شوق نبی چوں ایہ ملیوں ہتھ آیا

کھانا کھاکے فارغ ہوئی کیتی عرض تیاری
رانی کہندی جان نہ دیساں میں صدقے ہیں واری

جلدی بادشاہ سد بلایا ساری گل سنائی
رب دے حکموں ایہ شہزادی نور ساڈے گھر آئی

تعریف کردن رانی بخدمت بادشاہ

خود آئی تے ساتھ لیائی نور ایمان محمدی
ایہ آئی تاں گھر وچ آیا نور قرآن محمدی

ہتھ دی کرنے زیارت شاہا دیکھیں شان محمدی
سنتوں ذکر محبت کرکے عجب بیان محمدی

توں بھی پڑھ کلمہ اس ویلے کرکے دھیان محمدی
گھر ساڈے ایہ رحمت بھیجی مہربان محمدی

پاک سینہ ہو جاوے تیرا پاک زبان محمدی
تابعدار رہے لہندے چڑھدے کل جہان محمدی

دوہیں جہانیں کر دیوے مشکل آسان محمدی
دل قربان سر قربانی صدقے جان محمدی

شہر سارے وچ کریں منادی حق فرمان محمدی
وچ محلاں بت خانے وچ ہو اذان محمدی

دن حشر دے توں بن جاویں پھر دربان محمدی
ہن ویلا ہے زندگی اندر کریں پچھان محمدی

مشکل حل تمامی ہووے شروع آسان محمدی
رحمت بخشش ذات اللہ دی ہے ایہ کان محمدی

بقایا احوال

سن کے بادشاہ کلمہ پڑھیا خاص ایمان لیایا
بتخانے دے بت سب توڑے دین دا سبق سکھایا

کلمہ پڑھو محمدؐ والا ڈونڈیاں خوب پٹایاں
مسجداں خاص نماز دے بدلے ہر ہر طرف بنایاں

رانی بھی خوش زیادہ ہوئی ملیا پیر حقانی
نال محبت پھیر ادب تعظیم کر دی عرض ربانی

شاہا پت کوارا پترا شادی کر ضروری
ہر خوبی وچ ایہ جو لڑکی آزمائی میں پوری

بہتیاں عرضاں گلاں کر کر لڑکی تائیں منایا
لکھاں خوشیاں کر خیراتاں اسدا عقد پڑھایا

مہر دے اندر ادھی شاہی رانی آپ لکھائی
وسن رسن لکھ خوشیاں ہویاں غمیاں دور نسدیاں
راز نہ کھولیا لڑکی کوئی میں کتھوں ہاں آئی
ایدھر سوہرا اودھر بابل بڑا مقابلہ ہویا
دو بھائی اک بابل پیارا کجھ اسوار سپاہی
ہتھکڑیاں حاضر کیتے جیو نکر قیدی شاہی
اوپر محلاں چک اٹھا کے دیکھے لڑکی حالا
لکھ گولی نوں کاغذ دِتا فوراً حکم سنادے
ادھی شاہی میرے قبضے بیں بھی حکم سناواں
حکم دے اندر عذر نہ ہویا دیر نہ کیتی کائی
پچھدی پہلے بادشاہ تائیں کیا ہے نام تمہارا
دسیا نام دو بیٹے دسے بیٹی کوئی نہ میری
میں سنیاں تیری بیٹی سی اک رب نوں منن والی
کہن لگا بینوں بہتر نہ کوئی ایہ الزام ہے مینوں
پھر منیں یا منکر ہوویں ہویا چپ زبانوں
بابل کہہ برخہ چایا کٹیا ہتھ دکھایا
زیادہ گل نہیں میں کردی شرم زیادہ مینوں
اک گل میرے آکھن لائق آکھنوں باز نہ آواں
کس طرح کہندی دس رہگیتیا ہن کوئی طرز نیازی

تخت حکومت رب نے دتی واہ واہ بے پرواہی
حکمت ربدی باپ اوہدے نال لایاں شاہ لڑائی
پتہ ٹھکانا دسیا نہیں سی میں ہاں کسدی جائی
حکمت ربدی بابل اسدا پکڑیا ہار کھلویا
وچ عدالت پکڑے آئے ہوئے آن سلامی
حکم انہاں نے لکھنے خاطر بیت کچہری لائی
اوہ ہے ویرتے اوہ ہے بابل لگے سنگلا نوالا
ایہ کچہری اوس ویلے کل اٹھائی جاوے
پردے کر و عدالت خانے میں بھی حاضر آواں
خود شہزادی حکم لکھن نوں وچ عدالت آئی
کتنے بیٹے کتنیاں بیٹیاں کس طرح ہن گذارا
لڑکی کہندی ثابت ہوندی کجھ چھوٹی گل تیری
کیتا دان نے توں ہتھ کٹکے گھر تھیں باہر نکالی
لڑکی کہندی اکھیں حالا جے دکھلا داں تینوں
ظلم کماتے دینے آتے منکر ہویا قرآنوں
کریں تپچھاں میں بیٹی تیری جینوں گھروں کڈھایا
توں بابل میں بیٹی تیری میں کی کہناں تینوں
کیوں نہ منیاں رب واحد نوں پاک رسول سچاواں
کہن لگی افسوس اے بابل تیرے اپر سوداری

اے بابل توحید خدا کی دین مصطفےٰ کا قبول کرنے کی عقل نہ آئی

بے سمجھا سمجھ نہ آئی نبی دے ملنے دی	توں ضائع عمر گوائی نبی دے ملنے دی
بت پوجن توں باز نہ آ دس	نبی دا کلمہ نہ توں سنا دیں

لے لئی کفر سیاہی نبی دے ملنے دی
بے سمجھا سمجھ نہ آئی نبی دے ملنے دی

دیس نکالا دِتّا مینوں — اسدم ترس نہ آیا تینوں

دیکھ مل گئی مینوں شاہی نبی دے ملنے دی
بے سمجھا سمجھ نہ آئی دے ملنے دی

تینوں پیاں مصیبتاں بڑیاں — پیریں سنگل ہتھیں ہتھکڑیاں

کس طرح ہووے رہائی نبی دے ملنے دی
بے سمجھا سمجھ نہ آئی نبی دے ملنے دی

کدھر گئی اوہ شاہی امیری — ہو گیا تیرا حال فقیری

ہن دھووے کفر سیاہی نبی دے ملنے دی
بے سمجھا سمجھ نہ آئی نبی دے ملنے دی

قتل ہو دیں نہ ماریا جاویں — جے اج کلمہ بول سناویں

کہندی تیری جائی نبی دے ملنے دی
بے سمجھا سمجھ نہ آئی نبی دے ملنے دی

میں اک تینوں نعت سناواں — نام نبی توں صدقے جاواں

یاد رنگیلے نوں آئی نبی دے ملنے دی
بے سمجھا سمجھ نہ آئی نبی دے ملنے دی

نعت شریف برائے نو مسلمہ

وقت پھیر نہیں ملنا مسلمان ہو جاویں — کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں
بیتی عمر گناہیں جے کوئی رہ گیا بھلا — رحمت رب دی تیرے دروازہ ہے کھلا
دین ایسا نہ کوئی ہور سب آزماویں — کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں
چھوڑ دین نبی دا پھڑیاں کاراں — اینہاں منکراں بدلے اگے بلد بان ناریاں
نزع وقت جان یا پھر ناں پچھتاویں — کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں

کلمیوں باجھ پیارے ایس جگ وِچ کی جیناں
سوہنا نام پیارا نوں ایہ ورد بناویں
پاک صاف ہو جاویں نہ توکھا مرداراں
ایہ نصیحت سُن کے دل وِچ رنج نہ لیاویں
کلمہ پڑھ لے زباناں سوہنا بول آوازہ
ایس کلمے دی برکت اگے سرگاں نوں جاویں
جے نوں سرگاں نوں جانا ایہو کرے حیلا
اللہ بخشے گناہاں سر سجدے وِچ پاویں
جو کوئی بخشش چاہے اللہ دور نہ کردا
تیرے بھاگ جے چنگے ایہہ در چھوڑ نہ جاویں
وِچ رنگیلیا صدقے قربان ہاں تیرے
نازاں والیا شاہا کدی ملنے نوں آویں

کلمہ والیاں پانی حوض کوثر دا پیناں
کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں
مسلمان ہو جاویں سنے دوست یاراں
کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں
کلمہ والیاں خاطر جنت ہے دروازہ
کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں
گنہگاراں دی خاطر کلمہ پاک وسیلا
کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں
دربار نبی دا ہو غلام توں پردا
کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں
بلہار ہو جاواں پاک [illegible]
کلمہ پاک نبی دا موہوں بول سناویں

بقایا احوال

جسدم نعت سنی ایہہ منکر ترت ایمان لیایا
سنگ ذکرا یہ لڑکی کولوں شاہ پھر عرض سناوے
وِچ ہن کلمہ پڑھاں نبی دا دیر نہ لاواں کائی
ہتھیں کی ہتھکڑیاں کھولاں پڑھ نوں کلمہ پیارا
اتنی برکت اندر اسدے انت حساب نہ کوئی
طوق زنجیر چھڑے ہو پرزے ٹٹ گیاں ہتھکڑیاں
اک عاشق نے کتنے تارے بچے جہنم نار ز دل

پڑھ گئے کلمہ دبر پیارے بیڑا کل ترایا
سنگل ہتھکڑیاں ایہہ کھولو ہوش ذرا انساں آوے
نال محبت پھر لڑکی نے ایہہ سی عرض سنائی
پرزے پرزے ہو کر ڈگن دیکھ پوے چھنکارا
جسدم انہاں کلمہ پڑھیاں پوری اوہ گل ہوئی
بن کھولندے کھل آپے ایہہ زمیں دے چھڑیاں
رہ گیا نام جہان چہ زندہ حب نبی دی یارو

در بیان شروع دکھاں دی صندوقڑی

دریں دنیا کسے بے غم نہ باشد
نانک دکھیا سب سنسار
اس دنیا دے اندر کسے جس لے قدم ٹکایا

اگر باشد نبی آدم نہ باشد
سو سکھیا جو نام ادھار
باجھ غماں نوں کسے دے تائیں مشکل ہے دم آیا

غم الم تے فکراں والا یہ بازار ہے سارا
دکھاں درداں دی ہٹیں پر ہویا یہ شراب پیالا
غم مصیبت فکر اندیشہ دنیا دی زندگانی ہے
جتنے غم فلک دے ایہہ سب دنیا تے سٹے
دن تھوڑے وچ حسن والے اوہ بھی غم دا واسہ
رون غریب نہ دولت لبھدی بھکھے مرن نیانے
بختاوراں نوں نیند نہ آوے چوراں دا غم مارے
ساہوکاراں فکر میعاداں کویں وصولی ہووے
جھوٹ پیارے چھڈ کے جسنے کیتی اللہ اللہ[1]
اول بچپن پھیر جوانی سب دے اوپر آوے
فکر پیا رب لڑکا دیوے جڑ ساڈی لگ جاوے
نوہ دی برکت گھر نہیں ملیا دیکھو دیس نکالا
بدن نہ طاقت دسدا تھوڑا اکم نہ ہووے کوئی
ساک تے رشتہ دار تمامی اور ہوئے کمزورے

اپنے مطلب خاطر پھردا ڈھگی چکے نبھارا
بھرپورے دکھ دونے ہوون نہ لبھے پڑاحالا
اینہاں درداں دی نہ مکدی ہر دم رام کہانی
کوئی بیمار کتے کوئی مویا کوئی رووے کوئی پیٹے
غم دکھ قبر تائیں نہ چھڈدے ہو جاندا اک پاسہ
پریس جوڑا مول نہ پایا کپڑے پھٹے پرانے
نوں دکھاندی وچ گنی رہندے غمدے حال بچارے
خواہ کوئی تاج تخت دا مالک اس دنیا دتیج ہووے
اوہ بے غم ہے ذکر اللہ جنہیں ہوندی خوب تسلی
ہویا جوان نا شادی ہووے پھیر جوانی آوے
لڑکا ہو یا شادی ہوئی نوہ انوکھی آوے
نال لڑ دی نالے کہندی کد سی گھر دا لا
نوہ پت گھر دے مالک بنگئے خوب عدالت ہوئی
ہانی پچھانی درداں والے بنھ موت سنے تورے

[1] نوٹ:۔ دنیا چھوڑنے کے یہ معنی نہیں کہ کاروبار رشتہ داروں پیاروں سے ملاقات چھوڑ دیں۔ بات یہ ہے ہر ایک گناہ سے ترک روزی حلال. عمال صالح میں زندگی بسر کرنا۔ خواہ دنیا کا کوئی کام یا مزدوری یا زبیدارہ کرے. اور اس کا سونا اور جاگنا. ایسے دنیا داروں کا سب عبادت میں دخل ہوگا. نقل ہے کہ ابراہیم ادہم ایک مرتبہ فقیر ہونے کو بیز شہر شاہی میں تشریف لائے. تو خلقت بے حساب ملاقات کے واسطے آتی تھی. کچھ فرصت ملی تو ایک نہایت ہی غریب ناتواں قوم کا جولاہا حاضر ہوا۔ جو بچپن میں دوست اور ساتھ کھیلنے والے تھے، ملا تو ابراہیم نے پہچانا اور بڑی شفقت سے فرمایا۔ کہ پیارے کیا حال ہے تو اس نے آنسو بہا کر نیچے نگاہ سے عرض کی. اے دوست لے بادشاہ تسلیم کیا. تم بہار ہی لوٹ۔ اول بادشاہی کی. اب وہاں گئے مجھے کچھ نہ ملا سوائے صبر شکر۔ نہ کبھی پیٹ بھر کھایا نہ پہنا ہر طرح ہی تنگدست ہوں. تو ابراہیم نے مراقبہ کیا. تمام احوال دریافت کر کے فرمایا. اے دوست مبارک ہو. اس نے پوچھا کیسی آپ نے فرمایا. تمہارا ایک دم کا فکر میرے جیسے ولی درویش فقیر کی چالیس برس کی عبادت کے برابر درجہ رکھتا ہے. پس تمام دنیا کا کام عبادت ہے. اگر اس میں گناہ اور حرام نہ ہو۔

حقہ گھنڈا دُنیا دچوں جد گھٹ زور ہو جاندا
اُسدن جھگڑا سارا مکدا جد درگور ہو جاندا

بن دا بن دا کم دچلدا پتہ نہ لگ دا کوئی
رنگ کالا اوہ دسدا ہندا ہوئی پُرانی لوئی!

جیوں جیوں عمر زیادہ ہندی تیوں تیوں دُکھ زیادہ
چوپٹ بازی اندر پہلے بھجیا بھرنے پیارا

سنے بادشاہ سارے جاون ہر گئی بازی ساری
تھوڑے دُکھ دنیا دے ہوون لا ہندا سنگ باری

الفت یعنی نیکی کرنی بدی توں ہو کنارے
جدتوں یاد خدا نوں رکھیا دور ہوون دکھ سارے

در بیان خانہ اوّل دکھاندی صندوقڑی

ایک پیاری لڑکی بابل یعنی اباجی کے مر جانے پر کیا کہہ رہی ہے

میں سیکو دُکھ درداں ماری مرگیا بابل میرا
بابل درگاہ پیارا میرا ہور جہان وچ کیہڑا

گھر دا بھاگ چراغ بنجائیناں ہر محفل وچ سوہنا
کوئی نہ میرے ایتے ورگا ایس جہان وچ ہونا

تر دا پھر دا گلاں کر دا لگدا بہت پیارا
انت حساب نہ رونق والا جیھتے کرے اُتارا

محفل سجدی رونق لگدی جیتھے آکر بہندا
کنتے اد ہو جیہا نظری آوے دل ہر ویلے کہندا

کیوں کرمٹریاں کیہڑا میٹے ایہ لکھاں تقدیراں
لکھی رضا الٰہی اندر نہ ہوون تدبیراں

موت نمانی درد کہانی کس نوں کوک سناواں
کون سنے دکھ میرے سارے میں کسدے رہاواں

کوئی نہ دردی بابل ورگا کیہڑا درد ونڈاوے
رُوواں بابل بابل کر کے پہنچ نہیں کوجاوے

بابل بابل کر کے رُوواں بابل ملے نہ مینوں
اے بابل میں کس لگیاں چوں بھال لیاواں تینوں

میں بھالاں سودایاں وانگوں ملے نہ پتہ ٹکانا
روندی غم دے ہنجو بھر کے ہو گیا حال نماناں

زندگانی آرام دلاندا لے گیا بابل میرا
پھیرنہ گھر دے اُپر آیا اوہ اقبال جو تیرا

اوہ بہاراں تے اوہ موجاں سب تیریاں گیاں
ندیاں دکھاں رُدا نوا لیاں ایتھے وگدیاں پیاں

آ شفتے وچ بابل میریا مینوں دے جا دکھالی
حال میرے پر رحم کما ہیں دکھاں دی جالی

بجھ گئے دُکھ ساڈے کولوں غمدیاں دہاڑاں پیاں
تیرے باجھوں میرے اباجی نیراں کسے نہ لیاں

دیہ دلاسہ خواب دے اندر میں صدقے ہو جاواں
کدی پڑا وہنا نکے آجا بیٹھی کانگ اُڈاواں

حال سناواں تیرے تائیں جو کجھ گذرے میرا
دُکھ ہزاراں دُور ہو جاون دیکھاں تیرا چہرا

تیرے باجھوں یاد نہ رکھن کل بھرا بھر جائیاں
جسدم داتوں منہ چھپایا غمدیاں راتاں آیاں

ہُن جاناں اوہ خوشیاں وی لا گذر سدھا یا !
ایہ گلاں سُن خاص سہیلی ادبوں عرض سنا ڈنے
سب نے اس دروازے جاناں کیا ادنیٰ کیا اعلیٰ
صبر شکر نہیں وقت گزاریں ہور نہیں گل کوئی
مومناں بدلے صبر شکر ہے رب عطا فرمایا
بخشیں پڑھ قرآن پیارا رُوح اسد نے نائیں
الحمد قل تن تن واری پڑھ قرآن سناویں
کھانا نام آہدے پردیسی نت غریب فقیراں
ادڑک نوں جا ملے بھیناں چھوڑ کے دُنیا فانی
رون سیاپا کل نکمیں حاصل کجھ نہ ہووے
جد کسے دا مائی بابل دُنیا نوں لد جاوے
ست واری الحمد پڑھے الحاق ستن واری
سو واری پھر کلمہ پڑھ کے بخشے اسد بیتائیں
قبر دے اوپر سبزی کوئی رکھ مڑ گھر نوں آوے
ہر صبح تے شام دے ویلے بخشیں پڑھ ضروری
مائی بابل دی ایہ خاطر رب نوں لگے پیاری
بیت گئی دا کی غم کرنا اوہ مڑ آون نائیں
لکھاں مر گئے لکھاں مر گئے پر اپنی واری
اس گل اندر جیکوئی غلطی جیہدے اڑیئے بینوں

پھیر نہ خوشیاں اوہ مڑ آیاں نہ بابل گھر آیا
سن بھینے اس حکم دے اگے بہتیں نہ کوئی چالے
اوناں ایتھے سوہنا لگدا جانا نہیں سکھالا
راضی رہیں رضا دے اوپر لکھی ازلدی ہوئی
صبروں شکروں درجہ ملدا حکم رسول سنایا
پڑھ پڑھ کے لیسیں نوں بخشیں جنتے اون ہوئیں
کلمہ طیب سبھتوں افضل ہرگز بھل نہ جاویں
پڑھیں درود محمدؐ اوپر معاف ہوون تقصیراں
اوکھی سوکھی کٹنی پیندی ایہ جیہڑی زندگانی
بخشش خاطر بھاگا نوالہ بنت نماز کھلووے
آن دو نفل نماز دے نیتے دب جیسدم مڑ آوے
وچ رکعت دوجی دے کوثر سنے وار پیاری
اک وار درود پیارا ملسن جنت جاویں
جے توفیق ہووے تاں حافظ پڑھیں قرآن بٹھاوے
بابل مر گئے دے نال بھینیں ایہ محبت پوری
ہیں بھینیں ایہ گل سنائی چھڈ دے غم تے زاری
اوہ گل کریئے فائدہ ہووے جیہڑا اسد نے نائیں
آپا بھینیں رل کے بہیئے توں ہیں میری پیاری
کجھ تسلی کریں کتنے جے ملے رنگیلا تینوں

دکھاندی صندوقڑی خانہ دوئم

ایک پیار خاوند پیاری بیوی کے مرجانے کے بعد کیا کہہ رہا ہے

آ دردا گھر میرے اندروں لگے ہن تنبیرا
جیہڑا گھر آباد نہ ہووے اوتھے موجاں کرلے

تیرے بن ہن ہور نہ واقف ہیں تیرا توں میرا
مر گئی میری عورت پیاری میرا دامن پھڑلے

سن لے دین سنے لٹ موجاں کھلا خالی دیہڑا
خلقت موج بہاراں کردی سب خوشیاں وچ وسدا
خوشیاں عیش آرام بہاراں سب دے داغ ہوگیاں!
دوڑھ وڈھ کھان چپارے خالی پلنگ ڈراون آون
آپ گئی آرام بھی لے گئی چھڈ کے روندا مینوں
بچہ تیرا ناداں ہے روندا توں نہ اسنوں لبھدی
چڑھ کے آگئی میرے اوپر کانگ مصیبت والی
عورت دے جو دکھڑے روندا اسنوں عقل نہ کوئی
بچے روندے نہ سن ہوون قہر ظلم دیاں کوکاں!
انتی ہار نصیباں میریاں، ہور نہیں گل کوئی
سکھ مرگئے دکھ پیدا ہوئے ایہہ تیرا مرجانا
نہ توں مردی نہ سکھ مردے توں مرگئی سکھ موئے
میری درد کہانی سنکے لوگ بتھیرے ہسدے
لول بلاون دکھ سناون رل مل کے یہ جاون
کیوں نہ ہسن خوشیاں والے قائم جنہاں دے جوڑے
پھر نہ ہووے زندگی اندر ایہہ رل مل کے بہناں
بے پرواہ نوں ترس نہ آیا میرا چند چھپایا
چکوے چکوی وانگوں راتاں بے چینی لنگھ جاون
رات آرام جہان کریندا میرے بچے رووَن
سکھ گئے دکھ پے گئے پلیوں روتا عمراں ساری
جو مرجاوے اوہ نہ ملدا ملدے ہور بتھیرے
نہ اوہ برکت نہ اوہ لذت نہ اوہ رہ گئے ہاسے
ایہہ تقدیر خدا دی ہوئی دخل نہ ہرگز میرا

گھر میرے دی رانی ماری اجڑ گیا گھر میرا
جو سر میرے پئی مصیبت ہیں نہ کسے نوں دسدا
خبر نہیں کی گھر وچوں لے گئی گھر اجاڑاں پیاں
دیکھاں جد وہڑے نوں خالی ہن اگاں لگ جاون
ہیں مرجاندا میرے ہوندیاں موت نہ آوندی تینوں
اب تک میرے گھر دے اندر ندی دکھاندی وگدی
خلقت آکھے ایہہ دیوانہ عقل قیاسوں خالی
ہے افسوس جو بیدرداں نوں درداں خبر نہ ہوئی.
وجدے سینے ذبوح میرے ایہہ نشان بندوقاں
پے گیا دل مقدر روگڑا یا لکھی امر دی ہوئی
اسدا کوئی علاج نہ ہووے لگا روگ پورا ناں
ہن روندے نوں صبر نہ آوے پئے اکھاں وچ رہے
کیوں نہ ہسن اجڑ گیا جنہوں اوہ خوشیاں وچ وسدے
میرے ورگے دھی پتر روندے رو رو چپ کراون
کیوں نہ رووَن قسمت ہارے جنہاں نوں پے وچھوڑے
عورت مرگئی دنیا مرگئی کی دنیا کی لیناں سے
جگ وسدا چانن وچ سارا میں اندھیرے آیا
لے گئی نیند جو نیناں والی نیندراں کیونکر آون
جس دے رات نوں بچے رووَن سکھی اوہ کیونکر ہوون
بھاویں سو ہور شادی ہووے اوہ نہ ملے پیاری
اوہ ہو جیہے پھر جوڑ نہ ہوون جو سی پہلے سہرے
بھاویں جتنی دباہ ہوجاون اوہ لذتاں اک پاسے
قبر پچھے مٹی پاون والا نہیں سی تیرا جہیرا

کی کرے کوئی موت ظالم نے شکلاں بہت چھپایاں
میں مرجاندا بچے تیرے گلیاں وچ نہ روندے
کی کراں میں تیرے وانگوں ملیتوں دُکھ نہ ہودن
توں نہ لبھیں! ایہ نہ مندے گھڑی گھڑی رس جادن
کولدی لکھاں لنگھاں لنگھ جاون انہاں غرض نہ کوئی
جس تن لگیاں سو تن جانے اسو بج فرق نہ کوئی
ٹٹے نہ کسیدا جوڑ آخر ایہ دعائیں

لکھاں جوڑے اس نے توڑے پیاں جگ دہائیاں
تیرے حوصلے نال تیرے کول ایہ بچارے سوندے
بھاویں لکھ لکھ دلیاں دلاسے ایہ تاں تینوں رودن
جنہاں دی چیز کوئی ڈگ پیندی راہاں دی خاک اڑادن
اوہ مٹی وچ ہتھ کیوں مارن جنہاں لوڑ نہ ہوئی
بے دردانوں درد نہ معلم ختم عدالت ہوئی
یا رب! بھری کچہری اندر نہ ہرگز پائیں

دکھاندی صندوقڑی خانہ سوئم

بھولی بھالی ایک بھرجائی چالاک ہوشیار نند سے تنگ آکر کیا کہہ رہی ہے

ہانندے دُکھ سن لے میرے بول سناواں تینوں
نوں ظالم دل تیرا ظالم شرم نہ ہرگز رکھیں
بھولا بھالا بابل میرا میں بھی بھولی بھالی سے
جے کوئی میرا ویرا ہووے اسدا حوصلہ رکھاں
ہر اک چیز دے اوپر ہویا اپنے قبضہ تیرا
کتھے جاویں کی بناویں تینوں کوئی نہ جھلے
نہ توں جانا نہ توں مرنا نہ گھر ہونا جنا لی
مالک میرا ویرا تیرا اوہ بھی عقلوں خالی
میں ماپیاں نے آگے لائی گھر تساندے آئی
بے اولادی بے بنیادی بنتیں پئی توں میرے
جا گھر اپنے وس توں جا کے شرم ہے تینوں تھوڑا
اکو جیہیاں دو رل گیاں ظالم نبیاں ننیاں

توں مختارنی اس گھر دی دیس نکالا بینوں
اس گھر نوں برباد توں کیتا میں روواں توں ہسیں
میں بچاری کرماں ہاری توں ہیں نخریاں والی
دکھ نہیں کوئی سنتے والا کسنوں دکھڑے دساں
میرا وسیبا ہووے کیونکر دخل نہ ایتھے میرا
اوڑک نوں بہا کے چھڈیں اس بیڑے نوں تھلے
اللہ کرکے ہیں ایہ آکھاں مریں حکومت والی
اوہ موڑ کھ کوئی گل نہ جانے بیٹھی گل گھٹالی
توں ڈب مرجا بے حیا وے چنگی خاک اوڑائی
جا کے وچ قبر دے دیکھیں حال کی ہوون تیرے
میرے پیئیں پیا درگاہوں ماواں دھیاں دا جوڑا
اوہ ہووے کوئی وڈا پاپی ایہ دد دیں جس جنیاں

ل بہت اعلیٰ نصیب جسکو بیوی عقلمندی اور صاحب حیا ملے اور زندگی ساتھ گذارے وہ مرد بیوقوف جو بے قصور اور بے وجہ عورت کو تنگ اور رجنگ کرتے ہیں۔ اور کھانے پینے میں موجب طاقت روکتے ہیں۔ ہر ہی گھر کا چراغ اور گل بے داغ لذت روحانی فخر انسانی اور عزت جہانی ہے۔ یاد رکھیے اور کیجیے ورنہ یوں روتے پھروگے جس طرح کوئی یہ روتا ہے۔

ماپے میرے غریب بچارے ہیں کدھر نوں جاواں ۔ جیکر گھر وچ ہووے گزارا خاک تیرے سر پاواں

مرگئی میری ماں پیاری جسدم آسرا مینوں ل ۔ جیوں کر ماں تے بابل والا نند دے حوصلہ تینوں

گودی میری بابل نبا ناکپڑے پاٹے لیراں ۔ پہن کھاواں کدھر جاواں ساڈا حال فقیراں

صابن شیشہ کنگھی سُرمہ ایہ کم نوجاں والا ۔ تیرے ہونے دی ایہہ برکت سُرمہ میرا کالا

چکی پیہن گوہا تھپن کم حوالے میرے ۔ ایس طرح توں ضداں نج نوں لگدے سہرے

بھجا پٹے مچی میٹھے ویر کوارا کھدی ۔ توں خود رہندی اندر باہر خواہ نجدی خواہ پیڈی

آنے کئی بہانے کرکے توں کھادا گھر سارا ۔ تیرے کول جو میرے ورگیاں کیونکر ہووے گزارا

مکر بہانے تیرے ورگے ہور نہ جانے کوئی ۔ توں مکار جہان دے اندر سب توں وڈی ہوئی

نہ میں جیوندی نہ میں موئی ظلم تیرے بدبے پاروں ۔ روز قیامت وچ عدالت عدل منگوں سرکاروں

اوتھے سارا فیصلہ کرسی دیکھن والا ۔ سبدیاں عملاں دا اس تائیں معلم سارا حالا

دنیاں اتے مشکل کٹاں جو میرے سر آئی ۔ آخر بدلے دینے پینے کہن لگی بھرجائی

اگے جیونکر تیری مرضی کرلے وس جو تیرا ۔ شائد تینوں کجھ شرم آجاوے کہنا ہے وس میرا

بھلے برے اس دنیا توں اوڑک ہے مرجانا ۔ پھر نندرے ایہہ ہتھ نہ آوے جیہڑا وقت وہانا

مسئلہ: یاد رہے جو نند بھرجائی کو تکلیف دے یا لیسنے نہ دے یا اپنی حکومت دہوشیاری سے کھانے پینے سے تنگ اور لڑائی فساد رکھے گی۔ پس اسدی قبر سانپ اٹھوہوں سے بھر دی جائے گی۔ قیامت کے دن میدان عدالت میں ہتھکڑی لائی جاوے گی جہنم میں ڈالی جائے گی۔ پس بہتر ہے زندگی میں بھرجائی سے ظلم معاف کرائیں باتفاق رہیں وہیں اور دنیا میں عفت پائیں۔

صندوقڑی خانہ چہارم

ایک سس نونہہ کی تکلیف سے تنگ آکر کیا کہہ رہی ہے

نونہہ نکمّی دے دکھ روے بڑھی جان نمانی ۔ ہائے ظالم توں نال محبت دے نہ سکیں پانی

کھاویں پیویں موج اڑاویں دبر میر نیال رکھیں ۔ اچھا تیری مرضی ظالم ہیں رووان نوں ہیسیں

میں بھی سی کدی اس گھر اندر حکم چلاون والی ۔ میں بھی سی کدی تیرے وانگوں ناز بناون والی

تیرے ورگے ظلم نہ بکیتے نہ بے شرمی کوئی ۔ جلدی توں گھر میرے آئی بیڑی خوب ڈبوئی

ادب آداب شرافت عزت ساری کھوہ وچ پائی ۔ تینوں یاد نہیں گل کوئی ماں دے اک لڑائی

زوٹی ہاڑی دل نہ کوئی یاد زبان جیلا کی
کتیاں وانگوں گھر گھر پھردی شرم نہ تینوں آوے
کی بنایا گھر دے اندر کی سوار دکھایا
سس سوہرے دا قدر گوایا توں بیقدری ہوئی
ساکاں تے ہمسایاں اندر ہے تیری بدنامی
تیرے اپراں دی چادر ہیں پالے وِچ ٹھردی
میرے واسطے ٹٹی منجی پلنگ تینوں سنواری
تیرے اوپر نویں تلائی نمدہ نرم سرہانا
بینوں مرچ آچار کھلاویں نوں نت آنڈے کھاویں
مور دکھن بجھا مہ تیرا وِچ ریشم دا نالا
خصم تیرا ہے انڑھا عقلوں ہیں کی اسنوں کہنا
اوہ تیرے قبضے وِچ ہویا سانوں یاد نہ رکھے
بات نہ پچھے گل نہ کردا نوس کی جادو پایا
نہ کچھ بنیاں نہ کچھ بندا نہ توں بنادن جوگی
گھر در تینوں سب کچھ دِتا مالک آپ بنائی
مالک میرے دی ایہ کمائی یاں پت میرے والی
توں جد ہووِیں میرے ورگی پورا بدلہ پاویں
کرنیاں بھرنیاں پیسں تینوں ہور نہیں گل کوئی
آندھی گواہنڈی کٹھے ہوئے رلکے چپ کرائی
ایہو جیہی اولاد دے نالوں چنگا ا وَترے رہنا
دن محشر دے فیصلہ کرسی آپ جناب الٰہی
دن تھوڑے ایہ دُنیا میلا بیٹھ رہا نہ کوئی
بس پچھیں تاں پت میرے دی نوں نہ چھڈی باقی
جے ہیں گل دساں کوئی اجے اگ تینوں لگ جاوے
چسکا اک زبان دا تینوں جو بلیا منہ پایا
ڈب کے مرجایے جیادے چنگی ہے نہ کوئی
کیہڑی ہے کرتوت تیرے وِچ بڑھ ہووے سلامی
ڈُبکے مرجا بن دی توں اج مالک گھر دی
خاک پیندی سر تیرے آتے جانے خلقت ساری
یاد رکھیں توں بدلے دیویں اوڑک ہے مرجانا
کی جواب خدا نوں دیویں جد محشر وِچ آویں
میرے سارے کپڑے پاٹے لگ دا رہندا پالا
میری مرضی وِچ نہ رہگیا اسدا اٹھنا بہناں
ساڈا جھگڑا رہا نہ کوئی خواہ رووے خواہ ہسے
توں ست رنگ کرکے سب کچھ خاک رلایا
میرنہ جوڑا عقل دا تھوڑا توں بھی ہو گئی روگی
توں راضی ہو دیکھیں نہ روٹی شرم نہ تینوں آئی
توں ہن مالک بنکے بیٹھی جائیں جہانوں خالی
میریاں گلاں جھوٹ نہ جانی دیکھ لئیں ازماویں
اچھا میرا صبر ہے لوجیں ایہ کہہ کے گل ردتے
سارے آکھن نوہ بہت تائیں ذرا شرم نہ آئی
جنہاں بیشرماں اثر نہ ہووے کی پچھناں کی کہناں
خود سمجھ پیر جو ظالماں والے دیون صاف گواہی
کاتھاں بن بن حاکم جیل گئے ختم عدالت ہوئی

س: سس اور سوہرے کو جو نوہہ تکلیف دیگی یا بے عزتی کریگی۔ انکی نیکی کوئی مقبول نہ ہو گی اور خود بیعزت ہو کر مرے گی

اور جو اچھا کھانا انکو نہ کھلاوے. خود کھائے تو ان کو قیامت کے روز مُردار کھلایا جائیگا. جو اولاد ماں باپ سے چوری کھاتے وہ سخت سزا اور دنیا میں نقصان اٹھائے. جو ماں باپ سے چوری کھاتے ان کو نہ کھلاتے. ان کا رزق کم نہ ہوگا

صندوقڑی خانہ پنجم

ذکر ایک بھین چھ برس کی بھرا ساڑھے تین برس کا جسکی پیاری مائی کے مرنیکی حقیقت اور صد مسکینی داستان غم والم

اے فلک توں بڑا دلاور رحم نہ آوے تینوں ۔ مسکیناں داسن کے حال لرزہ آوے تینوں
بے پرواہ دی مرضی اندر دخل نہ دتا جاوے ۔ دخل دلوں دی کیا ہے طاقت دیوے کی بناوے
اپنی مرضی دا اوہ مالک ناں جیہا رکھاوے ۔ کتے ستار غفار قدیمی اپنی شان دکھاوے
وچ باغاں رکھ سوہنے قدرت نال اگاوے ۔ اک سبک جاون اک ڈگ پیندے اکناں اگ جلاوے
میوے سوہنے شاخاں سوہنیاں پھل سوہنے رنگ والے ۔ دو دن دا چمکارا ہوندا انت خاک نے گالے
کوئل قمری بلبل بلناں ہور چکور ھزاراں ۔ میوے کھا کے موج اوڈا کے رخصت ہوتے ہزاراں
آپو اپنی بولی بولے موج لئی دن تھوڑے ۔ بلبل تے پھل رہے نہ کٹھے پگئے انت وچھوڑے
بلناں بلناں کہندی کہندی دیکھی پنجرے پلیندی ۔ جے پہلے میں موہوں نہ کہندی نال آرام دے رہندی
اس میں اندر بڑے پواڑے جان جائن ہارے ۔ بلناں بلناں جے نہ کہندی سیر کریندی سارے
میں پہلے ناں کچھوں آتی فرق بنیار یہ بھارا ۔ ناں میں ناں میں جیکر کہندی ہوندا پار اوتارا
بلناں بلناں کہے بھیرا جد پھس گئی وچ جالی ۔ اس گلنوں کوئی مول نہ تیجھے گل نہ پچھن والی
جد پھس گئی پھر پھڑکن کیہا ایہ گل سب کوئی کہندا ۔ جتھے بلناں دسے کسینوں اوہ ہر کوئی پھڑ لیندا
ناں میں ناں جیکر کہندی قید نہ کردا کوئی ۔ میں میں دے ایہ وچ پواڑے قید بچاری ہوئی
آخر گل سناواں تینوں جو ہے سننے والی ۔ سارے پھانس پھانس کے مارے اس دنیا دی جالی
میں آکھے خواہ ناں میں آکھے ایہ چمن چھڈ جانا ۔ مرٹ چمن وچ آنے والا وقت نہیں ہے آناں
چمن والے تھاں جنگل کردا جنگل ندی وکاوے ۔ ندی بگھر کدی شانا لوالے تخت محل لواوے
ڈر دے رہیئے اس مالک توں جو چاہے سو کردا ۔ پتر پتہ ذرہ ذرہ تابع دار امر دا
جس گل نوں شروع کیتا سی یاد اوہ بلنوں آئی ۔ کیونکر مر گئی ترلے کردی دو بچیاں ندی مائی
دو ڈی لڑکی چھوٹا لڑکا چھڈ گئی کر لا ناں دی ۔ ڈاہڈے حاکم اگے کوئی پیش نہ ہر گز جاندی

وقت نزع دا جسدم آیا دوہاں سینے لاوے
اودھر مشکل ایدھر مشکل دوہری تنگی آئی
نزع دا وقت آخیری گلاں کنیدی جان تمانی
دل رکدا دم ٹٹدا جاوے صاف زبان چلاوی
بیٹھے دیکھن لڑکا لڑکا سورج چھپیا جاندا
بھین بھرا پیار نوالے ہنجو بھر بھر رودن
اوہ نہ بولے اوہ نہ ہلدے ایہ روندے اوہ مردی
دم دم رنگ بدلدا جاندا چہرے زردی آئی
پے گیا رولا جسدم موت نے مال خزانہ
جتھے موجاں جتھے خوشیاں جتھے ہر دم ہاسے

گھٹ گھٹ کے اوہ چھپیاں باہڑے کر کر بیار ملاوے
ہے ہے رہا ہیں سن لے شور دہائی
اکول بیٹی اکول پتر نہیں چلادن پائی
ہیے ہیں مرگئی ہائے ہیں مرگئی سمجھ نہ آوے گلدی
منہ جیہڑا اسی دیکھن والا اوہو لکیا جاندا
مائی مائی کردے بچے نیڑے جا کھلودن
بجھدی جاندی موت ہوا تھیں شمع جو سارے گھردی
زندگی وقت جو پورا ہویا دنیا چھوڑ سدہائی
جس گھر اندر رونق لگی ہوگیا اوہ ویرانہ
اوتھے رونا اوتھے پٹنا اوتھے ہون سیاپے

فلک دیتا ہے جن کو عیش ان کو غم بھی ہوتے ہیں
جہاں بجتے ہیں نقارے وہاں ماتم بھی ہوتے ہیں

کہیں بابر تہیں اکبر بہادر اور محمد شاہ
کبھی بربادی دہلی کی ستم ایسے بھی ہوتے ہیں

بچے مائی مائی کردے مائی مول نہ بولے
دوڑ دوڑ کے ول منجی دے بھین بھرا اوہ جاون
اوہ نہ ہٹدے رو رو کہندے اسیں مائی کول جاناں
ربنوں معلم جو کچھ گذریا اس ویلے دا حالا
وقت قہاری منزل بھاری سب دے سر پر آئی
پیا اندھیر جہان دے اندر زندگی مشکل ہوئی
بچے بلوندے ماں نہ بولے حکم دا جندرا لایا
ختم نہ ہونے والی ہرگز ایہ جو درد کہانی
روندے رہ گئے بال ایانے جسدم گیا جنازہ

جسدم بچیاں نعرے مارے طبق زمیندا ڈولے
ماسی بھوا اردے گردے دل دل روک ہٹادن
عرش اللہ دا تھر تھر کنبدا رووے جدون نمانا
یاں اوہ جانے مرنے والی یا کوئی لگی والا
اصلی جانے جس بچے دی مرگئی پیاری مائی
ایدھر بیٹا اودھر بیٹی لاش دوالے روئی
اسدی حکمت حکم دے اندر دخل کسے نہ پایا
کفن دفن کر دردوالی دتی لاش نمانی
پہنچیا عرش معلّٰی تائیں اسدا درد آوازہ

مر گیا جھگڑے کے سارے ایہ گل بندے والی
موت نمانی نے ہے کیتے دیکھ گئی گھر خالی

باقی بچے رہے پیارے گلیاں دے وچ رل دے
روندیاں روندیاں گھر لبھدا وچ راہاں دے بھلدے

باپ کہے میرا دس نہ کوئی قسمت ہوگئی کھوٹی
ہن وچ خاک رلن لگے تیرے ایہ پیارے موتی

کوچے کوچے بھالدے پھر دے مائی کتے نہ لبھدی
گھر آون گھر خالی دیکھن چھری کلیجے لگدی

کس طرح زاری دین کر بندے لکھ سناواں تینوں
رب جانے جو مسکیناں دا اثر بس بڑا ہے میلنوں

دربیان احوال مسکیناں یتیماں نحر دیگر

روندے ہے بچے کر کر کے مائی
کتھے توں جا کے مائی شکل چھپائی

سانوں توں دیکھن کیوں نہ مڑ کے آئی
لبھدے رہے بچے تیرے تائیں

لبھدے رہے بچے تیرے تائیں پیارے بچے توں کتے لبھدی نائیں

اگے توں سانوں ہس ہس بلاوندی
الفت نال گودی وچ اٹھاوندی

ہن کتے سانوں شکل نظر نہ آوندی
دس پتہ کوئی جائیں

دس پتہ کوئی جائیں پیارے بچے لبھ لئے تیرے تائیں

کدی نہ ساڈے نال پیار کمایا
کدی نہ سانوں ہن شیر پلایا

کدی نہ کسے سانوں گودی اٹھایا
بات پچھے کوئی نا ہیں!

بات پچھے کوئی ناہیں پیارے بچے مائی کہیئے کس تائیں

بھین کہندی سوچا میرے ہن نال نوں
بی بی ہے رسی چھڈ دے اسدا خیال نوں

بھلکے اوہ آوے اسنوں مول نہ بھال نوں
اس طرح لبھنی ناہیں

اس طرح لبھنی ناہیں لے ویرا گل دساں تیرے تائیں

ویرا پھر کہندا ہن ہیں ابے نوں گھلدا
بلنوں تاں فکر بڑا بی بی دی گلدا

بھین کہندی ویرا کالجہ جلدا
مڑ مڑ نہ گلے سنائیں

مڑ مڑ نہ گل سنائیں وے ویرا رو ویں نہ کر کر آہیں

ابے نوں کہندا جا توں لیا دیں منا کے
کتھے توں گھلی ساڈی بی بی رسا کے

رو بیا باپ بچے گلے لگا کے
کی دسے اُہدے تائیں

Scanned with CamScanner

کی دسّے آہدے تائیں پیار لو دسّن والی گل نائیں!

اک ول باپ اک وَل بیٹا سی رولوندا
لیکے گودی وِچ اُٹھ کھلو ندا
اینہاں دکھاندا دارو کوئی نہ ہوندا
لوری دیندا بیٹے تائیں

لوری دیندا بیٹے تائیں پیار یو نے اوہ مندا نائیں

اکدن روندے روندے گئے اوجاڑ نوں
لالاکے سینے بہت کردی پیار نوں
موڑ دی بھین رو رو ویرے سرداراں نوں
ویرا توں ہن مڑ آ میں

ویرانوں ہن مڑ آئیں انوکھیا دور جا دیں اگے ناہیں

تینوں ئیں گل دستاں اک پیار دی
نیتوں نہ خبر لگی آہدی پکار دی
گھر آئی بی بی تینوں ہاکاں ہے مار دی
چل مڑ گھر نوں جائیں

چل مڑ گھر نوں جائیں انوکھیا دوڑ ہرگز نہ جائیں

گھر نوں مڑیا ویرا سن گل بھین دی
ہولی آواز ہوئی دکھاندے دین دی
آس جو لگی مائی مل ہن بھین دی
گھر آیا چپائیں چپائیں

گھر آیا چپائیں چپائیں اے پیار یو مائی دسی اگے ناہیں

بی بی ہے کتھے مڑ کے بھین نوں پچھدا
زمین تے پیندا اَسے ہوَل نہ اُٹھدا
کردا لڑائی نال بھین دے رسدا
منے منایا ناہیں

منے منایا ناہیں پیار یو بھین بی روئی آہیں

توں تاں آکھیں ہاکاں بی بی نے ماریاں
کتھے لوکایاں اسنے شکلاں پیاریاں
جگہ ایہ خالی دیکھ لیاں میں ساریاں
کتے بی دسدی ناہیں

کتے بھی دسدی ناہیں اے بھین جی توں ہن سمجھ لیائیں

روکے بھین پھر ایہ گل سناوے
اُسکے تینوں سینے نال لگاوے
جے سوں جاویں بی بی پھیرآ جاوے
لوری دیلوے دیرے تائیں!

لوری دیلوے دیر تیائیں پیار یو غمدیاں ماردیاں آہیں

مسکیناں دی لوری بزبانی بھین پیاری
چھوٹے بھراکو سُلا رہی ہے

سوجا سوجا میرے سردار مرگئی مائی والے
توں نہ روویں زاروزار اننی شوردوہائی والے

ویرا سوجا میرے نال اے
اسدی کسے نہ کرنی بھال
چھڈدے مائی والا خیال
ہے ہے قسمت سیاہی والے

سوجا سوجا میرے سردار مرگئی مائی والے

رُسی سوئی توں کویں مناواں
اوہ نہ بھینیاں ٹھنڈیاں چھاواں
کتھوں اسنوں بھالن جاواں
غم دی اگ جلائی والے

سوجا سوجا . . . .

سوسو تلیتوں لاڈ کرادے
ہے میری کوئی پیش نہ جاوے
تینوں تیری بھین بلادے
آگئے بخت سیاہی والے

سوجا سوجا . . .

ہیں تاں جاواں صدقے تیرے
دکھ سناواں کیہڑے کیہڑے
نہ ویرا کرغم دے جھیڑے
بھین تے بھائی والے

سوجا سوجا میرے سردار مرگئی مر گئی مائی والے

ایہ گلاں حد بہت سنایاں
بُرا وچھوڑا ہوندا مایاں
عاجز ویرے اکھیاں لایاں
اچھا حکم خدائی والے

سوجا سوجا . . .

رنگ رنگیلا اُڑ گیا سارا
سفنے دے وچ پیا چمکارا
کی جاگے کی سویں وچارا
ہو گئے سخن صفائی والے

سوجا سوجا . . .

دربیان خواب کے اندر پیارے بچوں کی مائی کا آنا

سونگیا جس دم ویر پیارا بھین جو بیٹھی روے
آخر روندے تے کرلاندیاں لگ گئے نین پیارے
دونویں جپے بالوں ہوئے مٹ گئی شور دوہائی
میں صدقے بسم اللہ کہہ کے دوویں سینے لائے
اے مائی توں کتھوں آئی پئی مٹی منہ تیرے
نہ سر دھوتا نہ منہ دھوتا حال کی ہویا تیرا
کہے بچیو کیوں چھڈ گئی سانوں کی تیرے دل آئی
سن نہ جاویں ہن نہ جاویں یا دیں نہیں وچھوڑے
اس طرح لڑکی نوں پھیر سدی وانگ دلاندے دھوندی
ستے بچے نال تسلی ملی جو ماں پیاری

اوہ بھی مرگئی مائی والے شاد کس طرح ہوئے
مشکل نیند ہے دکھیارانوں ایہ گل جانن سارے
واہ سبحان اللہ وچ سفنے آ گئی پیاری مائی
اکول بیٹی اکول پتر گودی وچ بٹھائے
توں اے نال ہتی لڑ پئی کپڑے گل لپیٹڑے
میں بیمار رہاں رو کر کہندی نہیں راضی دل میرا
تیرے باجھ نہیں دل لگدا ساڈی ابہیر دوہائی
رل مل بیٹھے موجاں لٹیے دم زندگی دے تھوڑے
پیار کما دے سینے لاوے منہ سدا دلوں لرزندی
کھیلو تسیں تے میں کم چلی کہہ گئی جاندی واری

کھل گئی اکھ بچہ اٹھ روہا جلدی بھین جگائی
دسدے بھینے جلدی جلدی کتھے میری مائی

بھین سیانی درد کہانی ڈھڑ دی دس نہ سکدی
سانوں پایا وخت خدا نے ساری خلقت وسدی

چپ کر ویرا چپ کر ویرا رو رو نہ سناویں
اجے ہے رات دکھاندی سرتے سو جاویں سو جاویں

کی بناواں کتھے جاواں عندیاں راتاں آیاں
مسکیناں نداحال جو سنکے دیون ملک دوہایاں

دکھانوالے دکھاں اندر رات دنے پئے مردے
خوشیاں والے موجاں لٹدے عیش بہاراں کردے

اس طرح مردیاں بھر دیاں گذرے رات دنے وچ عمدے
رو رو آکھن اسیں مائی گھر یا رب کدی نہ جمدے

باقی درد کہانی لکھوں چوتھے حصے بارا
تھوڑا جیہا مسکیناں ندا ایتھے ہویا نظارا

احوال جو لوگ غریبوں یتیموں مسکینوں کا مال کھاتے ہیں

ایہناں ظالماں نہ ترس نہ کوئی کھان جو مال غریباں
پکڑے جاسن وچ حشر دے روسن بڑے نصیباں

مسکیناں نوں دیہن از ایتھے رتیوں مول نہ ڈر دے
حرام حلال اکھٹی کرکے جمع خزانہ کر دے

مال بیگانہ ماریا زوروں آپ مرے منہ کالا
پکڑیا جاوے مسکیناں تے ظلم کماون والا

اک حکایت غنی دی سناواں ہتھ تینوں لگجاوے
مرگیا ظالم ظلم کما کے مال یتیماں دا کھاوے

مکر فریبوں ظلم طوفانوں اسنے بہتھ اٹھایا
دولت مار جہان سارے دی آپ قبر وچ آیا

کمزوراں اندا زور نہ چلدا زور والے جد لٹدے
منکر اتے نکیر قبر وچ خوب حقیقت پچھدے

اک ظالم دا ذکر سناواں باپ میرے کنب جاون
غور دیناں سنن اوہ ظالم مال حرام جو کھاون

وقت نزع دا جدم آیا ایدھر اودھر دیکھے
جان لیاہن چلیا خالی دینے آ گئے انیکھے

یاد آئے جو ظلم کمائے وقت نزع دے تنگی
ہن کوئی مددگار نہ بیندا عمر نہ ملدی منگی

دو ہتھ خالی زندگی گالی اندر پاپ گناہاں
ہن کوئی مددگار نہ بیندا دیوے کون پناہاں

وقت نزع دا مشکل ویلا جدوں کھسینے آوے
ہن بندا پھر عاجز ہوسے ایہ گل بول سناوے

قبل مُراق

دم اڑدا دل ڈردا میرا لیا ڈ ویدسیانا
زیادہ تنگی ہے آج میںوں میں شاید مر جاتا

چھاڑیاں منتراں ڈ دنیا نوالہ سدلیا ڈ کوئی
شاید جان میری بچ جاوے بے حد تنگی ہوئی

اوس وقت وِچ کوئی نہ بندا باجھوں نیک اعمالاں
اس ویلے دا اگر کوئی دارو جے وادِ تا سر تیرے
اوہ مال یتیماں کھاون والا جد لد گیا جہانوں
کفن دفن کر ہمدرداں نے اندر گور ٹکایا
آ کر بیٹھا سینے اوپر آدمی دانگوں ہو کے
سپ کہے ہوشیار ہو جا اوہ جگدے ہوشیارا
ڈنگ ماریے اوہ بلاوے زہر غضب چڑھ جاوے
مردا بچے کس گل پاروں ڈنگ چلاویں مینوں
جیونکر توں مسکیناں اُوپر جگ تے ظلم کمایا
جیوں تد ھ کھادا مال یتیماں میں سن تینوں کھاواں
مرنے والا ایہ گل پچھے تینوں پتہ نہ گئی میرا
سپ کہے کر ہوش ٹکانے سمجھ سنی ایہ میرا
مال تیرے دا میں سپ بنیاں بیٹھا تیرے سینے
مال تیرا بد عملی تیری ہیں سپ ہور نہ کوئی
مردہ آکھے میں عاجز ہاں تینوں ترس نہ آوے
مردہ کہے قبر دے اندر مشکل بنیاں مینوں
اک آوازہ بلند کریندا دہشت نازل ہوئی
اڈنے سپ شکل انساناں اک آدن اک جادن
مردہ پچھے ایہ کد تائیں مینوں ملن سزائیں
مال یتیماں کھاون والیا یاد رکھیں ایہ بلا
رنڈی ہور غریباں والا حق نہ کدی دباویں
وڈا سپ سینے پر رہسی روز قیامت تائیں

توں بھی لنگھناں اس دروازے کر کے دیکھ خیالاں
ایتھے موجاں کر نیں والیا اگے دکھ بتیرے
مڑ کے پھیر نہ آون والا نکلے تیر کماتوں
جسدم اندر گور ٹکایا سپ ظالم اک آیا
ایسا کڑک آوازہ اسدا طبق زمیں دا اڈ دے
تیرا میرا وِچ قبر دے لگا ہوون نتارا
تھوڑا اگے نال بولے نالے ڈنگ چلاوے
سپ کہے جو ظلم کمائے یاد نہ رہ گئے تینوں
میں اوہ لولاں خاطر گور تیری وِچ آیا
جیونکر توں نہ رحم کمایا میں نہ رحم کماواں
میری قبر اوہ دسن والا تینوں ملیا کیہڑا
میں سپ ہو بنکے آیا مال ظلم جو تیرا
ہوش سنبھال کیوں تبر تیائیں لگے آون پسینے
کیتیاں والا بدلا پایا ختم عدالت ہوئی
سپ کہے میں تینوں ترس نہ آوے مال یتیم نہ کھاوے
سپ کہے ہیں ہور تماشے دکھاواں تینوں
ہور آئے سپ باجھ شماراں انت حساب نہ کوئی
زہری قہری ڈنگ انہاں دے مٹھاں تھاں زخم لگاون
سپ کہن اوہ مالاں والے جد تک بخشن نائیں
توں پھر ایس قبر وِچ آدناں رودیں پھر اکیلا
اینہاں سپاں توں جسم توں اپنا ہرگز نہ تڑاویں
وِچ قبر دے مردہ پایا ارد گرد مارے آہیں

ایہناں سپاں ندا ایہ نقشہ شکل دکھاواں تینوں
دیکھے ہوئے یاد رہن گے تھوڑی فرصت مینوں

یاد رہے پاپیاں دیاں خدا تعالیٰ نے حضرت سے پہلے جو تاں بدلیاں ہیں ملاحظہ فرمایئے
نقشے سانپ اب بھی اس قسم کے سانپ کوہ عجلینہ میں پیدا ہوتے ہیں سر ان کا مثال آدمی ہوتا ہے

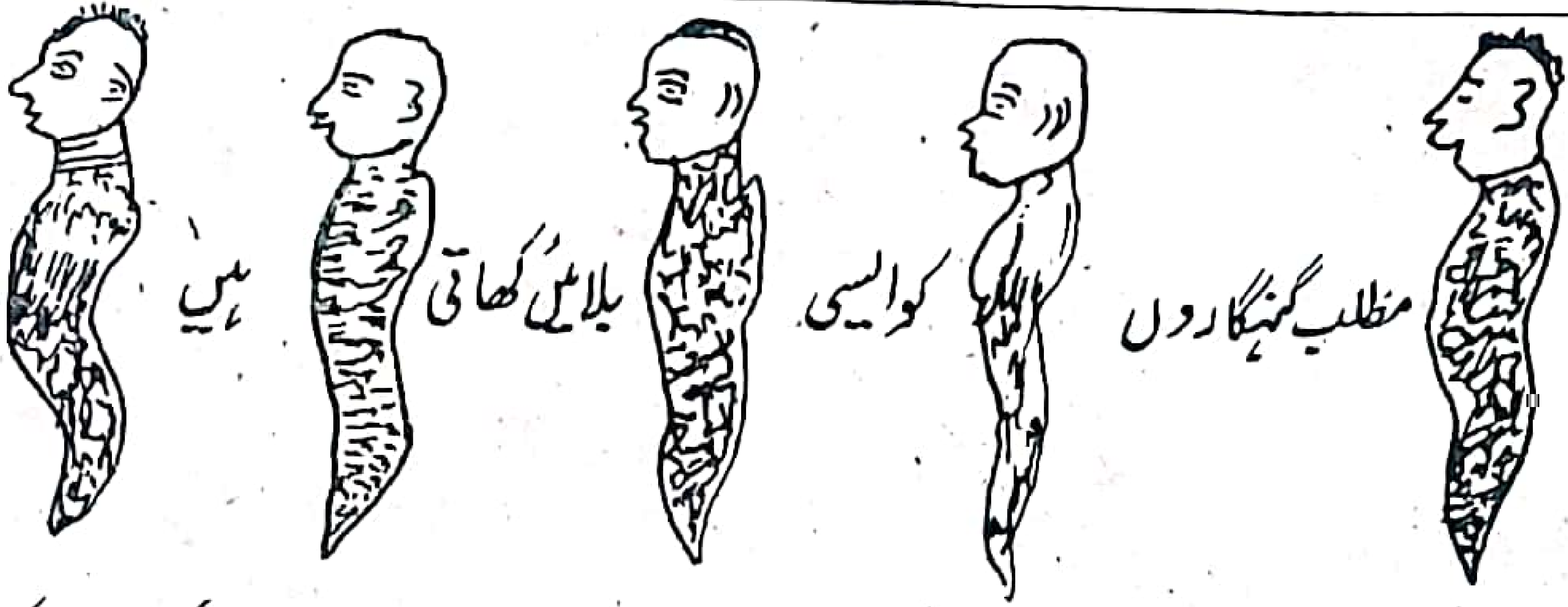

آپ یہ خیال نہ کریں کہ ایسا سانپ نہیں ہوتا۔ آدمی کی صورت کے اور بھی انسانی شکل جانور کتنے ہیں دیکھیے

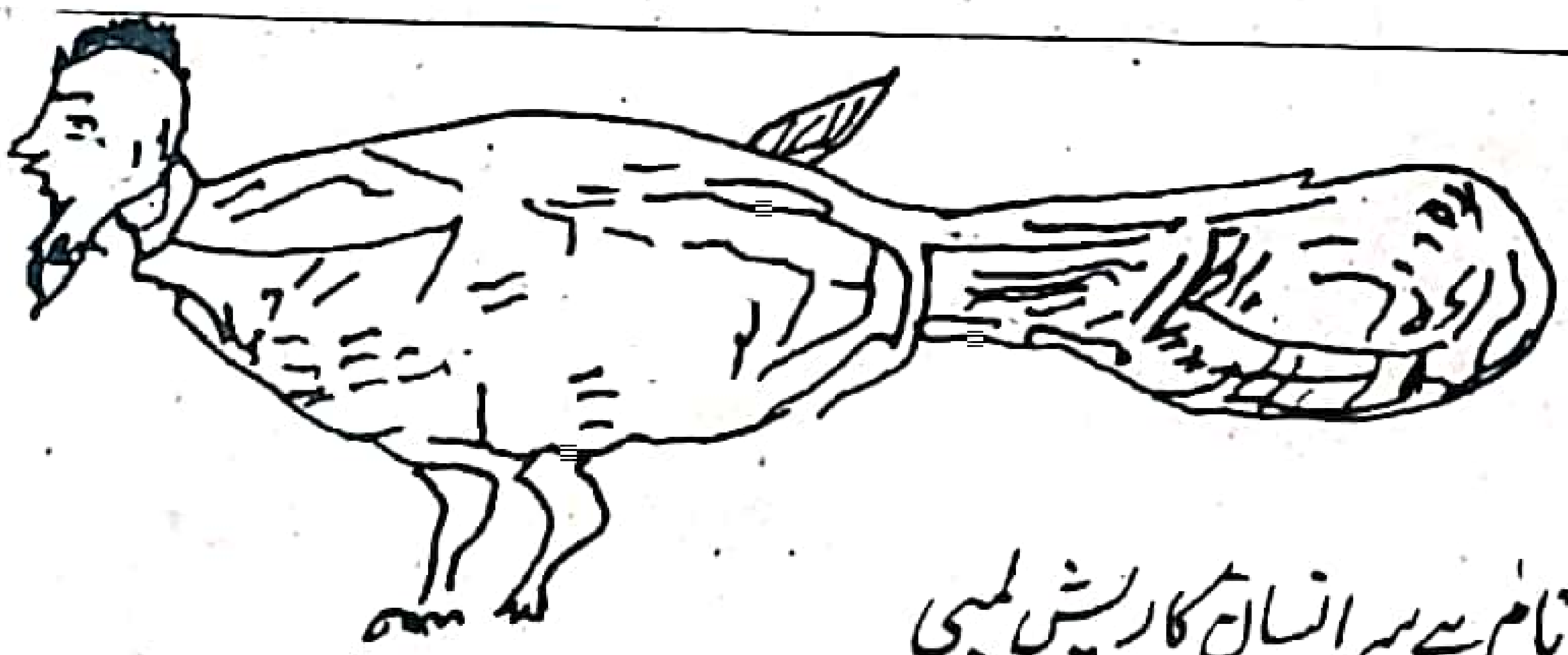

شکل جانور عضو نام ہے سر انسان کا ریش لمبی

یہ جانور بصورت آدمی کے سیستان کے ایک کی طرف پیدا ہوتا ہے اس کی پلیٹھ مانند پتھر کے سخت سر پہ
سینگ اور کان اور نیچے ریش ہوتی ہے،

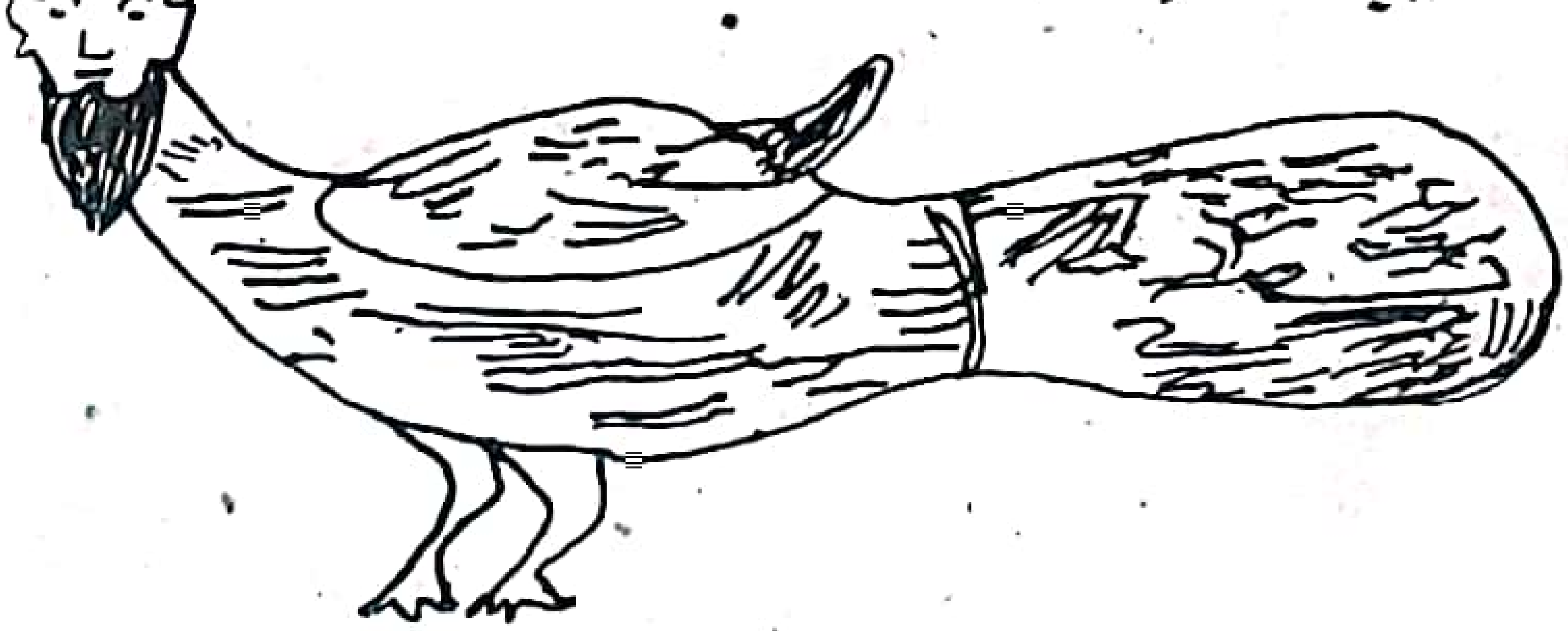

انسانی شکل کے جانور

سکندر بادشاہ نے ایک جزیرے میں ایسے آدمی دیکھے تھے سر ان کا کتے کا اور
جسم آدمی کا دو قسم کے تھے نقشہ ان کا یہ ہے ۔

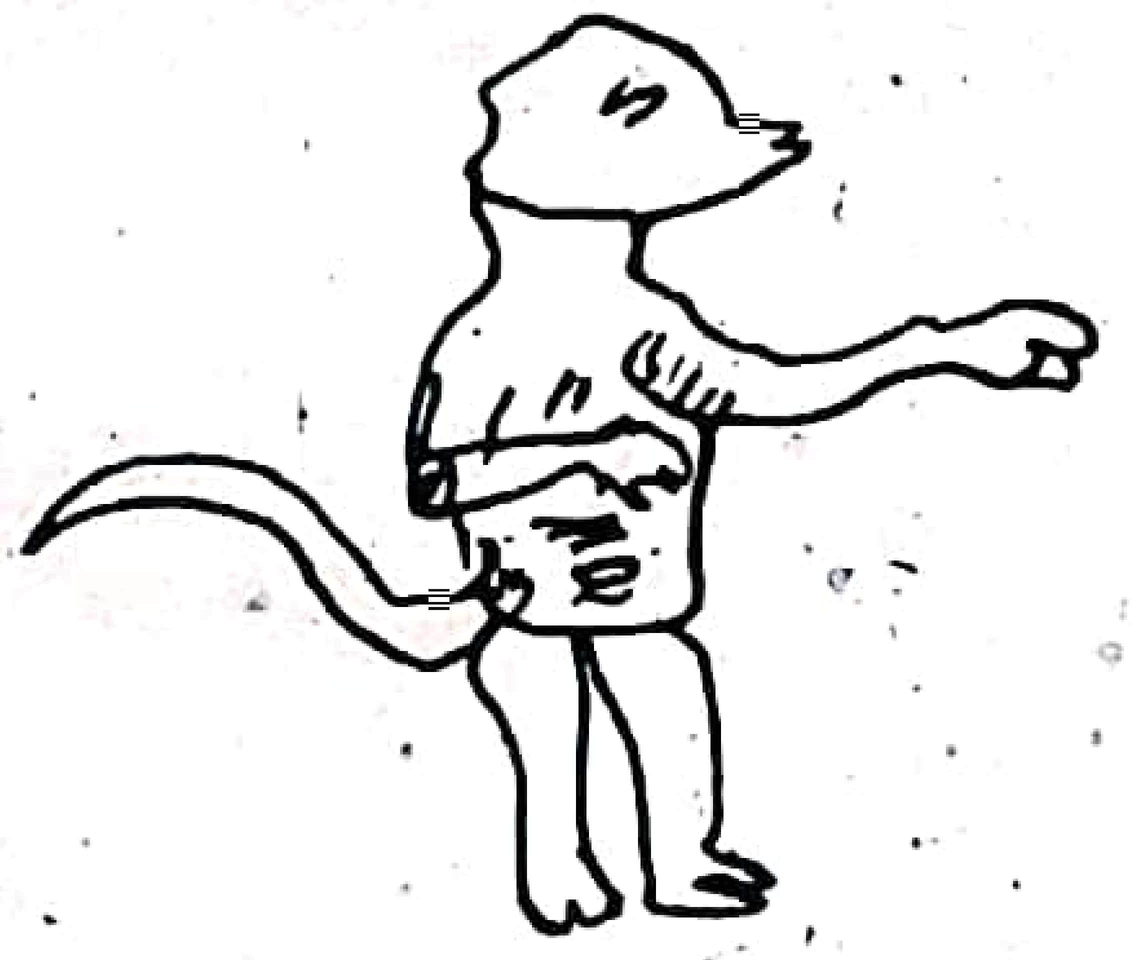

ایک جزیرہ میں ایسی شکل کا آدمی پیدا ہوتا ہے ایک جنگل میں ایسی شکل کی بلی پیدا ہوتی ہے

پروالے دو سر والے آدمی پہاڑ میں پیدا ہوتے ہیں نظارہ قدرت ان کا نقشہ دیکھیے ۔

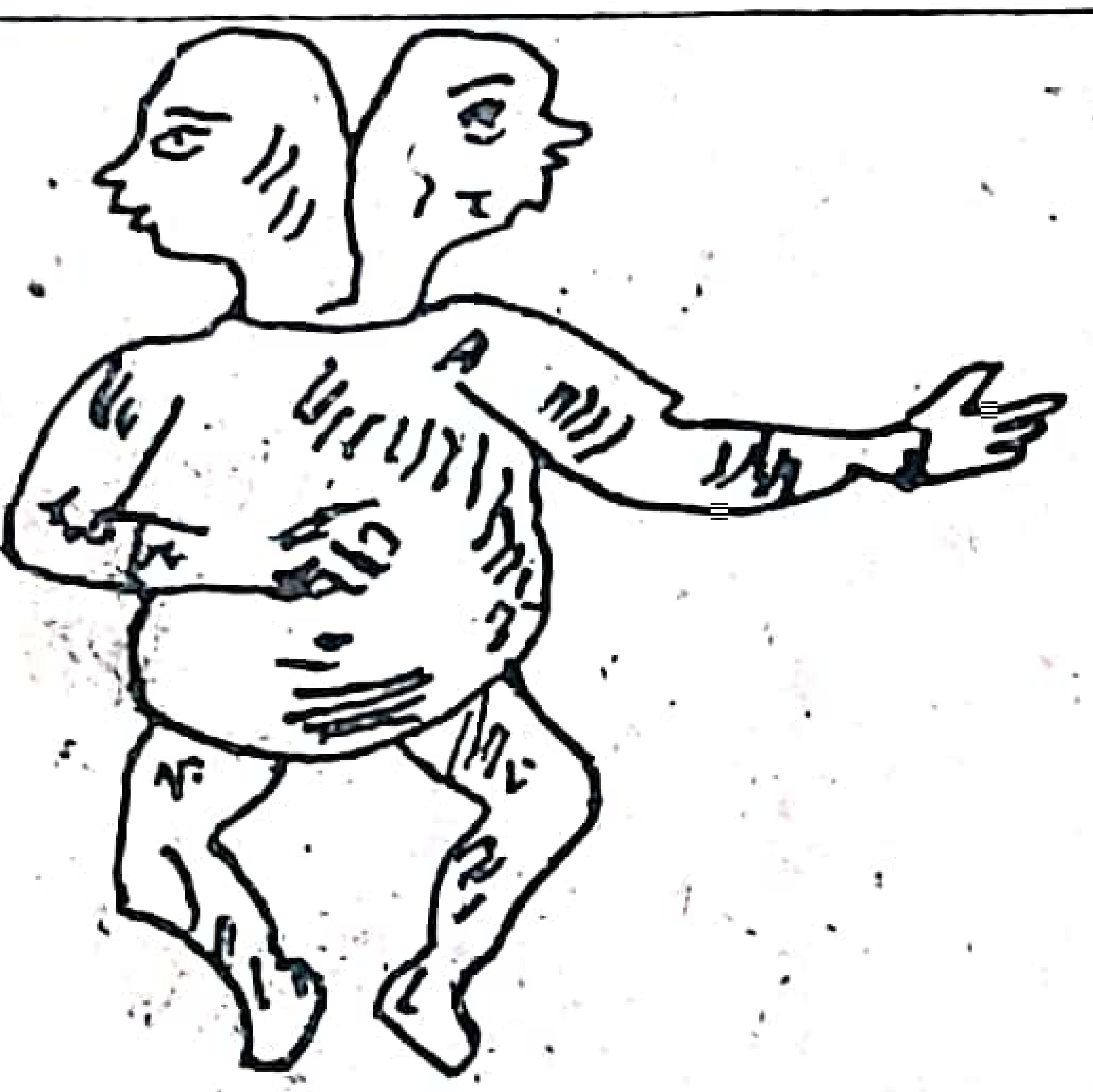

یہ پچاس گز لمبا

دیو شکل کا آدمی

جسے سکندر بادشاہ نے مار
ڈالا تھا

مطلب اصل اے خوبصورت انسان ہزار صد ہزار شکر اس پروردگار عالم کا بجا لا کہ تجھے بر پیدائش سے اعلیٰ پیدا کیا اور طرح طرح کی نعمتیں عطا کیں۔ لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِیْ اَحْسَنِ تَقْوِیْمٍ تیری ہی شان میں قرآن شریف نازل فرمایا۔ افسوس ہے تو اس خوبصورت کو بدعادوں سے برباد کرنے کو ہر وقت تیار ہے تجھے وقت عذاب اور حساب کا ہرگز یاد نہیں ہے ،

ایک حکایت نظارہ عذاب و نظارہ جہنم

عذاب ثواب جو عمل تیرے وچ ہور نہیں گل کوئی — دوزخ تیریاں نافرمانیاں اگ النبیا ہوئی
اکدن پاک محمد سرور رو دن زارو زاری — یاد گناہ امت کر کے دوزخ سخت قہاری
رات معراج دی اکھیں ڈٹھا کل جہنم حسالا — یارب کسینوں نہ دکھلادیں ایہ عذاب نرالا
فکر پیا دل امت والا غم دا بدل چھپایا — حکمت ربدی اک سوالی پاس نبی دے آیا
سردی لگدی زیادہ کنبدا عاجز حال بچارا — مینوں اگ کتوں نہ لبھدی یا نبی سردارا
نبی کہیا اس شہر سارے چوں آتش ملی نہ مینوں — اوس کہیا ہے اگ مل جاندی پالا دے نہ مینوں
یا سردار مدینے والے مینوں اگ دکھاؤ — جتھے اگ زیادہ بلدی اس مکان پچاؤ
اکھیں میٹے کہیا سرور تے لیا نال سوالی — جتھے اگ دا انت نہ کوئی دوزخ جا دکھالی
ایہ اے اگ النبے بلدے بھانبڑ باجھ شماراں — سائل کہے مینوں سیک نہ دیندی یا سید ابراراں
اگے میں آزما کے ایتھوں پاس تساڈے آیا — اس آتش نے پالا میرا ذرہ نہیں ہٹایا
تاں سردار مدینے والے کرن بلند آوازہ — دوزخ دے دربان نال اسدم کھول دتا دروازہ
پچھیا پاک محمد سرور نار جہنم تائیں — کیوں توں ساڈے سائل بدلے اگ دکھائی نائیں
پانی جلدے پتھر جلدے لوہا بھی گل جاوے — ہے افسوس جو اس سائل دا پالا نہ ہٹ جاوے
ادب سلام ہزاراں کر کے عرض جہنم کردا — جیدے پاس ہوا اپنا بالن اوہ میرے وچ سڑدا
اگ نہیں کوئی اندر میں کسے جلاواں — جیہڑا اپنا بالن پاوے اسنوں لانبو لاواں
اسدے پاس نہ بالن اسدا اگ کویں لگ جاوے — میرے اندر جیہڑا آوے بالن آپ لیاوے
بدیاں ہور گناہاں والا بالن جمع جو کردا — اوہ پاپی منہ کالا کیں وچ رہے ہمیشہ سڑدا
میرے اندر اگ نہ کوئی میں نہ کسے جلاواں — کھولیاں اکھاں کہے سوالی یا مقبول سچاواں
تسیں بھی غم امت دی خاطر رد کردے سی زاری — دوزخ اگ عذاب نہ کوئی بن بدعملی خواری
تابعدار جو امت تیری دوزخ اگ نہ جالے — اگ عملاں دی دوزخ اندر یا محبوب نرالے
سائل غیبی نور فرشتہ آیا راز دکھاون — تاں جو لوگ مکے دے بن کے توبہ دے در آون

معلم راز نبی سرور نوں راز نہ چھپیا کوئی
کرنیاں والا بدلہ ملدا اہر اک بندے تائیں
ایہ عاماں ندے سمجھن بدلے عجیب حقیقت ہوئی
میں اک عجیب ذکر سناداں سن کے توں ڈر جائیں

حکایت عذاب دریں دنیا بوقت نزع

اک شخص نوں عادت آہی چوری ککڑ پھڑدا
اس بدعملی باز نہ آیا مدت بہت دھائی
پھر اوہ عادت پئی اسدے نوں ککڑ کھانوالی
مرغا مرغی پکڑ لیاوندا جتھوں ہتھ لگ جاوے
ہویا بیمار بجار پورانا وقت نزع دا آیا
جلدی آویں جلدی آویں ایہو کرے آوازہ
بیٹوں مارن خون گذارن ایہ ڈراندیاں ڈاراں
پت کہے کتے دسے نہ مینوں نہ ایتھے ککڑ کوئی
پت کہے شربت پیتوں نہ ایتھے ککڑ کوئی
پت آکھے لے کھا مربہ سیو مٹھڑے پیاری
پت کہے کتے دسن نہ ککڑ توں ہویا سودائی
تھاں تھاں زخمی ہویا میرا ککڑاں مار ادڈایا
مرگیا ایسے وچ عذاباں خلق بڑی حیرانی
جھیک ہوئے سب بدن دے اور سبنوں نظری سے
دفنایا کجھ مدت گذری خواب اندر دسیایا
پچھیا بیٹے باپ دے تائیں کیا ہے حال تیرا
دن تے رات عذاب ایہ مینوں ایہناں کون ہٹاوے
بیٹے اسدے توبہ کیتی مینوں ذکر سنایا

تربت کباب اوڑادے پھڑ پھڑ کدی قیمہ کدی زردا
میں بھی آکھیں اسنوں ڈھٹھا ہوگئی عمر پورانی
گوشت باجھوں ہانڈی انہاندی کدینہ دیکھی خالی
اکثر پنڈ وچ رولا رہندا صابو ککڑ کھاوے
ہے ہے حال دوہائی کردا اوچی رولا پایا
ککڑ آون مینوں مارن بند کرو دروازہ
روک مٹاؤ مینوں تنگ ہونا کرداپیا پکارا
پیو آکھے دوا کھاں کڈھ دے بہت حیرانی ہوئی
ککڑ پین نہ دیندے مینوں سر نہ ملدی ڈھوئی
پیو آکھے اوہ کھان نہ دیندے ڈراؤندے داوراری
پیو آکھے ایہ میری کرنی میرے اگے آئی
اتنے میرے گردے ہوئے دیو پناہ خدایا
جدوں نہلاون لگے اسدی عاجز لاش نمانی
جانوراندیاں چینجانوائے کل نشان دسائے
قبر دے ککڑ گردے ایہو نظری آیا
آکھے ککڑاں کجھ نہ چھڈیا وچ قبر دے میرا
سمجھ گیا پت کرنیانوالہ بدلہ باپ ایہ میرا پاوے
عین حقیقت سچی سن کے پھر مضمون بنایا

کرنا نوالہ بدلہ ملدا ہر اک بندے تائیں — مہربانی کر جھکیڑ بخشے آدن سرد ہوائی
ہر دم رب توں رحمت منگیں اوہ ہے بخشنہارا — عدل دیناں نال نہ چھٹے کوئی فضلوں پار اوتارا
فضل منگیں اوہ فضلا نوالہ انت حساب نہ کوئی — اک منگدا اسی عدل خدا توں عجب حقیقت ہوئی

حکایت طالب عدل

ذکر الٰہی کرنے والا ذاکر اک کہاوے — ہر دم اللہ اللہ کردا دم خالی نہ جاوے
ترک گناہوں غیر نگاہوں عیب نہ کیتا کوئی — اسنوں اپنی نیکی اوپر بڑی تسلی ہوئی
ہر دم ایہو عادت آخر لوک کے عرض سناوے — میرے نال خدا وند عالم بے شک عدل کماوے
فضل دی لوڑ نہ مینوں کوئی میں ہاں عدل نوں منگدا — سو سنا نگاں نال عدل دے پار جنہوں لنگھدا
عدل کریں توں عدل کریں توں ایہو کرے دعائیں — ہیں کیوں فضل تیر بنوں منگاں جد میں مجرم نائیں
عدل حساب تے لیکھا پورا اوہ وچ عدالت دلیاں — بخشش مینوں توں نال فضل دے کدی نہ عرض کریساں
زندگی اسدی پوری ہوئی موت فرشتہ آیا — ذکر اللہ دا کرنے والا دنیا چھوڑ سدھایا
کہیا فرشتیاں یا الٰہی روح کتھے لے جائیے — حکم ہویا جاؤ وچ جہنم سولی اُپر چڑھائیے
سولی اُوپر چاہڑیا جد اسنے عرض سنائی — یا اللہ ایہ میرے بدلے سولی کیوں ہے آئی
عدل منگاں میں عدل کریں توں سولی دیہ نہ مینوں — آیا حکم جناب الٰہی میں سمجھاواں تینوں
وقت فلانے گھڑی فلانی دن فلاناں یارا — توں دوپہر بیٹھ درخاں کیتا آن اوتارا
سول سی پکڑی سنھ تیرے وچ تینوں یاد نہ ہوئی — نکی ٹنڈی دے وچ بیٹھے تیں سی اوہ کھبوئی
شغل نیر اسی جسم خود اسدا اندر سول پڑیا — تیری سول ظلم دے پاروں مرنہ اسدا ہویا
سول دے بدلے سولی تینوں بے عدلی ایہ نائیں — بے عدلی کسے نال نہ ہووے امر کریندا سائیں

میں بے عدلی کا سنوں کرنی عرض نہیں کوئی مینوں
عدل کیتا میں توں چڑھ سولی فضل دی لوڑ نہ تینوں
سولی اُپر چڑھیا جد دم یاد فضل پھر آیا
فضل کریں توں فضل کریں توں تیرا انت نہ پایا

ختم صندوقڑی

فضل تیرا تے رحمت تیری ایہ ہر تائیں تارے
فضل تیرا ہر ویلے غالب ہر عیبی دے بندے
روز وعرض دعائیں کیتیاں زیدی رحمت آئی
مان تکبر نہ کر یارا ذکر عبادت والا
مان گماناں والے جیہڑے دور ہٹائے جاون
فضل امیداں رکھیں ہر دم فضلاں انت نہ کوئی

فضلوں باجھ نہ ہرگز ہووِن کسیدے پار اوتارے
پکڑ نہ مینوں مالک میریا وچ بازارے عدلے
اس ذاکر توں بخشش کیتی سولی رب اٹھائی
بابر ستھ رہیں ہر ویلے فضل سخاوت والا
آس فضلدی رکھدے جیہڑے پاس بلاوے جادن
باجھوں فضل تے رحمت اسدی کسے نہ ملسی ڈھوئی

تم بھر برت تے دان کر دل میں کرے گمان
تلسی ادگت جات ہے جیوں ہاتھی اشنان

سوال کچھ مسائل وہابیت کی بیماری رفع کیواسطے اس حصہ میں ضرور فرمائیں

جواب:- معاف فرمائیں یہ بیماری بہت بڑھ رہی ہے اب تو خدا ہی حافظ ہے جو اس شیطانی موت میں مرتا ہے مرنے دو کیونکہ وہابیوں کا اصل ابتدا سے پیر مرشد اور راہنما شیطان ہے جس طرح سے شیطان بھی تائب نہیں ہوا۔ طوق لعنت اور پھٹکار دنیا میں اور آخرت میں جہنم قبول کی اور انکاری ناری مشہور ہوا بس یہ وہابی تو اس اپنی ضد اور عادات مرشدی سے باز نہیں آنے والے،

سوال:- ہمارا یہ ہی صرف مقصد نہیں ہے کہ یہ تمام کے تمام ہی باز آجائیں شیطانی دین سے زیادہ تو یہ بات ہے جو لوگ اہل ایمان ہیں فدائے سرکار مدینہ اعمال قرآن والے وہ ان سے بچ کر رہیں، تو یہ بھی کافی ہے اگر ایک بھی وہابی توبہ کر جائے تو ہزار شکر ہے کیونکہ صورت انسان کا جہنمی ہونا بڑا غضب ہے ایمان کی بات ہے ہم تو ایسا چاہتے ہیں جیسا ایک راستے میں راہزن اور ڈاکو مسافروں کو لوٹ لیتے ہیں ہمارے ان شور وغوغا اطلاع سے وہ لوگ

اس راستے نہ پڑ جائیں اور مال ایمان شان اسلام لوٹی نہ جائے

سوال۔ اچھا پوچھو کیا پوچھتے ہو؟

جواب: جو عام کی نظروں میں شور اور ہر وقت رد لا رکھتے ہیں وہی بتاؤ،

سوال: تم لوگ سبھی یہ وہابی کیا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم سے بھی رد کرتے ہیں، اور کہتے ہیں یا حاضر کے واسطے ہے یہ ایسا کیوں کرتے ہیں اصلی ان کا کیا مطلب ہے تو علمائے دین ایسا نہ کیا کرتے تھے اب جب سے یہ جماعت ٹولا تیار ہوا ہے تب سے یہ آوازے آنے لگے ہیں

جواب:۔ ثبوت عین لیجئے، قرآن مجید میں بہت جگہ نبیوں کے نام کے ساتھ یا موجود ہے جیسا کہ یا موسیٰ یا عیسیٰ یا ذکریا۔ یَاَیُّھَا النَّبِیُّ بتائیے۔ یہ قرآن تو مکے میں نازل ہوا۔ اس وقت یہ نبی کوئی بھی زندہ موجود نہ تھا ذات باری صرف موسیٰ عیسیٰ ذکریا کہہ سکتا تھا۔ مگر نہیں یا آداب یا شان ذات باری نے اپنے نبیوں کے نام لیے ہیں تعلیم اور عمل الٰہی کے مطابق کیا ہم کیوں نہ کہیں، بصد آداب یا محمدؐ یا رسول۔ دیگر ہمارے نبی حیات النبی بھی بھی جائز ہوا۔ اور اب فتویٰ عام لیجئے ۱۳۰۰ھ سو سال سے مسجدیں اہل اسلام کی شہروں گاؤں میں تیار ہو رہی ہیں۔ کیا ان مسجدوں میں مفتی عالم۔ سید پیر، اہل فتویٰ۔ حافظ، عالم شاعر قابل محقق موجود نہیں ہوتے تھے ہر ایک مسجد کے اندر یا باہر بہت جگہ یہ پیارا نام راجوں مصوروں نے خوشخط لکھا اور پتھروں پر کندہ کیا ہوا۔ سب کو روشن نظر آتا تھا۔ کیا یا محمدؐ غور فرمائیے اگر ناجائز ہوتا۔ تو مسجدوں میں کون ناجائز اور غلط لکھنے دیتا۔ یہ بڑا ایک کامل ثبوت ہے،

سوال: یہ ثبوت تو خوب ہیں۔ اب یہ بتاؤ پھر انہوں نے یا کاٹنے پر کیوں آنی کوشش کی؟

جواب: جو کسی گروہ کا سرگروہ ہوتا ہے وہ گروہ اپنے پیر و مرشد کی عادت پر چلتا ہے اگر کسی جماعت کا پیر نمازی ہے تو یہ بھی نمازی ہوں گے اگر پیر بھنگی ہوں گے تو مرید بھی بھنگی ہوں گے اس مذہب کا بانی یعنی شروع کرنے والا کون ہے یا درکھو نجد کے رہنے والا جس کا نام عبدالوہاب ہے جس کے نام پر لفظ وہابی بولا جاتا ہے وہ ایک نہایت مالدار اور چلتا پرزہ علم کا عالم تھا یاد رہے جب کوئی دین میں بڑا بہت ہی جرم کرتا ہے تو بڑا آدمی کرسکتا ہے اب تو شیطان کو بھی سوجھی۔ یہ تو از حد ہوشیار اور مکار ہے جو یوسف علیہ السلام کو

بے صبری پیدا کرنے کے واسطے بند کو ٹھڑیوں میں پہنچایا شیطان یہ جانتا ہے کہ ایک ہزار عابد سے بہتر ہے ایک عالم کو بگاڑ دینا۔ اب تو ابلیس نے عبدالوہاب کے خیالوں میں اپنے مشوریوں کے سکے جمانے شروع کیے۔ اچھا جی پھر کیا ہوا۔

اول عبدالوہاب کے دل میں یہ بات پیدا ہوئی کہ عرب مکہ شہر میں محمد رسول کمال کو پہنچے اور از حد شہرت ہے کیا مشکل ہے میں بھی اس طرح کمال کو پہنچوں تو کیا مضائقہ ہے جب اس بات نے صحیح تصور کر لیا۔ تو دوسری بات ابلیس نے اور سکھا دی۔ کیونکہ اس نے جان لیا۔ یہ شاگرد سبق ابلیس دینے کے قابل ہے اور پاس ہوگا دوسرا سبق یہ دیا کہ کچھ اس نبی کی شان میں کمی کی شہرت اور کوشش کرنی چاہیے کیونکہ اصول دوکانداروں میں یہ رواج ہے جب دوسری دوکان کے مقابل میں نئی دوکان چلانی چاہیں۔ تو پہلی دوکان کے نقائص اور عیب بیان کرنے بھی لازم ہیں اب عبدالوہاب اس سوچ میں تھا کہ اگر میں صرف اپنی زبان سے عیب بیان کروں تو کیا اثر رکھتے ہیں اس فکر میں کہ کس طرح شاہ مدینہ کی شان میں کمی کے سراغ تلاش کروں۔ تو فوراً ابلیس نے مشورہ دیا کہ ایک کتاب تحریر کرو۔ لوجہ تمہاری شہرت اور ظاہری رعب کے وہ مقبول عام ہوگی وہ تخم تیرے ارادے کے تھوڑی ہی دیر کے بعد خوب پھل لائیں گے اب وہ کتاب بنانی شروع کی۔

سوال: اس کتاب کا کیا نام ہے؟ ضرور بتایئے خوب مزا آتا ہے کیونکہ جب چور کے گھر سے مال اصلی برآمد ہوتا ہے تو سب کو یہ خوشی ہوتی ہے کہ چوری والے سچے ہیں اور واقعہ چالیس چور اور اس کا گروہ تمام لائق سزا اور قابل پرہیز، آگے واسطے خبردار لوگ بچکے رہیں گے،

جواب: اس کتاب کا نام التوحید ہے ایک تو یہ کتاب مکمل ہوئی۔ اور ساتھ ہی عبدالوہاب کے گھر میں ایک لڑکا پیدا ہوا جس کا نام محمد رسول کے مقابل میں محمد رکھا۔ اب شیطان کے دوست اگر دیئے پھر تو عبدالوہاب کو یہ خوشی ہوئی، کہ اب تو گھر کا محمد پیدا ہوا۔ تو پھر عبدالوہاب کو یہ کوشش ہوئی۔ کہ اب اس محمد کا مذہب اور کلمہ جاری ہونا چاہیے اس کے بیٹے محمد نے بھی کتابیں تصنیف کیں، جس کا نام روضۃ الدلائل رکھا۔ اور آگے ان کے مریدوں تابعداروں ہندوستان دہلی وغیرہ میں ان کا ترجمہ کیا۔ اور عمل شارح

Scanned with CamScanner

شروع ہوئی۔

سوال ۲ ان کتابوں میں کیا لکھا ہے؟

جواب : اب اس جگہ تو ضرورت نہیں ہے علیحدہ حوالہ گلشن رنگیلا حصہ اول میں لکھ چکا ہوں۔ منگوائیے اور مطالعہ فرمائیے۔

سوال ۱۰: مردے کی کفنی پر کلمہ شریف۔ بسم اللہ لکھنے سے بھی یہ جماعت منع کرتی ہے

جواب : کیا کہتی ہے کہتے ہیں مردہ پلید ہے قبر میں کلمے کی بے ادبی ہوتی ہے دیگر یعنی تنگ آکر یہ کہتے ہیں کہ اشارے انگشت سے لکھ دو بس کافی ہے۔ جواب۔ اول مسلمان کے حق میں لفظ پلیدی آ ہی نہیں سکتا، جب کلمہ شریف پڑھ کر غسل دیا گیا۔ پاک کفن پہنایا گیا تو ہمارا مردہ ہر طرح سے پاک ہے ہاں البتہ ان وہابیوں کا مردہ پلید ہوگا۔ جو کلمہ شریف یا قرآن ہر انسان زندگی میں پڑھتا ہے تب بھی وہ آواز اندر سے ہی آتی ہے ہم تو اپنے مردے کو پاک صاف کرکے جنازہ کے ساتھ ساتھ ذکر کلمہ شریف اور قبر کے اوپر حافظ قرآن بٹھاتے ہیں تاکہ اس حیلہ سے اور ذکر رحمانی سے خدا تعالیٰ عذاب سے نجات دے، یاد رہے یہ جو کفنی پر کلمہ شریف کو رد کرتے ہیں بس نام محمد رسول اللہ ان کے پسند ہی نہیں ان کی کتابوں سے ثبوت ہو چکا ہے دوسرا یہ جو کہتے ہیں اشارے سے ہی لکھو۔ یہ بھی ان کا فریب اور بے ایمانی ہے ان کا مطلب ہے اول ظاہر لکھنے سے تو باز آجائیں، پیارے مسلمانوں اس ابلیسی فریب سے ہوشیار ہو کر رہو۔ یاد رکھو اسم افضل کی کتنی برکت ہے جب فرعون کافر نے کفر اور ظلم کی دھوم مچائی۔ اور موسیٰ علیہ السلام کو طرح طرح ایذا دینے لگا تو موسیٰ علیہ السلام نے بدرگاہ باری میں عرض کی یا الٰہی اس کافر پر غضب نازل فرما۔ اس کو تباہ و برباد کر تو موسیٰ علیہ السلام کو ذات الٰہی نے بذریعہ جبرئیل جواب فرمایا میرے لاڈلے نبی فرعون جب تک اس مکان کے اندر رہے گا میرا غضب یا قہر اس پر آ ہی نہیں سکتا موسیٰ نے عرض کی یا اللہ اس کی کیا وجہ ہے بتائیے امر ہو یا یہ جو مکان ہے فرعون سے پہلے بنا ہوا ہے یعنی خود فرعون نے نہیں بنایا۔ یہ اسلامی زمانے کا ہے اس مکان کے دروازے پر اس زمانے کے کاریگروں نے لکھا ہوا ہے بسم اللہ الرحمٰن الرحیم۔ لیکن فرعون کو معلوم نہیں ہے اس افضل کلمہ کی برکت سے میرا غضب کافر کو بھی عذاب نہیں کر سکتا۔ اور مجھے اس کلمے کی

عزت لازمی ہے، سبحان اللہ جب الٰہی کافر کو عذاب سے بچاتا ہے تو کلمہ شریف مومن کو کیوں نہ نجات دلائے گا یاد رہے جب تک فرعون اس مکان میں رہا۔ کوئی عذاب وارد نہیں ہوا۔ جب اس مکان سے نکلا۔ تو پھر دریائے نیل میں غرق ہوا۔ ہم لوگ تو قلعہ کلمہ شریف کے اندر ہیں انشاء اللہ امن میں رہیں گے۔

سوال:۔ یہ وہابی ختم دینے سے بھی طرح طرح سے روکتے ہیں، جواب:۔ ختم جائز کے واسطے حصہ اول گلشن رنگیلا میں تحریر کر چکا ہوں۔ وہاں دیکھئے۔ غرض ہم یہ پوچھتے ہیں۔ ان کا ختم بند کرنے کا اصلی مطلب کیا ہے۔

جواب:۔ اصلی تو یہ مطلب ہے کہ یہ جماعت اہل سنت والجماعت مذہب کی دل سے پوری دشمن ہے وہ عبدالوہاب نے نجد سے لا مکہ تک جو رستے میں ملا قتل کرتا ہوا مکہ میں پہنچا تھا۔

سوال:۔ اس کی کیا وجہ تھی؟

جواب:۔ جب اس نے وہ شیطانی کتاب لکھی تھی جس میں سرکار مدینہ کی شان کے برخلاف مضمون تھے تو شیخ عبدالرسول مفتی مکہ نے عبدالوہاب پر فتویٰ کفر دے دیا۔ اور عبدالوہاب کو یہ معلوم ہوا۔ کہ مجھ پر فتویٰ کفر شیخ عبدالرسول نے روشن کیا ہے تو بس فوج کثیر ساتھ لے کر عبدالوہاب نمرود فرعون کی طرح اہل طاقت تھا قتل عام کرتا معہ بیٹے محمد کے مکہ میں پہنچا۔ اور شیخ عبدالرسول کو حاکمانہ رعب سے بلایا۔ اور کہا کہ تم نے فتویٰ کفر میرے نام پر کیوں دیا ہے تو شیخ صاحب نے کچھ پرواہ نہ کی اور نہ ڈرا۔ کہا وہ بازار سے فلانے شخص کے پاس کتاب ہے تمہاری تصنیف فوراً منگوائیے۔ تو ہم جواب دیں گے حکمت الٰہی وہ کتاب آنے سے پہلے لشکر روم بڑی دھوم سے عبدالوہاب کے لشکر پر آن ٹوٹا۔ کیونکہ اس شاہ روم کو یہ اطلاع ملی تھی۔ کہ عبدالوہاب اہل سنت والجماعت کا قتل عام کر رہا ہے اس پتہ پر وہ لشکر الٰہی نے جماعت شیطانی پر حملہ کیا۔ اس لڑائی میں اندازاً ستارا ں ہزار نجدی قتل ہوا اسی لڑائی میں محمد بن عبدالوہاب مارا گیا۔ اور یہ عبدالوہاب کو موقعہ ملا۔ ایک پہاڑ میں چھپ کر بچ گیا۔ اور خوب شیطانی لشکر کی گت بنی۔ دیکھا یہ اس طرح

کے ظالم دشمن ہیں تم ان کو کیا سمجھتے ہو۔ پھر اس جماعت نے یہ سمجھا۔ کہ اب ہماری بدنامی عام اور عدالت بادشاہوں تک پہنچ گئی۔ تو پھر نرمی سے برداشت سے منافقی طرز سے کام چلانے لگے۔ یاد رہے یہ جماعت منافق بھی ہے بعض جگہ میں یہ امام مسجد ہیں۔ اپنی ضرورت کے واسطے آمدنی کے ختم بھی دیتے ہیں تل فاتحہ میں بھی شامل ہوتے ہیں۔ اور دل سے بُرا بھی جانتے ہیں۔ اور ہولی ہولی بند بھی کرتے جاتے ہیں جیسا کہ کہتے ہیں۔ کہ کوئی بات نہیں۔ روٹی کھانے کے بعد ختم پڑھ لینا پھر بھی کوئی ہرج نہیں۔ مطلب کیا۔ کہ اول تو ہٹا دیں۔ اتنا ہی شیطانی داؤ چلا۔ تو بھی کافی ہے پناہ خدا کی پناہ یہ مار آستین یا اندر کے چور۔ بس ان سے کنارہ کرو۔ اگر سلامتی ایمان چاہتے ہو۔

سوال :۔ ختم کو پیروں فقیروں درویشوں کو یہ کیوں بُرا جانتے ہیں

جواب :۔ انسانی تعظیم کا شیطان بھی اول سے انکاری ہے ان کے مرید کیوں نہ انکاری ہوں۔

دوسرا جو دنیا میں زیادہ ہوشیار لوگ ہیں۔ وہ ہر صورت میں دوسرے کا حق چھین کر اپنا کام خوب چلاتے ہیں۔ خیال فرمایئے۔

پیر فقیر درویش نیک تعظیم یہ سب کچھ طفیل سرکار مدینہ ہیں۔ اسی دریائے بے بہا سے یہ سب نہریں جاری ہیں۔

یہ وہابی حبیب سرکار مدینہ کے ہی برخلاف ہیں۔ تو ان کی تابعدار جماعت کے نہ برخلاف ہوں۔ دوسرا اس جماعت نے خوب سوچا۔ کہ اس جماعت اہل ایمان اہل سنت والجماعت کا ہر طرح سے نقصان کس طرح کیا جائے اور ہمارا فائدہ اور کام کس طرح سے چلے۔

اس تحریر کو بشرط غور آپ پڑھیں۔

تو پھر معلوم ہوگا۔

ہمارے ملک میں اسلامی سے بلکہ تمام جہان میں اسی رواج اور عمل نیک کا سکہ جما ہوا تھا۔ کہ امام مسجد کی عزت

سب سے زیادہ کریں. گھر میں بلائیں روٹی کھلائیں ختم دلوائیں. دوسرا چھ ماہ چار ماہ. یا سال کے بعد ہر خاندانی آئے. اس کی خدمت یا نذرانہ اس کی نذر کیا جائے. باقی کوئی جناب. پیر دستگیر کے نام یا ران تاریخ مقررہ پر مال تصدیق کرتے ہیں. اور کوئی بزرگوں کی مزاروں پر نذر نیاز حلوا مٹھائی غریبوں مسافروں درویشوں کو کھلانے غرض کہ اسواسطے نیک ہیں. ہر طرح کا کھانا اور مال خرچہ جاتا تھا. اس طریقہ سے ہمارے زندوں کی بلائیں دور ہوتی ہیں اور مردوں کیواسطے ثواب اور عذاب سے نجات حاصل ہوتی تھی اور مال جائز جگہ خرچہ جاتا تھا اور مرجانے کے بعد قل فاتحہ چالیسواں عرس سالانہ. پرکافی مومن خرچ کرتے تھے. اور اب بھی کرتے ہیں. پس ان وہابیوں نے ابلیسی تدبیر یہ پیدا کی. کہ اس نیک رواج یا عمل کی پہلے بیخ اکھاڑی جائے. تو پھر ہمارے درس قائم ہو سکتے ہیں اور پھر ہمیں وہ مال صدقات مل سکتے ہیں. پس حلوے میں زہر ملا کر لوگوں کو کھلانا شروع کیا. کیسا کتابوں میں بطور مسئلہ لکھنا شروع کیا. کہ گیارہویں ناجائز قل ناجائز. فاتحہ ناجائز. نذر نیاز. بزرگان ناجائز مزاروں پہ جانا ناجائز. پیر کیا بناتا ہے. درویش کیا ہوتے. سب ناجائز. توبہ توبہ ابلیسی دھوکہ کھاتا ہے عام گھروں میں تمام مستورات کا یہ قاعدہ اعلیٰ جاری تھا. جب ایک روٹی بھی دینا چاہیں. تو ختم دلا کر مطلب کیا ایک تو گھر میں کوئی کمی عالم درویش کے آئے. جیسا کہ مشہور ہے. نہ ، درویشاں نہ ولا. دوسرا چلد قرآن مجید کی آئتیں پڑھی گئیں. نزول رحمت اور برکت ہوئی اور کچھ گھر سے خیرات بھی دی گئی. اور ان وہابیوں نے صبح شام ہر گھر سے تمام گاؤں سے دو تین صد روٹی وصول کرتی ہے. اگر ختم دے کر کریں. تو کب ہو سکتی ہے اس اپنی روٹیوں کی فوراً وصولی واسطے ختم ہی بند کیا. ان کو ثواب سے کیا غرض. ان کو مسلمان کے مردوں سے کیا تعلق. جنت میں رہیں یا جہنم میں. ان کے واسطے نقدی اور آٹا دال دانے سب کچھ چاہیے. پیر و فقیر تو کھوتے ہیں ڈالے ان کا کام خوب چلے مسلمانوں کا ہے نفع ہو یا نقصان. واہ واہ عبدالوہاب کی عاقبت خراب کی.

ذکر کلمہ شریف کا ذکر کریں

کر حمد ہزار الٰہی نوں. من کی مدنی ماہی نوں. کر دل دی دور سیاہی نوں. کہ لا الٰہ الا اللہ

سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول و لا لاحول لا

من چارے یار محمدؐ دے جو ہیں سرکار محمدؐ دے. جو ہیں مختار محمدؐ دے. کہ لا الٰہ الا اللہ

سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول و لاحول لا

من حسن حسین اماماں نوں. سدا بھیج درود سلاماں نوں. ہور آل اصحاب تماماں نوں. کہ لا الٰہ الا اللہ

سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول و لا حول لا

Scanned with CamScanner

من ساریاں پیر فقیراں نوں، ہور چھڈیں غلط لبیراں ۔ رب معاف کرے تفصیراں نوں۔ کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ایہ مذہب بُرا وہابیاں، اس کیتے بہت خراب میاں۔ ہو استوں دور شتاب میاں کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ایہ موہوں حنفی کہندے ہیں۔ اندے دلوں وہابی رہندے ہیں اس نکراں نہیں بجاہ لبندے ہیں کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

نہیں منندے جمعہ دی رات میاں سو حسن اندر برکات میاں اس جمعہ دیوزخ نجات میاں کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

اینہاں مزدیاں دے سنگ ویر میاں، تاں منگدے ہیں بدخیر میاں رکھ بدر سنے نہ پیر میاں کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ہتھ جھنڈے لے ایکانی دے جیہڑے منکر پیر جیلانی دے نہیں قائل نبی حقانی دے کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ایہ نہیں خداتوں ڈردے ہیں، ایہ مکر بتھیرے کردے ہیں کتے ڈبدے ہیں کتے تردے ہیں کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ایہ اصل شیطانی سیلے ہیں ایہ سب ابلیسی چیلے ہیں جنہاں عبدالوہاب سے میلے ہیں کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ایہ جتھے رہمرے وسدے ہیں اوتھے مومناں دی جڑھ پٹدے ہیں۔ سب گلاں پٹھیاں دسدے ہیں کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ایہ راگ شیطانی گوندے ہیں۔ ایہ فتنیوں باز نہ آوندے ہیں ایہ تھاں تھاں جھگڑے پوندے ہیں کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ایہ جتھے آن آباد ہوون، اوتھے جھگڑے روز فساد ہوون۔ جو مومن گھر آباد ہوون کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

اینہاں دین حضور تباہ کیتا۔ سب خلقت نوں گمراہ کیتا جو ہتھ آیا بدراہ کیتا کہ لا الٰہ الا اللّٰہ
سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

اینہاں ٹکڑے ٹکڑے دین کیتا جس مسلماناں بے دین کیتا اوہ گل گئے جنہاں یقین کیتا کہ لا الٰہ الا اللّٰہ

سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

ایہ پڑھ نظم سنایا کرو، ابلیساں دی خاک اڈایا کرو — اور مومناں نوں سمجھایا کرو کہ لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

تاں لاحول نوں پڑھدا ہے، دل شیطان توں ڈردا ہے — ایہ عرض رنگیلا کردا ہے کہ لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

سن نام وہابیاں شیطاناں لاحول ولا لاحول ولا

سوال: اس نجدی وہابی کے واسطے کوئی سرکار مدینہ کا بھی فرمان ہے۔ تو بتاؤ کوئی پیشین گوئی تحریر کرو۔

جواب: بخاری شریف میں عبداللہ بن حضرت عمر سے روایت ہے۔ ایک روز دعا فرماتے تھے۔ یا الٰہی شام یمن ولایت میں برکت عطا فرما۔ چند اصحابیوں نے عرض کی یا سرکار مدینہ نجد کے واسطے بھی دعا فرماؤ۔ پھر بھی حضرت نے یمن شام کے واسطے فرمائی پھر اصحابیوں نے چند آدمی نجد بھی موجود تھے عرض کی یا حضرت نجد کیواسطے دعا کیوں نہیں فرماتے، غرض تیسری دفعہ سرکار مدینہ نے جواب دیا حضور پھر غور فرمانے لگے کہ نجد کیواسطے اس لیے دعا نہیں فرمائی جاتی کیونکہ وہاں پر ایک سینگ شیطانی پیدا ہوگا اس سے زلزلے نکلنے اور فساد بہت سے پیدا ہوں گی سو وہ کون تھا۔ یہ عبدالوہاب بڑا وہابی سب وہابیوں کا استاد و مرشد و راہنما وہابیو تم کو مبارک مبارک پھر مبارک۔ اور دیکھیے ترجمہ حدیث شریف مسلم سرکار مدینہ آخر زمانے میں آئیں گے جھوٹے لوگ مکاری جھوٹیاں حدیثاں والے تم لوگ ان سے اپنا آپ بچاؤ۔ باقی اس مضمون کو حصہ اول دیکھو۔

سوال: عبدالعزیز کہتا ہے ہمارے محلہ میں وہابی ہیں احمد حسن کہتا ہے ہمارے کوچے میں ایک کرایہ دار وہابی ہے غلام محمد کہتا ہے ہمارے دو ہمسائے وہابی ہیں رشید احمد کہتا ہے ہمارے کوچے میں ایک وہابی ہے اور نور محمد تاج محمد کہتے ہیں ہماری دو مسجدوں میں بصورت عالماں نا مُلاں کالی جماعت وہابیوں کی ہے وہ کون وعظ کرتا ہے کوئی ظاہر میں اچھے اچھے مسائل بیان کرتا ہے ہم کیا کریں ان کو اجاڑ دیں یا ان کے ساتھ فوجداری کریں۔

جواب: تم ان کی طرف آنکھ سخت سے بھی نہ دیکھو۔ اُف تک زبان سے نہ کہو۔ سوئی تک نقصان نہ کرو، ہاں صرف اسلام کی حفاظت کی خاطر نہ ان کی بات سنو اور نہ ان کے پیچھے نماز پڑھو، کیونکہ ٹھگوں کی جو اول کلام ہوتی ہے وہ بہت ہی اعلیٰ اور دل پذیر ہوتی ہے جب تسلی ہو جائے تب مال چھین لیتے ہیں یہ وہابی بھی اول، نماز قرآن اچھے اچھے بیان سناتے

ہیں۔ بعد میں قابو کر کے عقل کے اُلوؤں کو دہابی بناتے ہیں بہت لوگ امیران کی تقریر و کتابی تحریر پڑھ کر غلطی میں پڑ گئے اور کچھ غریب بچارے عام خاص بھی شکلاں تبدیل کر بیٹھے ہیں۔ اور کیا ہو سکتا۔ اے بھائی مسلمانوں ان کی صحبت اور گفتگو سے کنارا ہی بہتر ہے کیونکہ مال گیا تو مل جاتا ہے ایمان چلا جائے تو مشکل ملتا ہے وما علینا البلاغ ۔

اب ایک عرض ہے اس مذہب پر بڑے بڑے لوگ زیادہ ہوتے جاتے ہیں کیا وجہ؟

جواب :۔ حضور کا دین سچا اسلام اول بھی غریبوں عاجزوں نے پسند اور قبول کیا تھا۔ آخر بھی غریبوں کے ہاتھ رہے گا اور یہ دہابی جس جگہ اپنے ڈیرے لگاتے ہیں، پہلے امیروں چلاروں پر زروں کو دام فریب میں لیتے ہیں۔ اول تو ان کے لڑکے لڑکیوں کو مفت پڑھانا، نماز روزے سکھانا شروع کرتے ہیں دوسرے پیر فقیروں وغیرہ کا جو خرچ ہے وہ منع فرماتے ہیں مالدار آدمی ہمیشہ اس پر راضی ہوتا ہے جو مال خرچنے سے روکے امیروں کو دین و ایمان سے غرض کم ہوتی ہے دنیا کا انتظام و ظاہری شو اچھی رہے تو ان کے واسطے بڑی کمال ہوتی ہے مگر تمام امیروں پر اعتراض نہیں ہے غرض دین کو پیش رکھ کر دنیا کماتے ہیں پھر تو چھوٹنا محال ہوا۔ ایسا پھندا لگاتے ہیں اور غضب یہ ہے کہ انہوں نے اسلام کی جماعت میں ہی نقب زنی شروع کی ہے یعنی اسی جماعت سے ہی جماعت توڑ کر گمراہ کی ہے اور کرتے جاتے ہیں۔ دیکھیے۔

بشرطیکہ غور اہل شیعہ ان کو از حد برا جانتے ہیں مرزائی صاحب برا مانتے ہیں تمام ہندو سکھ عیسائی چوہڑے چمار ان سے از حد نفرت ہے غرض تمام مذہب ان کی بات نہیں سنتے، اور کوئی مذہب یا لا مذہب ان کو کلام نہیں کرنے دیتا۔ تو بس اسی مذہب اہل سنت والجماعت میں قرآن اذان نماز کے بہانے سے دین اسلام کی تباہی شروع کی ہوئی ہے اچھا اہل اسلام کا خدا حافظ۔ اور کیا کہہ سکتے ہیں افسوس یہ ہے ان دہابیوں نے اہل اسلام جماعت کو تباہ کرنا شروع کیا ہے اور تو کوئی پوچھتا نہیں ہے نہ کوئی دام فریب میں آتا ہے،

نوٹ۔ جو تمہارا بچہ یا رشتہ دار ان کی صحبت میں شامل ہوا۔ وہ از حد خراب ہو گا۔ اور گستاخ ہو گا۔

سوال :۔ جو کہ سرور مدینہ نے نجد کے واسطے دعا فرمائی۔ اس کا کچھ نہ فرمانے کا اثر

ہوا۔ یا نہیں۔؟

جواب:۔ کیوں نہ ہوا۔ ظاہر ہے جو وہابیت مذہب کو قبول کرتا ہے اس کے چہرے سے نور ایمانی کا نور دور ہو جاتا ہے۔ پانچ آدمی وہابی موجود ہوں بغرض پولنے یا خیال سے ہر ایک کی آنکھ پہچان لے گی یہ وہابی ہے چلدے پھیر دے تر دے کو بچہ بچہ بول اٹھے گا۔ یہ وہابی جاتا ہے یعنی نور محمدی کی برکت چہرے سے دور ہوتی ہے یہ حضور کے نہ دعا فرمانے کا اثر ہے یہ بچارے وہابی طرح طرح سے اس مذہب کو چھپاتے پھرتے ہیں جب ان کو وہابی کہا جائے تو کہتے ہیں وہ اور ہیں۔ الغرض زبان سے مانتے نہیں۔ بلکہ اور دھوکہ کرتے ہیں اشتہار اجلاسوں پر لکھ دیتے ہیں اجلاس اہل سنت والجماعت مدرسہ حنفیاں اہل سنت والجماعت، کیونکہ اگر وہابی لکھ دیا جائے تو کوئی شیطانی جگہ میں آ نہیں سکتا۔ اس فریب بہانہ سے کام چلاتے ہیں۔ اچھا خدا جانتا ہے اے مالک ملک جو اپنی طرف سے کسی کی بے عزتی کرتا ہے دین میں اس کو نار سقر میں ڈال اور جو تیری خاطر تیرے حبیب محمد رسول اللہ کی خاطر کچھ کہتا ہے اس پر رحمت عطا فرما۔ الٰہی بحق محمد رسولؐ۔ دعا مجھ گنہگار کی کر قبول۔

نوٹ:۔ جب منصور علیہ الرحمۃ کو سولی پر چڑھا کر لاش جلا کر دریائے دجلہ میں خاک اڑا کر ڈالی تو دریائے دجلہ میں ایک ایسا طوفان اور جوش پیدا ہوا۔ اور ارد گرد کے گاؤں سب تباہ کرنے لگا خلقت نے دربار مفتیوں میں عرض کی، تو عالم فوراً دریا پر جا کر یوں فرمانے لگے اے دریا دجلہ اگر ہم نے منصور کو سولی پر اپنی ضد یا نفسی کسی خواہش کے واسطے دیا ہے تب تو حکم الٰہی سے جوش طوفان سے بے شک ہمیں برباد کر۔ اگر ہم نے حکم الٰہی اور شریعت کے امر مطابق دین رسول صلی اللہ علیہ وسلم کے سولی پر چڑھایا ہے تو معاف فرما۔ پس یہ لفظ سنتے ہی دریا اصلی حالت میں آ گیا اور امن رہا۔ میں نے جو تحریر کیا ہے خدا اور خدا کے رسول واسطے کیا ہے نہ میں امام مسجد ہوں نہ پیر ہوں بس نیک بندوں کا تابعدار ہوں اور مشتاق ہوں دیدار کا۔ از رنگیلا

شروع میلاد شریف اوّل درود تاج مبارک پڑھیئے

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدٍ صَاحِبِ التَّاجِ وَالْمِعْرَاجِ وَالْبُرَاقِ وَالْعَلَمِ دَافِعِ الْبَلَاءِ وَالْوَبَاءِ وَالْقَحْطِ وَالْمَرَضِ وَالْاَلَمِ اِسْمُهٗ مَكْتُوْبٌ مَّرْفُوْعٌ مَّشْفُوْعٌ مَّنْقُوْشٌ فِي اللَّوْحِ وَالْقَلَمِ سَيِّدِ الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ جِسْمُهٗ مُقَدَّسٌ مُّعَطَّرٌ مُّنَوَّرٌ فِي الْبَيْتِ وَالْحَرَمِ شَمْسِ

الضُّحٰی بَدْرِ الدُّجٰی صَدْرِ الْعُلٰی نُوْرِ الْهُدٰی كَهْفِ الْوَرٰی مِصْبَاحِ الظُّلَمِ جَمِيْلِ الشِّيَمِ
شَفِيْعِ الْاُمَمِ صَاحِبِ الْجُوْدِ وَالْكَرَمِ وَاللّٰهُ عَاصِمُهٗ وَجِبْرِيْلُ خَادِمُهٗ وَالْبُرَاقُ مَرْكَبُهٗ
وَالْمِعْرَاجُ سَفَرُهٗ وَسِدْرَةُ الْمُنْتَهٰی مَقَامُهٗ وَقَابَ قَوْسَيْنِ مَطْلُوْبُهٗ وَالْمَطْلُوْبُ
مَقْصُوْدُهٗ وَالْمَقْصُوْدُ مَوْجُوْدُهٗ سَيِّدِ الْمُرْسَلِيْنَ خَاتَمِ النَّبِيِّيْنَ شَفِيْعِ الْمُذْنِبِيْنَ اَنِيْسِ
الْغَرِيْبِيْنَ رَحْمَةٍ لِّلْعٰلَمِيْنَ رَاحَةِ الْعَاشِقِيْنَ مُرَادِ الْمُشْتَاقِيْنَ شَمْسِ الْعَارِفِيْنَ سِرَاجِ السَّالِكِيْنَ
مِصْبَاحِ الْمُقَرَّبِيْنَ مُحِبِّ الْفُقَرَآءِ وَالْغُرَبَآءِ وَالْمَسَاكِيْنِ سَيِّدِ الثَّقَلَيْنِ نَبِيِّ الْحَرَمَيْنِ اِمَامِ
الْقِبْلَتَيْنِ وَسِيْلَتِنَا فِي الدَّارَيْنِ صَاحِبِ قَابَ قَوْسَيْنِ مَحْبُوْبِ رَبِّ الْمَشْرِقَيْنِ وَالْمَغْرِبَيْنِ
جَدِّ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ مَوْلٰنَا وَمَوْلَى الثَّقَلَيْنِ اَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدِ ابْنِ عَبْدِ اللّٰهِ
نُوْرٍ مِّنْ نُّوْرِ اللّٰهِ يٰۤاَيُّهَا الْمُشْتَاقُوْنَ بِنُوْرِ جَمَالِهٖ صَلُّوْا عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا

ترکیب طریقہ برائے درود تاج واسطے ضروریات دین و دنیا

۱۔ اول واسطے طلب دیدار سرکار مدینہ جب نیا چاند چڑھے، اول جمعہ کی رات کو بعد نماز عشاء کے با وضو غسل جامہ پاک خوشبو لگا کر ایک سو ستر مرتبہ پڑھ کر سو رہے اکیس۲۱ رات اکتالیس رات۔ اکاسی رات تا ایک سو ایک رات صدق کامل سے دیدار حاصل ہوگا۔ مگر صدق کامل چاہیئے

۲۔ واسطے دل کی صفائی و قلبی سیاہی و غفلت گناہ کے واسطے ہر روز ہر نماز کے بعد ایک ایک مرتبہ ورنہ صبح عشاء کے بعد میں تین تین مرتبہ پڑھتا رہے مگر ناغہ نہ ہو۔ اور یا توکل ہونا شرط ہے۔

۳۔ واسطے رفع جن اور دیا کے سحر کے گیارہ مرتبہ پڑھ کر دم کرے اور ساتھ سو مرتبہ سورۃ الحمد شریف پڑھ کر پانی پر دم کرکے پلانا حسب توفیق مرغ یا بکرا خیرات کریں اور جن کے واسطے صبح و شام سات سات مرتبہ اس

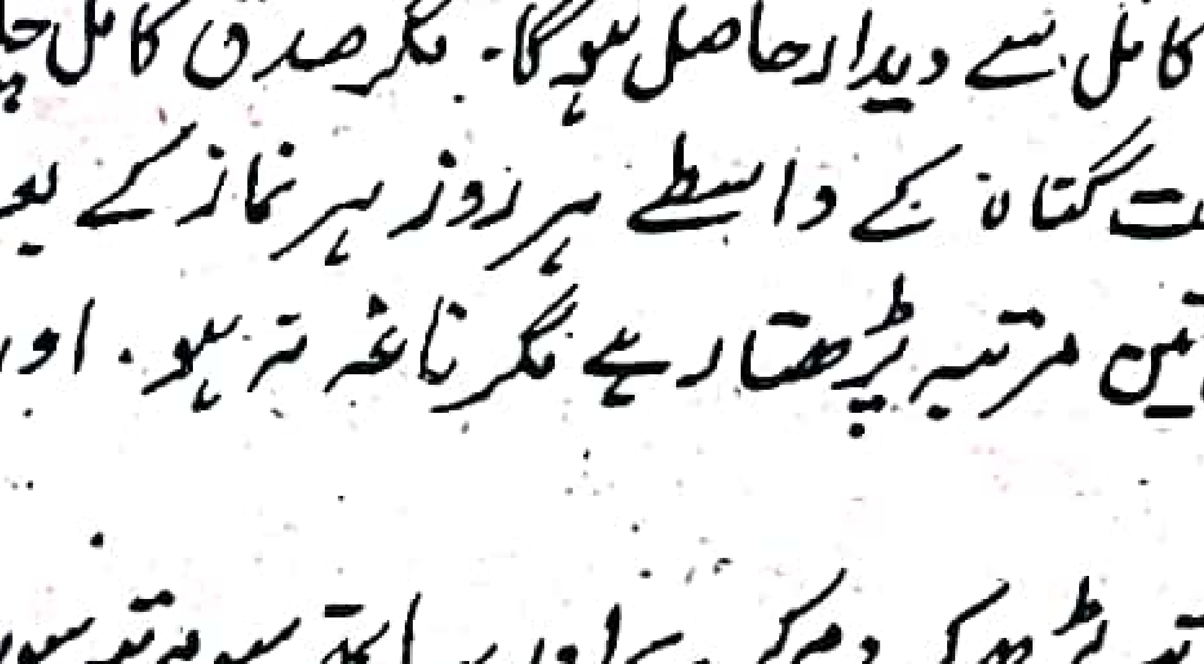

اس مکان میں پڑھنا اور یہ تعویذ صبح شام وہاں جلانا
اور یہ نقش سیاہ سیاہی سے لکھ کر سیاہ کپڑے میں بتی بنا کر صبح شام کو دیا جلانا جن بھاگے

جائے گا نقش یہ ہے جلانے کے واسطے اور جس مکان میں جن کی آمد ہو۔ ایک برتن میں کاغذ کا تعویذ
لکھ کر ٹکائیں اور آداب کی جگہ دہ وہ برتن اس مکان میں رکھ دیں۔ نقش یہ ہے،

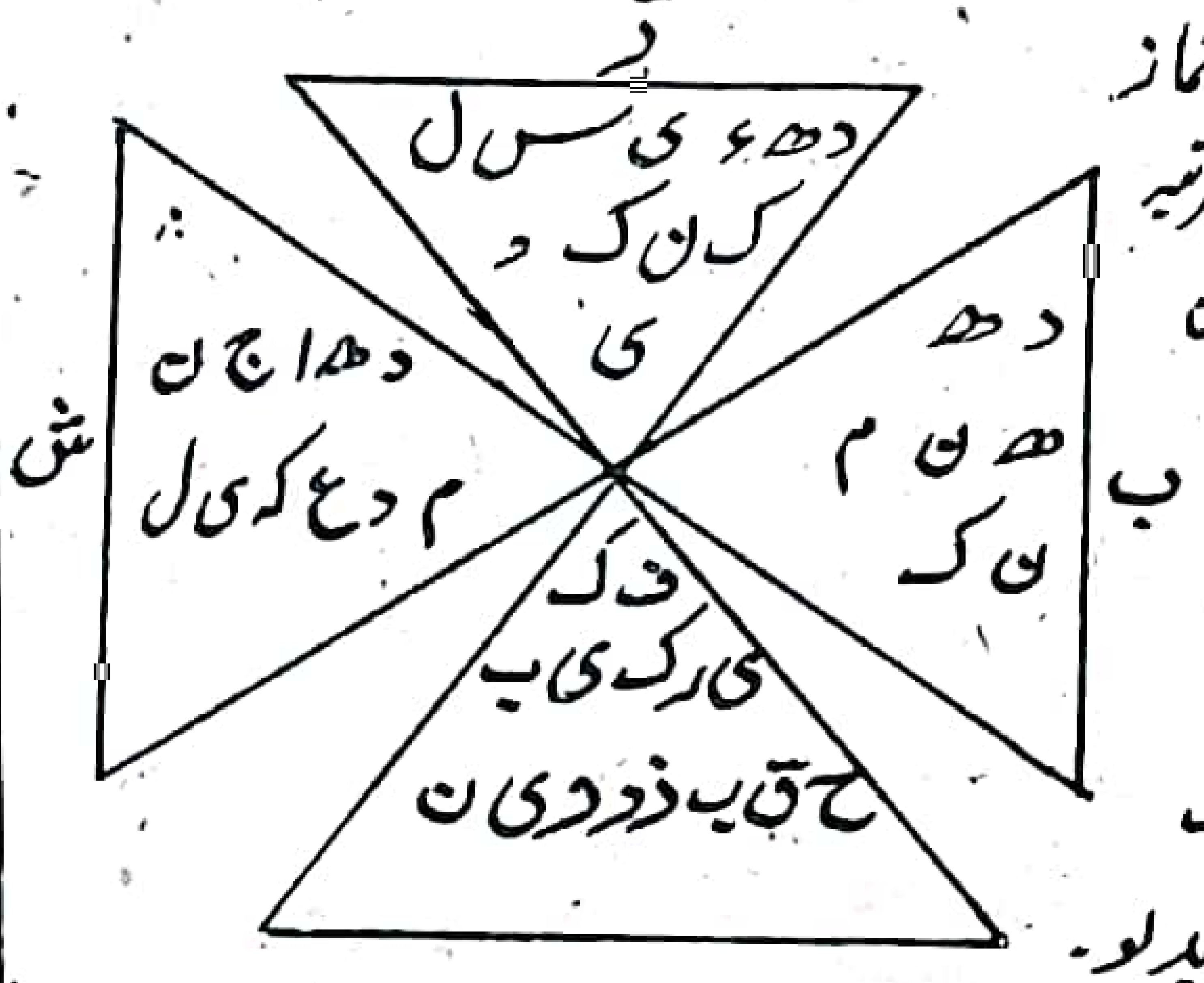

واسطے حفاظت دشمنوں سے علیٰحدہ جگہ نماز
کی طرح نیت باندھ کر ایک وقت مقررہ پر سات مرتبہ
اول آخر الحمد شریف پڑھ کر دعا حسب ضرورت
مانگیں۔ اکتالیس دن پڑھنے کے بعد پھر جب
چاہو۔ پڑھ کر دعا مانگ سکتے ہیں جلدی ہی
کامیاب ہو،

واسطے سرسبزی ہے۔ اگر حد سے زیادہ مدت
ہے تو مشکل در مشکل یہ ہے بہتر ہے ملک بدلو۔
ورنہ گاؤں۔ یا گھر بدلو۔ کچھ بھی نہیں تو بستر بدلو۔ سات بار بعد نماز صبح کے ورد کرتے رہو
اور جب گھر سے باہر جاؤ تو سورہ قل ہو اللہ پڑھتے آؤ جاؤ۔ تا حد تین سال کے اندر دیکھئے کیا ہوتا ہے

واسطے نزع آسانی و قبر و قیامت بطور عاشقاں و ذاکران باوضو جب موقعہ ملتا رہے صبح و
شام عاشق بے آرام کی طرح سب ضرورت سے بے پرواہ ہو کر جو پڑھے گا انشاء اللہ قرب
حضوری، ہر منزل پوری ہوگی مگر بہتر ہے کسی کامل بزرگ سے بھی اجازت طلب کریں۔

اے مومنین ذرا ملکر سب سامعین درود شریف باآواز بلند پڑھیں

صَلِّ عَلٰی رَسُوْلِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلٰی حُضُوْرِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلٰی جَمَالِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلٰی بَشِیْرِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ

صَلِّ عَلٰی حَبِیْبِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلٰی نُوْرِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلٰی کَمَالِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلِّ عَلٰی خَبِیْرِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ

صَلِّ عَلٰی رَسُوْلِنَا صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ
صَلُّوْا عَلَیْہِ حَبِیْبِنَا صَلُّوْا عَلَیْہِ جَمَالِہٖ

ذکر کلمہ شریف

اے مومن کرورد زبانی لا اِلٰہ اِلاَّ اللہ
اے چند چڑھیا دوہیں جہانی لا اِلٰہ اِلاَّ اللہ

ایہ کلمہ سوہنے محمدؐ والا
ایہ لکھیا حق دے عرش نورانی

کل کلمیں تھیں جان نرالا
لاَ اِلٰہَ اِلاَّ اللہ

اے مومن کرورد زبانی لا اِلٰہ اِلاَّ اللہ
اے چند چڑھیا دوہیں جہانی لا اِلٰہ اِلاَّ اللہ

رحمت والے بول آوازے
ہوجاوے تیری نزع آسانی

کرلے اپنے پاک جبازے
لاَ اِلٰہَ اِلاَّ اللہ

اے مومن کرورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلاَّ اللہ
اے چند چڑھیا دوہیں جہانی لا اِلٰہ اِلاَّ اللہ

ایہ کلمہ توحید پیارا
پڑھدے ہیں سب مرد زنانی

جسدا چاہے کوٹ تقارا
لاَ اِلٰہَ اِلاَّ اللہ

اے مومن کرورد زبانی لا اِلٰہَ اِلاَّ اللہ

دھوم ہے لہندے چڑھدے سارے
ایہ کلمہ کلماں لاثانی

روشن عالم دے وچکارے
لاَ اِلٰہَ اِلاَّ اللہ

اے مومن کرورد زبانی لا اِلٰہَ اِلاَّ اللہ

ذکروں ہو جائے قلب نورانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

عاشقاں دا ایہ ہر دم پیشہ | ذاکر کردے ذکر ہمیشہ
ہر دم پڑھدے ملک آسمانی | لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ
ذکروں ہو جائے قلب نورانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

اس کلمے دا نام پیارا | اس کلمے دا ہے چمکارا
لکھیا حق دے عرش نورانی | لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ
ذکروں ہو جائے قلب نورانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

اے مومن ہتھ تسبیح پھڑلے | ایہ کلمہ دن راتیں پڑھ لے
یا توں اپنے گل وچ گانی | لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

عیباں توں بخشائے پیارے | کلمہ ورد بنائے پیارے
ہو جائے تیری دور ویرانی | لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ
چانن اسدا دوہیں جہانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

روشن ہویا عالم سارا | جس دم آیا کلمہ پیارا
چمکیا نور زمین آسمانی | لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ
چانن اسدا دوہیں جہانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

تیریاں معاف ہوون تقصیراں | توڑے غم دیاں کل زنجیراں
مشکلاں ہوون کل آسانی | لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ
چانن اسدا دوہیں جہانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

نزع عذاب کدی نہ پادے | اجو [illegible] دا ورد کمادے

ایہ جنتی دی خاص نشانی — لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ
ہو جاوے تیرا قلب نورانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

قبر دی بلدی اگ بجھاوے — مردے نوں پڑھ بخشیا جاوے
ایہ حدیث رسول ربانی — لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ
ہو جاوے قلب تیرا نورانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

وِچ ترازو ہووے بھارا — سب عملاں نالوں کلمہ پیارا
ایہ گل کر کے غور پچھانی — لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ
ہو جاوے تیرا قلب نورانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اُلفت دے دریا وچ وڑیا — کلمہ دیکھ اویس نے پڑھیا
اُلفت اندر ہو گیا فانی — لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

اے مومن کر ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ
ہو جاوے تیرا قلب نورانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

ذکر خواجہ اویس قرنی عاشق رسول ساتھ کلمہ شریف

معاملہ ہویا اویس دے تائیں دند شہید محمدؐ ہوئے
سنیا جس دم وچ تکلیف دے سوہنے کملی والے
داہ سبق ایہ عاشقاں والا قرنی تے سکھلایا

دیکھو عاشق کس طرح لیندا عشق خرید محمدؐ
پتھر لے کے جنگل اندر سارے دند نکالے
ہو قربان محمدؐ اُتے ایہ عاشقی درجہ پایا

عاشق ہونا نہیں آسانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ
ہر دم کردا ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

دند نکالے اس متوالے منہ ہویا سب خالی — دلبر بدلے سب چھڈ دتی لذت دنیا والی

اتنا اس عاشق دے اُتے زور محبت پایا
خلقت آکھے کرن ولائتوں کریاں دور مدینے

دلبر دی تکلیف نوں سنیا آپ دکھاں نو وچ آیا
کہے اوہ دل میرے وچ وسدا ہر دم یار نگینہ

عاشقاں اندر ہے لاثانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ
ہر دم کردا ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ

ایسا پاک محمد والا عشق لگا وچ سینے
چار دا آکھڑ نظارے لیندا اسو ہتے دلبر دا سے
واہ واہ اُلفت پاک محمدؐ اسنوں رنگ دکھایا

پھیرے وچھوڑ کرن دے اندر دل کہے دچ مدینے
صدقے عشق محمدؐ دا سے بھر بھر پیتے پیالے
اسدے یار دا کرن ولایت عالی درجہ پایا

صفتاں اکردے ملک نورانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ
ہر دم کردا ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ

عاشق اُتے پر ذات الٰہی اتنا کرم کمایا
بن دندا نقش کھاندا اید دے عاشق نوں رب بنالے
عشق رسول اللہ دے اندر جلدا قلب رنگیلا

اسدے کھادن یدے کیہ لاسو ہتا رب ادگایا
ترنگے ور ... دے اندر یار کھداون وا لے
دن اور رات براتا نوائے ایہو کردے حیلا

سب کھل جاون راز نہانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ
ہر دم کردے ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ

وقت نزع دے پاک محمدؐ خوش فرمان سناوے
سبحان اللہ تحفہ ملیا حضرت دے دربار دوں
رخصت بعد نبی سرور تھیں چارے یار گرامی

ساڈا ایہ لباس پیارا کرن دے اندر جاوے
ایہ انعام سی سب توں افضل سرور دی سرکار دوں
جبہ لیکر کرن ولایت ہوئے آپ سلامی

دیکھی نور بھیرن پیشانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللہ

ہردم کردا ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

جدوں اُدیس عاشق دے اُوپر وقت نزع دا آیا
نال محبت سرورِ عالم مارے خوشی آوازہ
مل جاسی جو طلب ہے تینوں ذرا نہ گھبرا دیں

کملی والے جا کے پاک جمال دکھایا
کھلا عاشقا تیرے بدلے جنت دا دروازہ
پڑھ کلمہ توحید پیارے سانوں آپ سنا دیں

سوہنا تیرے لگی زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ
ہردم کردا ورد زبانی

میں صدقے اس نام دے اتوں ہو قربانی جاواں
ہجر جلائی غماں ستائی جان نمانی میری
دل میرے توں دور نہ ہووے تیرا نام رنگیلا

عرض سناواں درشن پاواں تن من گھول گھماواں
کر منظور یا دور ہٹا دے ایہہ ہے مرضی تیری
دو جہاں وچ کملی والیا تیرا نام وسیلا

کردے دور میری ویرانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ
ہردم کردا ورد زبانی لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ

نعت شریف

ابرِ رحمت کے آج برسائے جائیں گے
ذکر صلِّ علیٰ کے سنائے جائیں گے

آیئے آیئے جو محفل میں مل بیٹھے
ٹکٹ اُلفت کا لے کر آ سامنے
آج آئیں ملائک افلاک سے
آج تو تشنہ لبی ہجر کی دور ہو
آج رات برات کی سب بات ہے

یہاں بخشش کے موتی لٹائے جائیں گے
نقشے خلدِ بریں کے دکھائے جائیں گے
در دوزخ کے بند کرائے جائیں گے
جام کوثر کے بھر بھر پلائے جائیں گے
آبِ زمزم سے عاشق نہلائے جائیں گے

دیکھیں دیکھیں جو جلوے نبی نور کے
آج رنگ رنگیلے دکھائے جائیں گے

نعت شریف

سنا ہے کہ یثرب میں رونق بڑی ہے
محمدؐ کے روضے لگی پھول جھڑی ہے

دکھاؤں میں کس کو جو ہیں زخم سینے | تیرا ہجر مجھ کو نہیں دیتا جینے
بلا لو مجھے اب تو اپنی زمینے | مجھے ہند میں اب مصیبت پڑی ہے

سنا ہے کہ یثرب میں رونق بڑی ہے
محمدؐ کے روضے لگی پھول جھڑی ہے

اے محبوب حق کے جہاں کے پیارے | مدینے کے بانکے عرش کے دد لارے
ہے واللیل گیسو قرآں ہیں اشارے | تیری شان میں میں نے آیت پڑھی ہے

سنا ہے کہ یثرب میں رونق بڑی ہے
محمدؐ کے روضے لگی پھول جھڑی ہے

تیرے ہجر سے رنگ ہوا ہے پیلا | صل علیٰ یا محمدؐ ہے حیلا
ہر دم تیرا ذکر کرتا رنگیلا | اگر کھوٹی قسمت تو بیڑی کھڑی ہے

سنا ہے کہ یثرب میں رونق بڑی ہے
محمدؐ کے روضے لگی پھول جھڑی ہے

نعت شریف

نہ ہم تجھ سے خلد بریں مانگتے ہیں | نہ دنیا کا کوئی جبیں مانگتے ہیں
اگر مانگتے تو یہی مانگتے ہیں | محبت تیری بالیقیں مانگتے ہیں

نہ ہم تجھ سے خلد بریں مانگتے ہیں

مجھے مال و زر کی ضرورت نہیں ہے | مجھے اعلےٰ گھر کی ضرورت نہیں ہے
مجھے نوری پر کی ضرورت نہیں ہے | تیرا ایک نقشہ مبیں مانگتے ہیں

نہ ہم تجھ سے خلد بریں مانگتے ہیں

دعا ہے یہ سائل کی منظور کیجیو   عاصی ہوں لیکن نہیں دور کیجیو
یثرب کی گلیوں میں مشہور کیجیو   گذر اپنی ہم تو وہیں مانگتے ہیں
نہ ہم تجھ سے خلد بریں مانگتے ہیں

تیرے دیکھنے کی بڑی جستجو ہے   کس پردے میں دلربا میرا تو ہے
رنگیلے کی ہر دم یہی آرزو ہے   سوا تیرے کوئی نہیں مانگتے ہیں
نہ ہم تجھ سے خلد بریں مانگتے ہیں

نعت شریف

یا شاہ عرب تیری بانکی نظریا
بانکی نظریا ہاں بانکی نظریا
کبھی دیکھئے یہ غموں کا پھڑکتا   کبھی دیکھئے یہ ہجیر کا تڑپنا
میرے تیر سینے میں یوں تھا ڈرکتا   مروں بیچ الفت تو پھر کیا دھڑکتا
اگر جانا ہے اب تو جائے صبریا
شاہ عرب تیری بانکی نظریا
محبوب حق کے عرب کے اے ہاشمی   زندان غم سے مجھے دو معافی
فقط دید تیری ہے سفنے میں آئی   دیدار مسیحا ہے مردوں کو کافی
لب جان میں ہوں نہ تم کو خبریا
شاہ عرب تری بانکی نظریا
نہیں پیش جاتی میں جاؤں عرب میں   اگر تم بلاؤ میں آؤں عرب میں
میں ہستی اپنی مٹاؤں عرب میں   فقط قبر اپنی بناؤں عرب میں
بہت پیاری پیاری ہے تمری نگریا
شاہ عرب تمری ترچھی نظریا
مجھے عیش دنیا کی بھاتی نہیں ہے   مروں کس طرح جان جاتی نہیں ہے
کوئی خبر یثرب سے آتی نہیں ہے   میری روح تو کچھ اور چاہتی نہیں ہے

رنگیلے کی ڈالی ہیں لادو ثمریا
شاہِ عرب تمری بانکی نظریا

سلام بوقت قیام بنام سرکار مدینہ

یارسول سلام علیک یاحبیب سلام علیک یامحبوب سلام علیک صلوات اللہ علیک

مکی مدنی رسول پیاریا تینوں مولا نے آپ پکاریا
دل وجان اپنا واریا یا رسولؐ سلام علیک
یاحبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

اوپر فلک ہے عرش رحمان دا تیرے روضے دی ہے نہیں شان دا
توں ہیں شافع کل جہان دا یارسولؐ سلام علیک
یاحبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

تو حیات النبی قدیم ہیں پرتو نور دا احد چے میم ہیں
بحرِ عشق دا دُرِ یتیم ہیں یارسولؐ سلام علیک
یاحبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

صدقے جاواں رسول سوہاریا تیرے روضے نے جگ نوں تاریا
زمینوں نور آسمان نوں چاڑھیا یا رسولؐ سلام علیک
یاحبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

تیرے روضے نوں ویکھن جو اکھیاں اوہ اکھیاں ہیں اللہ رکھیاں
اوہ تاں ہریاں بھی ہوگیاں اچھیاں یا رسولؐ سلام علیک
یاحبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

تیرے روضے توں جان قربان ہے دنیا اتے ایہ دید رحمان ہے
تیرے ذکر چے اللہ دی شان ہے یارسولؐ سلام علیک
یاحبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

تیرے روضے نوں عاشق ویکھدے ہجر والیاں نیتاں نوں سیکدے

Scanned with CamScanner

اگے سنو دے ہے اپنا لیکھ دے
یا رسولؐ سلام علیک

یا حبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

تیرا ہجر مینوں سولی ٹنگ دا
تیرا دیدار رنگیلا ہے منگ دا
کہ دا عرض دربار وچ سنگدا
یا رسولؐ سلام علیک

یا حبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

تیرا روضہ بہشت مثال ہے
رحمت پرسدی جل جلال ہے
گویا آپ دا خاص جمال ہے
یا رسولؐ سلام علیک

یا حبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

ہے مدینے وچ روضہ حضورؐ دا
جلوہ دیکھ دے آپ دے نور دا
عاشق سمجھ دے پند نہ دور دا
یا رسولؐ سلام علیک

یا حبیبؐ سلام علیک صلوٰۃ اللہ علیک

جیہڑا منکر درود سلام دا
اسنوں نہیں صواب کلام دا
نہ قرآن دا نہ سلام دا
یا رسولؐ سلام علیک

یا حبیب سلام علیک صلاۃ اللہ علیک

(ختم شد)